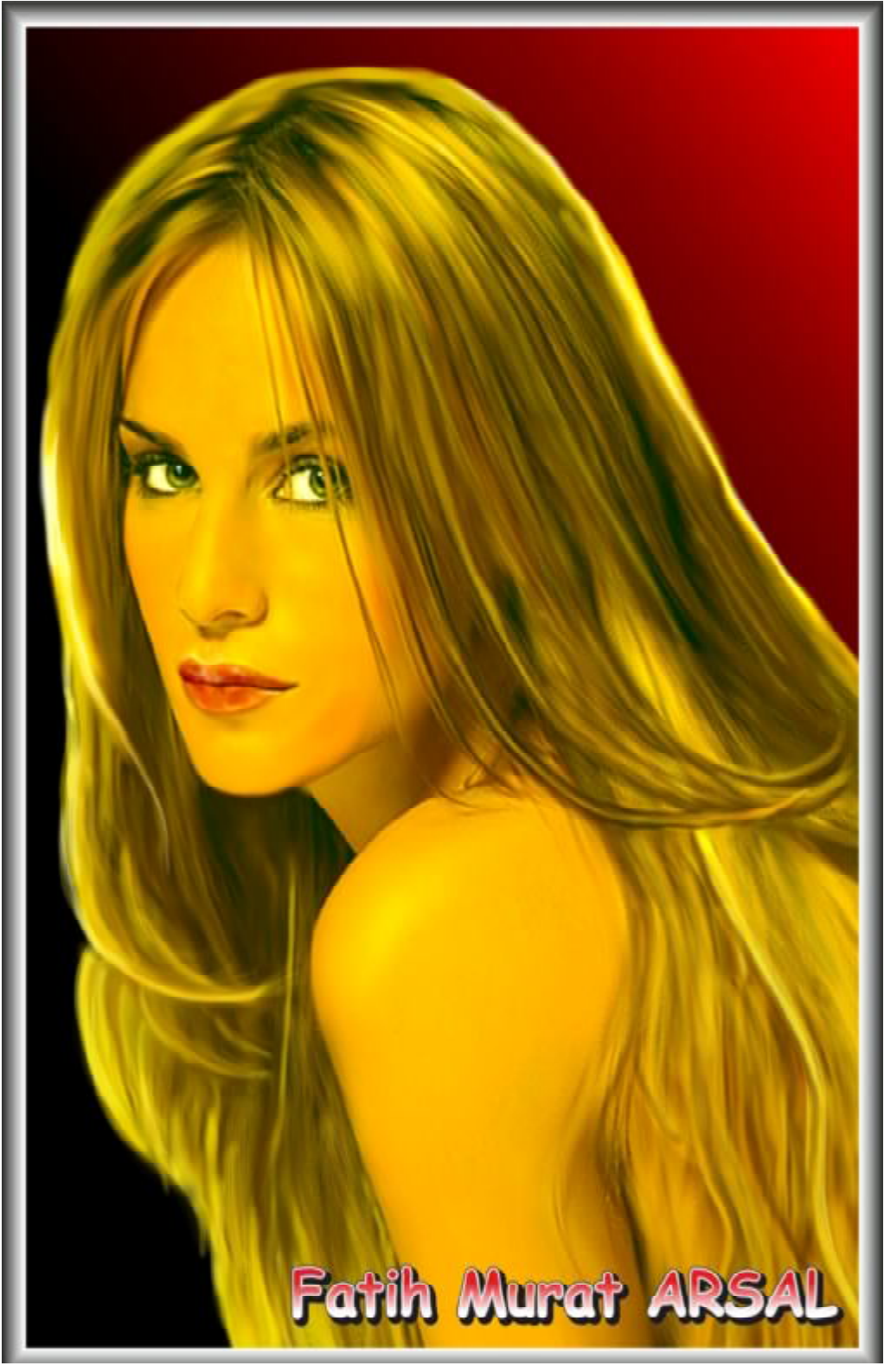

Fatih Murat ARSAL

Yazan

Fatih Murat ARSAL

Mail : fatiharsal@yahoo.com
Web : www.fatiharsal.com

2011©

1. BÖLÜM

Deri ve cam karışımı pahalı büro masasının üzerinde duran telefon kısa kısa çaldı. Deri koltuğuna gömülmüş olan esmer adam telefona isteksizce uzandı. Son on dakikadır duvarda duran deniz manzaralı resmi seyrediyor ve artık bir tatil yapması gerektiğini düşünüyordu. Çok bunalmıştı ve hâlâ, en azından bir aylık yoğun bir iş temposu onu bekliyordu. Bu gidişle yazın sonuna kadar bir yere kıpırdayamayacaktı.

Telefonun ahizesini kaldırmadan bir düğmeye bastı.

"Evet?"

"Murat Bey, geldiler efendim." dedi sekreteri...

"İçeri alın."

Ayağa kalkıp gelen kişiyi kapıda karşıladı. Aslında böyle nazik olmak pek âdeti değildi ama üzerine çöken mahmurluğu atmak için iyi bir seçenekti sadece. Diğer yandan gelen kişiyi severdi.

"Geciktin!" dedi biraz huzursuzca. Bugün gerçekten içi sıkılıyordu ve karşısındaki kişiyi kırmamak için dişlerini sıkmıştı. Sürekli bir şeyler ters gidecekmiş gibi bir hissin içindeydi. '*İnşallah günün sonu iyi olur!'* diye düşündü. Bu gün artık bir an önce geçse, akşama kafasını toparlayacak bir şey mutlaka bulurdu.

"Biliyorum" dedi gelen avukat. Otuz yaşında ama çok parlak bir avukattı. Aynı zamanda kendisinin hem sağ kolu, hem de zaman zaman sırdaşı durumundaydı. Genç adam öyle çok fazla kişiye değer vermezdi. Arkadaşlarını dikkatli seçerdi. Ama bu adam onun için diğerlerinden önemliydi. Bu şirkette işe hemen hemen aynı zamanda başlamışlar ve aynı zamanda çok şey öğrenmişlerdi.

"Son bir telefon daha açmam gerekti..." diyerek kendisini savundu avukat. "Başka işin mi vardı?"

"Evet, lanet bir toplantıya katılmam lazım. On dakika sonra başlayacak." Sert yüz ifadesiyle masanın karşısında bulunan misafir koltuklarından birisini işaret etti. Oturmasını istiyordu.

"Sen patronsun. Geç kalabilirsin..." dedi avukat koltuğa otururken. Bir yandan da elindeki dosyayı, ikisinin arasında kalan işçiliği yüksek sehpaya bırakmıştı.

"Evet..." diye homurdandı genç adam. "Ben patronum... Asıl bu yüzden geç kalamam. Ben geç gidersem çalışanlar da geç kalır. Babamın kuralını unutma! Önce sen mükemmel ve dakik olacaksın! Sonra karşıdakinden bekleyeceksin..."

O da rahat bir tavırla avukatın tam karşısına oturdu. Gözleri dosyadaydı.

"Evet, ama baban, kendine de vakit ayırmanı istiyor. Kaç yaşındasın? Otuz oldun mu? Benden sadece birkaç ay küçüksün... Evli bile değilsin. Bak bana. İki çocuğum var. Bir tekinin gülümsemesini bile, senin o son model arabana değişmem..."

"Yine boş konuşuyorsun. Evlilik kolay. Zaten kız kardeşim ve babam bu konuda kanımı emip duruyorlar. Ama ben saat altıda senin gibi koşa koşa eve gidemem. Belki birkaç yıl sonra olabilir... Evlensem bile senin gibi karımın kollarına koşmaya çok hevesli olacağımı sanmam!.. Sen ne yaptın dediğim konuda?" Başıyla dosyayı işaretledi. "Bu ne?"

"Raporum."

"Ne raporu? Ben sana olayı çöz dedim, rapor yaz demedim ki. Bütün yapacağın biraz daha para verip kadını ikna etmekti..."

"Ben de öyle sanmıştım. Bana zor olmayacağını söyledin ama sana yanlış bilgi vermişler. Ben böyle bir şey görmedim..."

Uzanıp dosyayı aldı. Kapağını kaldırıp içinden bir tutam resim aldı. Yavaşça sehpanın önüne bıraktı. Tam da genç adamın göreceği şekilde çevirdi. Ama genç adam resimlere bakmadı bile... İnanmaz bakışlarını avukata dikti.

"Olmadı mı yani? Benim en iş bitirici adamım bile

beceremedi mi?"

"Evet ama..."

"Alt tarafı basit bir iş verdim sana? Gidip kadını ikna edecektin." diye kabaca avukatın sözünü kesti genç adam. Koltuğunda tehdit edici bir şekilde geriye yaslandı. Avukat Murat onun bu duruşunu bilirdi. Birazdan gümbürtü kopacaktı, bu belliydi. Hemen savunmaya geçmezse az sonra onun kırıcı olacağını biliyordu.

Elini kaldırıp ikna edici bir şekilde resimleri işaret etti.

"Kadın filan değil!"

Kaşları çatıldı adamın "Nasıl yani?"

"Kadın olsa kolay! Daha çocuk. Henüz on sekiz yaşında. Ama ikna etmek ne mümkün! Delinin teki... Az kalsın bana yumruk atacaktı." Durdu, samimiyetine inanıp inanmadığını sınadı bir an. Adamın gözlerindeki donuk ifade değişmeyince aceleyle devam etti.

"Bak, üç gün boyunca, yani her gün oraya gittim. Her gün gidip teklifimizi biraz daha arttırdım. Sorun para değil. Zaten iyi kötü kazanıyorlar. Kız biraz deli! Motel ona babasından kaldığı için satmak istemiyor. Kardeşiyle annesi için bir gelecek olarak görüyor. Zaten kendisi de üniversiteyi kazanmış. Yakında gidecekmiş."

"Bana bunları niye anlatıyorsun?" diye homurdandı genç adam. "Sebepler istemiyorum. Annesine teklif götürdün mü? Niye bir çocukla uğraşıyorsun?"

Avukat başını salladı.

"Babası geçen sene ölünce tüm yetkiyi kızına bırakmış. Annesi de bu çocuğa çok güveniyor. O çok zeki! Gerçekten cin gibi ama biraz tuhaf ve... biraz çılgın ve..." durdu. Bu duralama ister istemez genç adamın ilgisini çekmişti. Koyu siyah gözleri kısıldı.

"Ve?" diye sözünü devam ettirmeye zorladı. Ama yakışıklı yüzündeki ifade korkutucu olmuştu. Murat daha evvel onun kadar yüzü ile insanları korkutabilen bir adam tanımamıştı. Bir şey

yapmasına gerek yoktu. Yakışıklı olması da önemli değildi. O siyah saçlar vahşice taranmıştı. O dümdüz burun, gergin dudaklar, kısıldığında insanın içini ürperten siyah gözler, yirmi kişi birden vursa kırılmayacakmış gibi duran inatçı bir çene! Bu adamla dost olmalarına rağmen zaman zaman kendisi de ondan çekinirdi. Ve işin kötüsü keskin biçimli çenesindeki bir sinir, öfkelenmeye başladığını anlatır gibi atıyordu şimdi.

"...ve o, bu güne kadar gördüğüm en güzel kız..." derken avukat yutkundu. Onun dikkatini kendi üzerinden atma çabasıyla, yeniden sehpada duran resimleri işaret etti. "Hem de en güzeli... Evli olmasam her şeyi bırakır peşinde koşardım..."

Bu açık bir meydan okumaydı. Kendi güzellik anlayışının patronununkinden çok daha geride olduğunu biliyordu. Adamın ilişkileri hep gizli olmuştu ama çok da bilinmeyen şeyler değildi. En azından kendisi onun iki manken ve bir de Türkiye güzeli olan sevgilileri ile tanışmıştı. Daha onların isimlerini öğrenemeden hemen bir yenisi ile görüldüğü de çok olmuştu. Patronu ve dostu olan bu adam, her zaman seçici olmasına rağmen asla uzun süreli ilişkilere girememişti.

Genç adam koyu siyah saçlarını eliyle geriye attı. Ama sık saçlarındaki asi bir perçem yeniden alnına yuvarlandı. Kendisini bu kadar iyi tanımasa saçlarını boyattığına yemin edebilirdi. Oysaki simsiyah saçlarında ne bir gram boya vardı, ne de bir tek beyaz tel... Kendi beyazlamaya ve dökülmeye başlayan saçlarına bakınca bu ona her zaman haksızlık gibi gelmişti.

"Güzel olduğu için mi vazgeçtin yani?" dedi genç adam avukatına. "Çok mu etkiledi seni?.." Sesinin tonunda sert bir alay vardı.

"Bana güzelliğini kullansaydı dediğin olabilirdi belki," dedi avukat. "Onu gördüğüm her seferinde bu kadar güzel bir kızın neden bu kadar kızgın olduğunu düşündüm. Ayrılırken kapıyı yüzüme çarptı. Yanında bir de askerliğini yeni yapmış bir oğlan var. Kıza su gibi âşık... Motelin genel işlerini yürütüyor. Öl dese kız için ölür. Beni tehdit etti. Et getiren kasap var sonra... Kıza o da âşık." durdu.

Gözleri masanın üzerindeki resimlere kaydı.

"Ben böyle şey görmedim. Gazeteci... Kıza âşık. Toptancı... Kıza âşık. Temizlik şirketinin sahibi... Kıza âşık... Motele gelen giden çok! İşleri de fena değil. Ama kimi gördüysem onlarla iş yapan, hepsi kıza âşık. Turizm şirketi sorumlusu.. Kıza âşık. İşin garibi ne biliyor musun? O kadar asi ki, etrafındaki erkeklere at gözlüğüyle bakıyor. Hiçbir şeyin farkında değil. Hiçbir erkeğin onu etkilediğine şahit olmadım. Tüm derdi ailesi ve motel... Çalışkanlığı aynı sen! Erkenden kalkıp işiyle ilgileniyor. Kimse ona sormadan nefes bile alamıyor. Küçüklüğünden beri işin ustası olmuş..."

"Ayşegül bunları duysa seni boşardı?" diye mırıldandı genç adam. Siniri biraz azalmıştı. Nihayet hafifçe güldü. "Sen gerçekten bu çocuktan etkilenmişsin! Küçük bir kızın elinde oyuncak olmuşsun öyle mi? Yediğin içtiğin sana kâr kaldı yani. Hiç bir şey yapamadan döndün. Yüzebildin mi bari?'

Bembeyaz dişleri bir dişçiyi bile kıskandırabilirdi. Denize bile gidememesine rağmen, üç gündür Alanya'da deniz kıyısında bulunan avukattan daha yanık, pürüzsüz bir cildi vardı. İnşaat tepelerinde gezinirken iki dakika güneşte kalsa, değme solaryum tutkunlarından daha iyi yanardı. Bu bir Allah vergisiydi.

Uzandı... Resimleri alırken gülümsemesi devam ediyordu.

"Üzgünüm ama bu hafta sonu yine gideceksin. O araziyi almalıyız. Şu ana kadar harcadığımız para, oranın değerini defalarca geçti. Geri dönemem. Babam beni öldürür. Teklifi ikiye katla. Üçe katla. Olmadı bir açıklarını bul. Tehdit et. Bir şeyler yap. Ben mi öğreteceğim sana iş hayatını?"

"Sert oynamak sana mahsus. Ben yapamam."

"Kovulmak istiyorsun galiba? Üçüncü çocuğunuz dünyaya geldiğinde işsiz mi olmak istiyorsun?"

En üstteki resme baktı. Belli etmeden çekilmiş resimlerdi ama oldukça netlerdi.

"Cep telefonuyla çektim." diye mırıldandı avukat. Gözleri patronunun yüzündeydi. En güzel pozu da en üste koymuştu.

Haklılığını kanıtlamak için vurucu resim üstte olmalıydı.

Resimde, sapsarı saçları rüzgârda yüzünü yalayan bir kız vardı. Teklif mektubunu motelin bahçesinde kıza ilk verdiğinde çekmişti bu resmi. O anda kız mektubu incelerken, telefonla konuşuyormuş gibi yapıp, belli etmeden resmini çekmişti. Uzun kirpiklerinin arasından gözlerinin rengi tam belli olmuyordu ama sivri ve olağanüstü güzel yüzü, tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Bir roman için çizilmiş olsa bile, bu kadar güzel çizilemezdi.

Genç patronunun yüzündeki gülümseme silinince biraz rahatladı doğrusu. Patronun gözleri yeniden kısıldı. Sırtını koltuğa yasladı. Arkadaki diğer resimlere de yavaşça baktı. Avukat onun bu haline ne isim vereceğini bilemedi. Bir dakikadır... yani dişleri ağzında gergince sıkıldığından beri... aşağı yukarı bir dakikadır kızın fotoğraftaki yüzüne bakıyordu.

Aniden ayağa kalktı.

"Pekâlâ, ben giderim" dedi asabice. "Şimdi eve gidiyorum."

"Eve mi? Toplantı?.."

"İptal et. Sen gir. Karar senin... Hazırlanmam lazım..."

"Sen ne yapacaksın?"

"Senin yapamadığını! Gidip orayı alacağım. Hiç değilse birkaç gün de tatil yapmış olurum." Önce elindeki resimleri sehpaya geri fırlattı. Altta kalan resimler de kızın tüm güzelliğini gösterecek şekilde dağılarak meydana çıktı. Genç avukat da ayağa kalkmıştı. Patronunun kararlı halini çok görmüştü. Bu sefer gerçekten çok farklıydı. Gözleri şeytani bir ateşle parlıyor, uzun boyuyla avını belirlemiş bir panter gibi, gergin duruyordu. Masanın üzerinde duran Rolex kol saatini bileğine geri taktı. Antika aynada kravatını düzeltti ve cep telefonunu da alıp, yazlık tril tril ceketinin iç cebine attı. Ama ceketini giymeden önce gözü sehpanın üzerindeki resimlere takıldı.

"Kaç yaşında dedin?"

"Haftaya on dokuz olacak. Pazartesi günü..."

Uzanıp dosyayı aldı. Resimleri de içine gelişi güzel bıraktı.

"Tüm ayrıntılar bunda mı?" diye homurdandı...

"Evet, ama bu hafta çok yoğundun hani?"

Genç patron kapıyı açarken avukatın sesini duymazdan geldi. Kendisini görünce ayağa kalkan yılların sekreteri, babasına bile hizmet etmiş olan tecrübeli kadına konuştu.

"Emine Hanım, bu hafta ve önümüzdeki hafta bütün işlerimi iptal edin. Toplantılar, seminerler ve şu... Ahu Hanım var ya?.." Ahu bir aydır çıktığı dünya güzeli sosyetik bir kadındı. "Onu da arayın. Acil bir durum deyin. On gün yokum… Biraz tek başıma tatil yapacağım. Babam ve kız kardeşim hariç kimseye yerimi söylemeyin."

"Ee... ama?.. Neredesiniz peki.?" Kadın çok şaşırmıştı ve gözlükleri neredeyse gözünden düşecekti.

"Avukat Bey size söyler," derken dönüp kendi özel çıkış kapısına yönelmişti bile. Kapıyı arkasından çarptığında ikisi de yerlerinden zıpladı. Sonra şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Avukat omuz silkti.

"Boran işte... Ne yapacağı belli olmaz"

Genç avukat, personelin kullandığı diğer kapıya giderken kadına kısaca iyi günler diledi. Ardından elini cep telefonuna attı. Holdingin diğer katlara göre nispeten sakin yönetici katı koridoruna çıktığında aradığı kişi telefonuna yeni cevap vermişti.

"Alo?" dedi keyifle. "Evet, tamamdır... Yemi yuttu..." Camdan aşağıya baktı. Siyah bir Audi garajdan burnunu uzatmıştı. O arabadan Türkiye'de sadece 10 kişide vardı. Kapı görevlileri telaşla otomatik kapıyı açıyorlar, bir yandan da selam vermeye çalışıyorlardı. Ama emindi ki Bora bunun farkında bile değildi.

"Şimdi çıkıyor. Evet gidiyor. Allah yardımcıları olsun. İkisi de deli. Bakalım kim kaybedecek?.." Usulca ekledi. "Belki ikisi de kazanır?.."

2. BÖLÜM

Ertesi gün, güzel bir sabahı karşıladı. Gerçekten güzel ve sıcak bir gündü. Tam da bir tatil yöresinde istenen havaydı. Esen rüzgâr pek serinletmiyordu. Henüz kimse uyanmamışken, sabahın bu erken saatinde bile sıcaklık başlamıştı. Cırcır böcekleri erkenden mesaiye başlamıştı. Yorulmak bilmeyen inatçı seslerini tüm çevrede duymak mümkündü.

Genç kız saçlarını savurarak, motelin çiçeklerle dolu bahçeye açılan kapısından içeriye girdi. Motele ait park yerinden geçerken, siyah ve güzel bir araba dikkatini çekti. Hoşuna gitmişti doğrusu. Birkaç tane daha lüks araba vardı ama bu diğerlerinden daha güzeldi. Üzerindeki toza ve böcek ölüsü lekelerine bakılırsa uzun bir yoldan gelmişti. Sevindi. Bu hafta bir grup iptali olmuştu ve fazla müşterileri yoktu. Masraflarını çıkarabilmeleri için yeni müşterilere ihtiyaçları vardı. Görünüşte otel iyi işliyordu ama tur şirketleri insanın kanını emiyorlardı. Onlara çok ucuza yer verdiklerinden, ellerinde fazla bir şey kalmıyordu. Kendi kendilerine gelip otelde kalan müşteriler daha iyi bir kâr bırakıyordu.

Motelin daha serin olan lobi kısmına girdiğinde, içeride kimseyi göremedi. Bu saatte herkes yatıyor olmalıydı ama resepsiyonda geceleri bir çalışan mutlaka bulunuyordu. Sinirlendi... Çok çabuk sinirlendiğinin farkındaydı ama doğası gereği kendini tutamıyordu. Tam hırsla elindekileri bırakıp hışımla aranacaktı ki, resepsiyoncu çocuk göründü.

“Neredeydin Ahmet?” diye hırsını gizleyerek sordu. “Burayı boş bırakmayın demedim mi?”

“Evet...” diye fısıldadı çocuk. Eliyle yukarıyı gösterdi. ”Biri geldi. Şu siyah arabanın sahibi, bahçede duran! Gördünüz

mü?"

"Niye sessiz konuşuyorsun ki?.." diye ters bir bakışla sordu genç kız. Çocuk duraladı... Kendisi de şaşırmıştı.

"Vallahi öyle değişik bir adam ki... Bilmem niye sessiz konuşuyorum? Sanki o rahatsız olacak sandım bir an? Biraz... ne bileyim... Korkutucu!.. Etrafına bile bakarken sanki her şeyin enerjisini emiyor. Çok zengin her halde!? Kolunda Rolex saat var."

Çocuğun adama çekinmeyle birlikte saygı duyduğu, kişiliğinden etkilendiği belliydi. Oysaki kendisi ömrü boyunca bu tip adamları çokça görmüştü. Parasının varlığıyla kendisini bir şey sanan, kibirli tiplerdi.

"Saatini senin burnuna soktuğu belli! Hem madem zengin niye buraya gelmiş ki?" diye sordu. "Bir kaç kilometre ilerde beş yıldızlı bir otel var?"

"Gece boyunca araba sürmüş. Sanırım yorulmuş."

"İyi, paraya ihtiyacımız var. Süiti verseydin?" dedi genç kız o an sevinerek. Siniri biraz geçmişti.

"Verdim!" dedi çocuk. "Birkaç gün kalacakmış. Ayrıca bir grup daha, gece siz gittikten sonra geldi. Hoş insanlar. Galiba on gün kalacaklarmış. Tam altı kişiler."

Kız başını keyifle salladı. Siniri tamamen gitmişti.

"Haberim var" Elindekileri çocuğa uzattı. "Bunları alttaki buzhaneye götür. Taze balık aldım. Gece terasta isteyene pişirirsiniz. Meyve sebze geldi mi?"

"Hayır... Gelir birazdan!"

"Ara" diye emretti kız. "Gecikmesinler!" Dönüp asansöre yürüdü. Dört katlı motel aslında sadece 32 odaya sahipti. Ama iyi günlerinde bile tam doldurmak zor oluyordu. Her şey dahil sistemi kendileri gibi küçük motelleri vurmuştu. Turistler genellikle her öğün bedava yemek yiyebilecekleri büyük otelleri tercih ediyorlardı. Kendi otelleri ise yarım pansiyondu. Sadece sabah kahvaltısı bedava idi. Ama gecelik fiyatları uygundu. Ayrıca yemek isteyen istediği yemeği burada, terasta pişirtebilirdi. Bu yüzden çoğu zaman gelen müşteriler, orta halli, bazıları da bu tarzı

seven eski müşterileri oluyordu.

Terasa çıktı. Çevresi camla çevrili olduğundan ve klimalar sürekli çalıştığından dolayı içerisi serindi. Akşamları camların tamamı katlanıp açılabiliyor ve gecenin rüzgârı içeriye girdiğinde, oturması pek keyifli oluyordu.

Servis masasına baktı. Cam servis tabaklarının içinde peynirinden salama kadar her şey düzgünce yerleştirilmiş, üzerleri cam kapaklarla kapatılmış, yenmeye hazır bekliyordu. Çay da mutfakta kaynıyor olmalıydı. Makine kullanmaktansa klasik çaydanlıkları tercih ediyorlardı. Ama isteyene meyve suyu ve kahve de düşünülmüş, servis masasının yanına kurulmuştu.

Eksik bir şey olup olmadığına bakarken, gözünün ucunda bir hareket hissetti. İçeriye birinin girdiğini anlamıştı ama anlamadığı şey, tüylerinin birden neden diken diken olduğuydu. Gözlerini gelene çevirdi. Tüm görebildiği, simsiyah gözler... ateş gibi yanan gözlerdi. O da kendisine bakıyordu. Telaşla başını çevirdi. Adamın onu izlediğini sanmasını istemiyordu.

Adamın bir masaya doğru yöneldiğini göz ucuyla fark etti. Fakat hala ürpermesi devam ediyordu! Tüm duyuları hâlâ alarm halindeydi. İlk kez böyle bir şey oluyordu! Galiba aniden içeriye girdiği için ürkmüştü biraz? Normalde her yeni gelen müşteriye hoş geldin derdi ama bu sefer bunu yapmak istemediğini fark etti. Sırtı adama dönük olduğu için ne yaptığını bilemiyordu. İstemsizce yeniden başını adama çevirdi. Rahat bir tavırla oturmuş ve karanlık bakışlarla kendisine bakıyordu. Hiçbir şey yapmıyor ve sadece bakıyordu.

Genç kız adamın yüzünün kusursuzluğu karşısında hayretler içindeydi. Kavisli kaşlarının üstünde, siyah saçlarından bir perçem alnına dökülmüştü. Yandan ayrılmış saçları dalgalı ve iyi kesimliydi. Demek asker veya polis değildi? Sık saçları ensesine doğru uzanarak temiz gömleği üzerine hafifçe taşmıştı. Dümdüz burnu onun ne kadar inatçı olduğunu gösteriyordu. Utanarak başını çevirdi. Kurumuş dudaklarını ısırdı sinirle. '*Salak!*' dedi kendine içinden. Sanki ilk kez yakışıklı erkek görmüştü! Buraya her sene onun gibi onlarcası geliyordu...

Peki, niye öyle bakıyordu ki? Böyle bakışları daha evvel de görmüştü ama bu başkaydı! Ensesinin ürpermesi duracak gibi değildi. Yanakları yanıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu.

Tedirginliğinin sebebi, bir erkekle bu koca salonda yalnız kalması yüzünden olmalıydı. Biraz korkmuştu. Öyle ya, sapık bile olabilirdi? Ama beyni ne derse desin, içinden bir şey dönüp yeniden adama bakmasını söylüyordu. İnatla bakmadı. Servis masasındaki göze hoş gelmeyen bir iki şeyi düzelterek dikkatini dağıtmak istedi. Hemen çıksa, kaçmak gibi olacaktı. Adamdan çok, kendisine kaçmadığını ispat etmek istiyordu.

Daha fazla dayanamadı. Tam yeniden başını adama çevirecekti ki... dondu kaldı. Az önceki hislerin çok daha yoğununu yeniden hissetti. Sanki birisi kollarından tutmuş, bir başkası da kalbinin damarlarıyla uğraşıyordu. Kalbi yeterince oksijen pompalayamıyormuş gibi atıyordu. Donup kaldı. Kaçması gerektiğini düşündü. Biliyordu... Oradaydı... Tam arkasındaydı! Bu sıcak sabahta bile çok daha sıcak olan vücudunun varlığını hissedebiliyordu. İlk kez birisinin beden elektriğini bu kadar yakından algılıyordu. Tıraş losyonunu hissetmesinden çok önce bile adamı hissetmişti. Adamı hiç tanımıyordu ama inanılmaz bir enerji alıyordu.

Ardından sırtı soğuk soğuk terledi. Sabahın köründe klima mı onu rahatsız etmişti yoksa? Damarları ateş gibi yanarken tüylerinin ürpermesine, boğazına bir yumruğun tıkanmasına anlam veremiyordu.

Yavaşça döndü. Evet, tam arkasında, delici bakışlarla, kendisine bakıyordu. Kendisi de uzundu ama adamın yanında minnacık ve narin kalmıştı. Alabildiğince başını geri atıp kara gözlerine baktı. İçinde kaybolacağını sandı bir an. Konuşmak ne kadar da zordu. Ama konuşmalıydı. Kendisi bu motelin sahibiydi ve o da şu yeni gelen müşteri olmalıydı. Nazik olmalıydı.

Resepsiyoncu çocuğun neden garipleştiği belli olmuştu. Bu adam çok tehlikeli gözüküyordu. Mafya üyesi bir adam gibiydi. Hatta lideri...

"Yardım edebilir miyim?" diye pürüzlü bir sesle sordu...

Sonra kendini toparlayıp gırtlağını temizledi. Aslında biraz daha konuşsa sesi çıkmayacaktı.

Adam delici bakışlarını bir an için yumuşattı. "Kahvaltı servisi başladı mı diye soracaktım..." diye mırıldandı teklifsizce.

Çıldırtıcı şekilde kadife gibi bir sesi vardı. Genç kız çığlık atmak istedi. Gece korkuyla uyanınca atılacak bir çığlık gibi... Gece karanlıkta ormanda tek başına kalındığında atılabilecek bir çığlık gibi... Ah... Keşke güçlü bir çığlık atabilse, doğrusu kendisine çok faydası olacaktı. Hiç değilse sesi, bari sesi çirkin olsaydı. O zaman belki de bu rahatsızlık verici durumdan kurtulabilirdi.

"Elbette! Yeni mi geldiniz?" dedi elinden geldiği kadar soğuk bir kibarlıkla.

"Evet, tüm gece araba sürdüm ve gerçekten çok acıktım."

Gülümserken dişlerinin güzelliği kızın canını yaktı. Hemen gitmesi gerektiğini biliyordu ve... gidemedi... Kuruyan pembe dudaklarının üzerinde gezinen gözler, bir an için bluzunun üzerinden taze göğüslerine kaymış, sonra dümdüz midesinden belinin kıvrımlarına takılmıştı. Böylesine açıkça süzülmek her zaman kendisini sinirlendirirdi ama bu sefer, garip bir haz duydu. Güzel bir vücudu olduğu için şükretti. Kesinlikle bir atleti andıran, sırım gibi, iri kemikli bu erkek vücudu yanında sönük kalmak çok kolaydı.

Öylesine çaresizdi ki... Adamdan şu anda uzaklaşması gerekiyordu. Hissediyordu... Titredi... Bir an için... adamın kendisini tutup sarılacağına ve öpeceğine yemin bile edebilirdi. Adam bir iki adım daha kendisine sokulmuştu. Gözleri kuruyan dolgun dudaklarındaydı.

Hayır, olamazdı!

Bir adım geriledi. Sarılsa hiç karşı koyamayacağını düşündü. '*Anne...*' diye geçirdi içinden. '*Anneciğim... Bana neler oluyor?*' Şimdi dünya güzeli bir tanecik annesinin yanında olmayı ve bu sabah hiç evden çıkmamış olmayı dilerdi. Ama artık çok geçti!

"Adım Boran..." dedi genç adam delici bakışlarla! Demek bir bakış ancak bu kadar yumuşak olabiliyordu? Biraz daha sert baksa, bir insanı öldürebilirdi! "Ama genelde Bora derler... Burada çalışıyorsunuz herhalde?"

"Evet! Eee... Ben... Ben de Belen..." durdu. "Siz istediğinizi alabilirsiniz Bora Bey. Ben size çay getireyim. Siz şöyle buyurun!" Üzerleri çeşit çeşit yiyecek dolu masayı işaret etti.

Ama adam gözlerini bile ayırmamıştı. Bu yırtıcı cüret fazlasıyla rahatsız ediciydi. Solduğunu hissetti. Adam yeniden ince vücudunda kusursuzca biçimlenmiş göğüslerine kaydırmıştı gözlerini... Bayılacak gibi oldu. Yok, bu sabah gerçekten iyi değildi. Hasta mı olmuştu acaba? Eve gidip dinlense miydi?

"İyi misiniz?" diye sordu genç adam. Yüzünde garip bir tebessümle hafifçe eğildi. Yeni tıraş olmuştu. Pırıl pırıl esmer cildi, yaşı hakkında fazla bir fikir vermiyordu. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemedi. Otuzdan fazla olamazdı! Ama parfümünün kokusunu bile hissedecek kadar yanaşması, kızıp azıcık toparlanmasını sağladı. Sesini soğuklaştırırken bal rengi gözleri de hızla donuklaştı.

"Siz böyle bakmazsanız eğer, daha iyi olacağım." diye mırıldandı. Sonra sesini azıcık kabalaştırdı. "Size tanıdık mı geldim?"

Adam özür bile dilemedi. Başını doğrulttuğu zaman cüssesi daha da meydana çıkmıştı. Geniş omuzlarını saran pahalı gömleğinden bile, bir gram yağa sahip olmadığı belli oluyordu. Bu adama kimsenin bulaşmak isteyeceğini sanmıyordu. Yüzü ne kadar dehşetengiz ise vücudu da o kadar etkileyici bir makine gibiydi.

"Hayır" dedi genç adam kısaca. Alaycı bir tavırla gülümsedi. "bakmamak elimde değil! Sabahın bu saatinde rüya gördüğümü sandım. Bir melek kadar güzel olduğunuzu size kimse söylemedi mi?"

Hayretle açılan kocaman gözleri, adamın dediklerini algılamakta zorlandığını gösteriyordu. Adamın bu kadar cüretkar olması çılgıncaydı. Büyülenmiş gibi kalakaldı. Kulaklarına inanamıyordu. İlk kez gördüğü bu yabancıya kızıp kızamayacağına

karar veremedi.

"Sanırım çok kişi söylemiştir..." diye mırıldandı adam.

"Si...Sizi ilgilendirmez..." Kendisini toparlamalıydı. Çocukluğundan beri kekelediğini hatırlamıyordu. İltifat nedense hoşuna gitmişti fakat bu hissettikleri doğru değildi. Onun ezici varlığından uzaklaşmalıydı. Yanından zorlukla sıyrıldı. "Ben çayınızı getireyim... Nasıl alırdınız?"

"Açık lütfen... Fincanda olursa sevinirim."

"Tabii!" Gözlerine bakmadan hızla mutfak kısmına yöneldi. Hayatında ilk kez kaçıyordu... Ve bundan nefret etti.

Mutfakta genç bir kadın daha vardı. Mutfak işlerinden o sorumluydu. Motelde yatıyordu, yeme ve içmesini de buradan karşılıyordu. Kocasından ayrılmış, tek çocuklu bir kadındı. Çocuğu on yaşındaydı.

"Emine Abla..." dedi huzursuzca. "Şimdi içeride tek başına bir adam var. Sersemin teki... Ona çay götürür müsün lütfen? Ben uğraşamam şimdi onunla." Raftan güzel ve temiz bir fincan aldı."Buna doldur. Açık olacakmış."

Evet, ikinci kez kaçıyordu. O adamla bir daha göz göze gelmemek için çay götürme işini kadına yüklemişti. Zaten kendi görevi de değildi ki. Kendini beğenmiş zengin züppenin tekiydi. Neyse ki yakında gidecekti.

3. BÖLÜM

Genç adam bütün gece araba sürmüştü. Bir kere bile durmamıştı. Gideceği motel Alanya yolu üzerinde, denize sıfır bir yerdi. Sabaha karşı varmıştı. Gözleri uykuyla bakan resepsiyoncu çocuk, yerleri olduğunu söylediğinde sevinmişti doğrusu. Yorgun değildi, daha saatlerce gidebilirdi ama yorgun olduğu yalanını atmak zorunda kaldı. Çocuğun kendisini buraya yakıştırmadığını anlamıştı.

Odası gayet temiz, büyük ve rahattı. Uyumak istemesine rağmen uykusu olmadığı için banyosunu yapmış, güzelce tıraş olmuştu. Saçlarını özensizce tarayıp bırakmıştı. Genelde ayna ile pek barışık değildi. Kendisini seyretmeyi sevmeyen tiplerdendi. O arada bahçeyi seyretmek istemiş ve camdan bakarken onu görmüştü.

Aslında kızın yüzü beynine kazınmıştı. Bürosunda o bir dakikalık incelemede, onun her noktasını ezberlemişti. Yine de o kadar güzel olmayacağını, yüzünün sivilceyle dolu olacağını veya boyunun kısa olacağını ummuştu. Aslında niye öyle düşündüğünü de bilmiyordu. Fakat uzun boyu ve çıktığı mankenleri bile kıskandıracak kadar muntazam bir vücuda sahip olduğunu görmek, aslında biraz da sinirlenmesine sebep olmuştu. Onu biraz daha yakından görmek istedi. Rakibini yakından tanımak, en önemli özelliğiydi.

Çabucak koridora çıkmıştı. Aşağıda mırıltılar vardı. Tam asansöre doğru gidiyordu ki asansörün hareketlendiğini görmüştü. En üst kata doğru çıkıyordu. Kendisinin bulunduğu katın bir üstüne yani.

Acele etmeden merdivenlere yönelmiş ve uzun bacaklarıyla yorulmadan üst kata çıkmıştı. Resepsiyoncu

delikanlının dediği gibi burası kahvaltı salonuydu. İçeri girdiğinde kızın hemen sağ tarafında, servis masasını inceleyip kontrol ettiğini fark etmişti. İşine önem verdiğini düşündü.

O an kız da irkilip kendisine bakmıştı. Adam hâlâ kızın gözlerinin rengini merak ediyordu. Uzun, kavisli kirpiklerinin ardından görmek çok zordu. Acele etmeden ona yakın bir masaya doğru yürüyüp, rahat sandalyelerden birini çekip oturmuştu. Önce etrafına bakınarak ortamı tanımaya çalışmıştı ama gözleri kolayca kıza kayıvermişti. Arkası dönük işiyle ilgileniyordu.

Sarı saçlarının boya olup olmadığını düşünmüştü. Atkuyruğu yapmıştı. Neredeyse beline geliyordu. Askılı bluzundan çıplak omuzlarını aşıp, nefis kıvrımlı sırt kavisine kadar iniyordu. Kısa dar şortunun ardından kalçalarının güzelliği ve pürüzsüz hafif yanık bacakları, aniden midesinin burkulmasına sebep olmuştu. Uzun zamandır bir kadın için böyle bir arzu duyduğunu hatırlamıyordu. Bu ani arzunun sebebini anlamaya da çalışmamış, sadece seyretmişti. Muhteşem bir eseri seyreder gibi seyretmişti. Bu kadar küçük bir kızın bu kadar alımlı olmasının, diğer kadınlar için bir haksızlık olduğunu düşünmüştü.

Kızı seyrederken, onun rahatsız olduğunu hissetmişti. Çünkü kaçamak bir bakış daha atmış ve hızla başını çevirmişti. Ama bu esnada güzel yüzü ve sivri çenesini daha net görmüştü. Yerinden kalkmış ve kahvaltı alma bahanesi ile onu rahatlatmak istemişti. Kendisini sapık falan sanmasını da istemezdi. Arkasından yavaşça sokulduğunda, amacı onu korkutmak değildi. Kız kendisini hissedince yavaşça dönmüştü ama belli ki arkasında durduğu için korkmuştu. Korktuğunu düşünmüştü çünkü kocaman gözleri daha da açılmıştı.

Bal rengi gözlerinin derinliğinde kaybolmuştu adam. O kadar berrak ve parlaktı ki, beyaz aklarının içinde ışıl ışıldı. Yüzünde bir damla bile makyaj yoktu ama kıskanılacak kadar güzeldi. Hafif yanık cildi mükemmeldi.

“Yardım edebilir miyim?” diye sorduğunda kendisini toparlamıştı. Rakibinin bu çocuk olduğuna inanamıyordu. Keşke yaşı bu kadar küçük olmasaydı...

Kısa konuşmaları esnasında elinde olmadan, çıplak boynunu ve omuzlarını, çıldırtıcı bir şekilde bluzunun içinde dimdik duran göğüslerini izlemişti. Bu göğüsler normalden hızlı inip çıkıyordu. Gerçekten korkuttuğunu düşünmüştü. Bir an için uzanıp kollarına alıp korkusunu geçirmek istemişti. Yapsa ne olurdu acaba? Kızın vereceği tepkiyi merak etmişti. Saçmaladığını düşünmüştü sonra. Bir kızın bir dakika bile görmediği bir erkeğin kollarına atılacağını sanmak ahmaklıktı. Ama şu gerçekti ki kendisi bir dakika bile görmediği bu kızı, kollarında sıkıca sarıp, delicesine öpmek istiyordu.

Kahvaltısını alıp masaya döndüğünde yüzü asıktı. Terslenmek kendisini rahatsız etmemişti. Kendisini rahatsız eden şey, avukatın yalan söylemediğini görmek olmuştu.

Çayı getiren Emine Hanım da bu adamı ilk kez görüyordu. Motele yeni geldiğini anlamıştı. Masaya fincanı bırakacakken adam aniden başını kaldırdı. Kavurucu kara gözlerindeki ateş yüzünden eli ayağı karıştı. Neredeyse fincan elinden kayıyordu. Bir iki damla tabağa taşmıştı. Dengesini bulunca "Affedersiniz" dedi. "Kusura bakmayın."

Fincan tabağını masaya bırakıp telaşla akan çayı sildi. Kızın '*sersem adam'* tanımlaması ile hareket edip de bu adamla karşılaşınca şok olmuştu. Onun sersem adam tanımlaması içinde, iri, göbekli, bön bön bakan kel tipler vardı. Belen'in zevkinden şüphe etti ilk kez...

Adam bir kadına, bir de mutfak tarafına baktı. Sonra onun özrüne karşılık olarak kısaca "Önemli değil" derken Emine Hanım hemen kendisini affettirmek için atıldı.

"Başka çay isterseniz seslenin. Adım Emine. Hoş geldiniz bu arada. Aşçınız benim. Akşam yemeklerini burada yiyebilirsiniz. Bu akşam balık çeşitleri var."

"Olabilir tabii." Kadına nazikçe gülümsedi. Ama gözleri yeniden mutfağa kaydı.

Emine Hanım mutfağa döndüğünde yüzünde garip bir gülüş vardı. Yanakları al aldı. Bir abla edası ile patronu olan kızın omzunu dürttü.

"İçeridekini gördün mü Belen. Aman Allah'ım! O ne yakışıklı adam öyle. Gördün değil mi?"

"Herhalde yani" diye homurdandı kız. "Ben söyledim sana ona çay götürmeni! Bence o kadar da yakışıklı değil." diye yalan attı.

"Sen kör müsün kızım... Önceden uyarabilirdin beni. Bir de sersem dedin onun için? Az kalsın çayı üzerine döküyordum." Kızın gülümsemesini fark edince kendisi de kıkırdadı. "Gördün değil mi beni? Gördüğünü biliyorum. Kaynar çayı zavallının seksi bacaklarına dökecektim. Beş on yaş daha genç olsaydım keşke... Kaç yaşında acaba? Evli mi? Biliyor musun?"

"Boşuna hayal kurma. Zengin tipin biri işte! Eminim sen onun ideallerinin dışındasındır." dedi Belen umursamazca.

"Çok hainsin."diye yalandan gücendi kadın. Başını çevirdi ve salonu gören mutfak tezgâhının arkasından adama bakmaya çalıştı. "Evli mi acaba? Elinde yüzük var mı ki? Göremiyorum buradan..."

"Ya, boş ver. Bize ne?.." diye onu çekiştirdi Belen. Sesinde açık bir hayret vardı.

"Yavrum sen aptal mısın? Şurada bir dünya güzeli oturuyor, sen de kılını bile kıpırdatmıyorsun. Bana bak! Çık şu adamın yanına git... Boyunu posunu, endamını göster. Al şu gazeteleri de... Bahanen olsun."

"Öyle mi? Asıl sen aptalsın. Adam benden en az on yaş büyük. İlgimi çekmiyor. Al gazetelerini de kendin götür!" Emine Hanım'ın kendisine tutuşturduğu gazeteleri mutfak masasının üzerine geri fırlattı. Küçüklüğünden beri tanıdığı bu kadının bir süredir uyguladığı çöpçatanlık çalışmaları kendisini kızdırıyordu. Allah'tan annesi fazla üstüne gelmiyordu.

"Benim bir sürü işim var. Akşama görüşürüz." diye homurdandı. Mutfak kapısını açıp salona girdi hışımla. Gözü ister istemez adamın bulunduğu masaya kaydı. Telefonla konuşuyordu. Bir an, ama soluk alır gibi, bir an adamı süzdü. Alnına dökülen siyah perçemi, yüzünün sert hatlarını, pahalı telefonu tutan uzun parmaklarını, geniş omuzlarını, ince keten pantolonu altındaki

gergin bacaklarını bilinçsizce seyretti.

Kendisinin salona girdiğini fark etmemişti. "İşte!" diye düşündü. "Mutlaka sevgilisiyle konuşuyor. Belki de birden fazla vardır." Midesi düğümlendi. Böyle bir kıskançlığı ilk kez yaşıyordu. Farkında olmadan elini yumruk yaptı. Ne kıskanması?.. Sadece ondan duyduğu bir rahatsızlıktı bu his. Varlığı kendisi gibi herkesi tedirgin ediyordu.

Dönüp yemek salonundan çıktı. Buradan uzaklaşmak istiyordu. Aslında kahvaltıyı otelde yapmak istemişti ama en iyisi eve gidip annesi ve kardeşiyle olmaktı. Gece de az uyumuştu. Belki iyi bir uyku, içinde kıpırdayan anlamsız direnişe çare olurdu. Bütün duyuları hâlâ adamın varlığını hissediyordu.

Hızla resepsiyona indi. Resepsiyondan geçerken birden durdu. Kararsızca ellerini ince beline dayadı. Sonra döndü. Resepsiyona bakan delikanlı da onu görünce, heyecan ve saygıyla doğrulmuştu. Kızın getirdiği bahar dalgasını neredeyse çıplak gözle görmek mümkündü.

Belen gidip delikanlının önünde durdu. Ona aldırmadan müşteri defterini eline aldı. Tüm müşteriler gibi onun da kimlik fotokopisi olmalıydı.

"Kaç kişiyiz. Ona bakacağım..." diye mırıldandı.

"Otuz iki... " diye atladı hemen çocuk.

"Onu biliyorum." diye tersledi Belen. "Senin işin yok mu? Yoksa bana bir meyve suyu alır mısın dolaptan?.."

"Tabii ama?.."

"Ben buradayım. Sen git!"

'Peki."

Çocuk çıkınca hemen yeni gelenlerin kimlik fotokopilerini eline aldı. Aceleyle karıştırdı. İki çocuk, dört yetişkin ve... Ve o!

Adı; *Boran,* Soyadı; *Karadağ*

Yaşını hesap etti çabucak.

"Otuz yaşında ve... Bekâr! Belliydi zaten." diye söylendi. "Çapkının teki olmasa, bu yaşa kadar çoktan evlenmiş olurdu. Kim

bilir kaç kadına demiştir '*Melek gibisin'* diye. Terbiyesiz..."

"Efendim?" Resepsiyoncu çocuk elinde meyve suyuyla arkasında kalakalmıştı.

"Sana demedim." Defteri masaya koyup geri döndü.

Arkasından..."Meyve suyu?.." diye mırıldanan çocuğa "Sen iç" dedi sinirle. Bahçeye çıktığında yan gözle siyah arabaya baktı. Aynı kendisi gibi, tehlikeli bir parlaklığa sahipti. Kara ve güçlü. İçi ürperdi. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Göğüslerinde hâlâ adamın bakışlarının sıcaklığını hissediyordu.

Belen'in koşarak eve gittiği esnada genç adam da telefonla konuşmasını bitirmek üzereydi. Konuştuğu kişi avukatı Murat'tı. Önce kız kardeşi ile konuşmuştu. Sonra da avukatı arayıp sağ salim geldiğini bildirmişti.

"Ne yaptın" diye sormuştu Murat. Sesinde merak vardı. "Kızı görebildin mi?"

"Hı hı."

"Eee."

"Ne e'si"

"Güzel mi?"

"Seni karına şikâyet edeceğim gerçekten!" Durdu. "Güzel ama güzelliği beni ilgilendirmiyor."diye yalan attı. "Önemli olan işimiz. Yakında ilk teklifimi yaparım. Benim kim olduğumu keşfetmesine bağlı. Eğer zekiyse bir kaç gün içinde anlayacaktır. Henüz söylemedim. Ben de bu arada biraz yüzüp dinlenmeyi düşünüyorum. Çok yorulmuştum, iyi olacak. İlk teklifimi kabul etmezse yeni bir teklif daha yapacağım ama sonrasına karışmam."

"Yemeğine iddiasına varım ki beceremeyeceksin. Tabii cazibeni kullanırsan bilmem? Bence yakışıklılığına fazla güvenme! Daha bir kişiye bile yan gözle baktığını görmedim. Kız kendini ya bu tip şeylerden soyutlamış ya da genç kızlık rüyaları göremeyecek kadar yoğun bir çocukluk yaşamış. Erkek gibi her işe koşmuş. Onun yaşındaki kızlar erkekleri gözleriyle yerken, onun aklı fikri motelde ve ailesinde. Annesine ve erkek kardeşine çok düşkün! Elindeki dosyayı okudun mu?"

"Daha değil. Kahvaltı yapıyorum. Birazdan odama inip okuyacağım."

"Tamam! Her şey var orada..."

"Oldu. Şirkette sorun var mı?"

"Dün yer yerinden oynadı. Bugün bilmem. Daha yeni gidiyorum. Bu arada Ahu Hanım da çıldırdı. Akşama yemeğiniz varmış. Telefonun da kapalıymış. Yerini öğrenmek istedi ama bilmediğimi söyledim. Pek de inanmadı. Bir arasan iyi olur."

"Boş ver!" diye mırıldandı adam. Onu yolda arayacaktı ama canı kadın dırdırı çekmek istememişti. "Sen bilmediğini söyle..." Yavaş yavaş bu ilişkiyi bitirmeli diye düşündü. Kadınlar ısrarlı olunca çok sıkıcı oluyorlardı. Gözünün önüne Ahu'yu getirmeye çalıştı ama nedense daha ince, küçük bir kız görüntüsü geldi. Dişlerini sıktı. Gözlerini kısılmıştı. Gergine bir tavırla mutfağa göz attı. Kızın artık orada olmadığını tahmin edebiliyordu.

"Hadi sonra görüşürüz... Yapacak işlerim var. Sen oradaki sorunları halledersin!" diye mırıldandı. Telefonu kapatıp yerinden kalktı. Henüz erken olduğu için daha kahvaltıya kimse gelmemişti. Odasına gidip plan yapmaya başlamalıydı. Bakalım günler ne getirecekti?

Belen ise eve vardığında, gözü duvardaki saate gitmişti. Motelin bahçesine bitişik, iki katlı betonarme bir evleri vardı. Babası vaktiyle iyi para harcamış ve bu evi yaptırtmıştı. Zamanında motel gerçekten iyi kazanıyordu. Ama babası ölmeden önce bile kârları düşmeye başlamıştı. Açıkça gurur duyabilirdi ki, babasının ölümünden sonra işler gerilememiş, kendisi devraldığından beri aksine ileriye gitmişti. Üstelik iki yeni personel bile almıştı. Ama turizm alanında işler herkes için durgundu. Sadece çok büyük oteller ayakta kalabiliyordu. Bu mücadele, devasa marketlerle küçük bakkalların arasındaki rekabete benziyordu. Çoğu küçük bakkalın artık hiçbir şansı kalmamıştı ve birer ikişer kapanmıştı. Ama kendisi bu motelin kapanmasına razı olamazdı. Gerekirse okula bile gitmeyecekti. Burada çalışıp da evine ekmek götüren çok kişi vardı! Onların geleceğini düşünmek zorundaydı.

Şu anda para girişi iyi olmasına rağmen, evleri ipotekliydi. Babası ölmeden önce moteli geliştirmeyi kafasına koyup kredi çekmişti. Bu yüksek tutarlı kredinin taksitlerini her ay ödemek gerçekten kendisini zorluyordu. Üstelik geçen kış fazla iş olmadığı için, mevcut birikimleri de kışın aylık ödemelere gitmişti. Ödemenin bir taksiti de sonraki haftaya geliyordu. Bu hafta iyi iş yapmayı umdu. Ödenmesi gereken çekleri ve faturaları düşünmek bile istemiyordu.

Sıkıntıyla etrafına göz gezdirdi. Duvar saati sekizi yirmi geçtiğini gösteriyordu. Annesi kalkmış olmalıydı. Mutfağa yöneldi. Kırk iki yaşındaki annesi hâlâ inanılmaz güzel ve alımlıydı. Arkadan onu seyrederken gurur duydu. Vücudu iki çocuğa rağmen bozulmamıştı. Kendisi gibi sarı saçları vardı ama daha kısa kesilmişlerdi. Bu yüzden her zaman daha da genç duruyordu. Şu anda bile istese birçok erkeği etkileyebilirdi. Kocasının, yani genç kızın babasının ölümünden beri içine kapanık bir hayat yaşamaya başlamıştı. Motele bile çok fazla gelip gitmiyor, sadece birkaç arkadaşıyla görüşüyor, kendi kendine ev işleri yaratıyordu. En son onun zoruyla üniversite için kayıt yaptırmaya Ankara'ya gittiğinde, bir haftalığına motel ile ilgilenmişti.

Sevgili babasını düşündü. Yakışıklı, uzunca boylu, keyifli, hayat dolu ama biraz sorumsuz babası... Hayatı her zaman hafife almıştı. Geçen sene bir trafik kazasına kadar hepsinin çok mutlu bir hayatları vardı. Ama bir yığın borçla giden babası, acıdan başka baş edilmesi gereken ağır sorumluluklar da bırakmıştı.

Moteli satın almak isteyen şirketi düşündü. Acaba satmak iyi olmaz mıydı? Adamlar borçlarıyla birlikte her şeyi devralıp, üzerine de çok iyi para veriyorlardı. Buraya çok daha büyük bir otel yapıp, aslında bölge halkına da katkıda bulunacaklardı. Ama bu motel, küçük kardeşi için bir gelecek, annesi için anılarla dolu bir yerdi. Kendisi için de çocukluğunun geçtiği kocaman bir yuvaydı. Satmak her şeyi mahvetmek olacaktı.

Yavaşça geldiğinin farkında olmayan annesine yanaştı. Arkadan onun incecik beline sarılıp başını mis kokulu saçlarına gömdü. Oh, ne tatlı bir kadındı bu!

"Della Hanım bugün nasıllar bakalım?" diye sordu keyifle. Şimdi burada olmak, annesinin güvenli varlığını hissetmek, içindeki huzursuzluğu biraz azaltmıştı.

"Beni korkuttun..." diyerek güldü kadın. Şivesi biraz farklıydı. Aslında o bir Alman'dı ve Türkiye'de geçirdiği yirmi yılın ardından yine de kusursuz konuşamıyordu. Bir tatil için geldiği Türkiye'nin bu kesiminde babası ile tanışmış ve evlenerek burada kalmıştı. Ama kendi ülkesine de her sene mutlaka gider ve ailesini ziyaret ederdi. Çoğu kere Belen de gider, dedesini ve anneannesini görürdü. Bazen de dayısını... O daha uzak bir şehirde otururdu. Aslında dedesini ve anneannesini her zaman Türkiye'ye davet davet ediyordu. Hem de gitmemek üzere! Ev yeterince büyüktü. Biricik güzel annesi de artık yalnız kaldığına göre, ona arkadaşlık ederler diye düşünüyordu. Fakat yaşlılar kendi ülkelerinden ayrılmaya çekiniyorlardı.

"Korkuturum ben!.."dedi onun tepkisine sevgiyle. "Kötüyümdür... Cadıyımdır... Omlet mi pişiriyorsun?"

"Evet! Hayrola, burada ne işin var? Motele gittin sanıyordum?"

"Gittim..." Kız umursamazca omuz silkip masanın yanından bir sandalye çekip oturdu. "Biraz malzeme aldım. Baktım her şey yolunda, bu gün de kahvaltımı evde yapayım dedim."

"Yeni müşteri var mı? Hani şu altı kişi gelecek diyordun?"

"Evet. Şanslıyız. Bu haftanın masraflarını kurtarıyoruz artık. Yeterince dolu sayılırız."

"Pencereden siyah bir araba gördüm. O kimin?"

Belen huzursuzca irkildi. Kocaman gözlerini kaçırıp mutfakta kendi kendine çalışan televizyona çevirdi. "Biri daha var. Sabah gelmiş. Zengin biri... Birkaç gün kalacak herhalde..."

"Gördün mü onu? Nasıl birisi?"

"Aman anne! Ben iş konuşmaya gelmedim."diyerek itiraz etti genç kız. O adamı yeniden düşünmeye hazır değildi. "Yumurta pişmedi mi daha? Mis gibi kokuyor şimdiden."

"Pişti. Kendine de tabak çıkar. Beren birazdan gelir."

Belen ve Beren... Anne ve babasının bulduğu isimler biraz komikti doğrusu. Erkek kardeşi henüz on yaşındaydı. Gerçekten de oğlan çocuğu birkaç saniye sonra mutfağa girdi. Henüz uyku akıyordu gözünden. Gözleri yarı kapalı, doğruca ablasının kucağına geldi ve yüzünü boynuna gömdü.

"Of ya! Niye kaldırdın ki beni anne ya? Yaz tatilinde bile erken kalkıyoruz. Askeriye gibi..."

Belen güldü. Kardeşinin mis gibi kokan yanaklarını öpüp ısırmaya başladı. "Uykucu seni. Sanki askere gitmiş de, konuşuyor? Yerim seni... Büyüdün de artık, öpemeyeceğiz seni yakında."

Oğlan kıkırdadı. Anne ve ablasına göre koyu saçlıydı. Babalarına çekmişti. Sadece gözleri onlarınki gibi bal rengi, hatta yeşildi. İleride çok yakışıklı olacağı şimdiden belliydi.

"Bugün bir rüya gördüm" diye mırıldandı annesi.

"Hayır olsun. Nasıldı?"

"Sen korkuyla ağlıyordun. Hatta çığlık atıyordun!.. Benden yardım istiyordun. Bir şey... birisi... seni tutmuş, gitmene izin vermiyordu. Ama ben elimi bile kıpırdatamadım. Böyle saçma bir şeydi işte..."

Çok da saçma sayılmazdı. O yakışıklı adamı düşünmek yeniden midesini burkmuştu. Onun yanındayken hem kalbi çıldırmış, hem de beyni durmuştu. Hissettiği korkuyu hâlâ hatırlıyordu. Korku olmalıydı. Bu hisleri sadece korktuğu zaman hissetmişti şimdiye kadar.

Kardeşini öpüp kucağından indirdi. Raftan kendisine de bir kahvaltı tabağı alıp masaya koydu. Erkek kardeşi kahvaltısını hepsinden önce bitirdi. Çocuk birkaç lokmada omletini yutup masadan fırladı. Her zamanki gibi fazla bir şey yemeden doymuştu.

"Oğlum ne yedin de kalkıyorsun?"diye kızdı annesi.

"Doydum anne. Ben çıktım. Havuza gidiyorum. Akşama kadar yüzeceğim. Görüşürüz..." İtiraz etmelerine bile vakit tanımadan çıktı gitti. İkisi de arkasından bakakalmışlardı.

"Her zaman motelde bir şeyler atıştırıyor. Merak etme!.." diye mırıldandı genç kız annesine. Kahvaltı boyunca konuşmadı. Yemeğini aynı kardeşi gibi az yerdi. Şişmanlamayla ilgili bir korkusu henüz yoktu ama kilosunun artmasını da istemezdi doğrusu. Yavaşça kalkıp tabağını yıkadı. Dönüp çayını yeniden doldurdu ve yerine geri oturdu. Ondaki bu durgunluk annesinin dikkatini çekmişti.

"Hayırdır? Canın mı sıkkın? Hiç de yeni müşteriler için seviniyor gibi değilsin." dedi.

"Yok... Bir şey yok."

"Eee?.."

"Ödemeler geliyor ya? Onları düşünüyorum... Haftaya bizim için zor olacak!" Gözlerinin önünde beliren kara gözleri silmek için sıcak çayından iri bir yudum aldı. Sadece bir saattir tanıdığı ve topu topu iki dakika konuştuğu bir adamı neden unutamıyordu?

Dikkatini televizyona verdi. Hiç ilgilenmediği halde haberleri dikkatle izledi. Birkaç kaza haberi, doların hızla yükselişi, ünlü bir sanatçının ani kalp krizinden ölüm haberi vardı. Ölen sanatçı hakkında annesiyle birkaç kelime konuştuktan sonra, bulaşıkları yıkamada annesine yardım etti. Artık gitme vakti gelmişti. Gidip halletmesi gereken bir sürü işi vardı.

Motele döndüğünde siyah arabanın yerinde durmadığını gördü. Biraz rahatlamıştı doğrusu. Çalışma odasına giderken, yine de etrafı kolaçan etti. Yavaş yavaş hareketlenme başlamıştı motelde. Birkaç müşteriye kibar bir tebessümle "Günaydın" dedi ve odasına girdi. Burası serin ve güzeldi.

Öğleye kadar bütün işlerini ağırdan aldı. Hiç acelesi yoktu. Hesapları kontrol edip ödenecek faturaları belirledi. Öğle yemeğini de bir tostla geçiştirdi. Havuzda kardeşinin gülüşünü duyabiliyordu. Diğer seslerin arasından onunkini rahatlıkla ayırt edebiliyordu. Çok şen kahkahalarla eğleniyordu. Öğlen güneşin en yakıcı olduğu bu saatlerde yüzmesini istemiyordu aslında ama engel olmak da pek mümkün olmuyordu.

Merak edip ayağa kalktı. Camdan dışarı baktı. Havuzun

içinde birkaç çocuk bağrışarak top oynuyorlardı. Birisi Emine Hanım'ın oğlu, diğeri kardeşiydi. Diğerleri de müşterilerin çocukları olmalıydı. Küçük bir su topu bulmuşlar, belli ki tek kale maç yapıyorlardı. Kale olarak kullandıkları kısımda ise... Dikkatle baktı. Başına şapka geçirmiş olan iri yarı adamı tanıdı. Onlara kalecilik yapan, Boran isimli adamdan başkası değildi.

Havuzun o kısmının ona alçak geldiği belliydi. Islak geniş omuzları pırıl pırıl parlayarak dışarıda duruyordu. Omuz kasları ve göğüs kasları, uzun bir süre profesyonel spor yaptığını gösteriyordu. Belli ki hâlâ sporu bırakmamıştı. Hiç istemese de doya doya kalın kollarını, çocuklarla oynarken yüzündeki oluşan gülüşü seyretti. Ne çabuk da arkadaş olmuşlardı? Büyükleri böyle ters etkilerken, demek ki çocuklara daha başka görünüyordu? Bütün çocuklar adamın üstüne yığılıp topu almak isterken bir karmaşa oldu. Herkes suyun dibini boyladı. Ardından kahkahalarla çıktılar.

Genç kız adamın şen kahkahasının bile ne kadar etkileyici olduğunu düşündü. Bembeyaz dişleri inci gibiydi. Sık saçları ıslakken bile gür duruyordu. Bir tek teli bile dökülmemişti. Allah bu adam için hiçbir emekten kaçınmamış, her şeyi fazla fazla vermişti. Tabii kibir ve utanmaz cesaretini de...

Aklına bir şey geldi. İnternetten bu adam hakkında bir şey öğrenebilir miydi acaba? Zenginse nasıl zengin olmuştu? Baba parası yiyen bir hovarda mıydı, yoksa bir şirketin saygıdeğer yöneticisi miydi? Belki de geçen gün gelen aptal avukat gibi bir şirketin zengin avukatıydı. Onunla ilgili bir şey öğrenebileceğini tahmin ediyordu. Böylesine karizmatik, zengin bir adamın mutlaka gazetelerde falan ismi geçiyor olmalıydı.

Masasına geri döndü. Laptopu açıp Google'un arama kısmına girdi. Bir an duraladı. Bu yaptığı ahlaksızca bir şey miydi? Sonra yavaş yavaş yazdı...

"Boran Ka..."

Yazdıkça, Google yazdığı isimle ilgili otomatik tanımlama listesi çıkarıyordu. Aceleyle vazgeçip yazıyı sildi. Kimse kimdi. Kendisine ne oluyordu ki? Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

Elleri klavyenin üzerindeydi. Gözlerini açtı. Yeniden yazmaya başladı.

"Boran Karadağ..." İşte oradaydı. Daha yazarken Google genç adamın ismi tamamlamıştı! Klavyeden yön tuşlarıyla ismin üzerine geldi.

Bekledi... Entere basmadan önce durup düşündü. Yapmalı mıydı? Ne vardı ki? Kendisi bakabiliyorsa herkes bakabiliyor demekti. O halde herkese açıktı. O halde kendisi de bakabilirdi? Tavuk yumurta olayına benzemişti. Elini enter düğmesine attı. Merak ettiği bir gerçekti.

Tam kocaman tuşa işaret parmağının ucuyla basacaktı ki kapı çaldı. Telaşla laptopun kapağını kapattı. İçeriye en büyük yardımcısı, Kemal girdi. Turizm okumuş, başarılı bir gençti. Yirmi dört yaşındaydı ve konusuna gerçekten de son derece hakimdi. Ayrıca baba tarafından uzak akrabalardı. O da çok küçükken babasının yanında çalışmaya başlamıştı ve yıllarını, okul ve askerlik dışında hep bu motele vermişti. Yanık cildi ile hoş bir genç adamdı. Ama sadece o kadar...

"Az önce mobilyacı aradı..." dedi genç adam sıkıntılı bir sesle. Yüzü asıktı şimdi.

"Neden?"

"Senetler için!"

"Niye ki? Biz düzgün olarak senetlerimizi ödüyoruz?" Sıkıntısı yüzüne vurmuştu. Güzel yüzü asılmıştı.

"Sorun o değil zaten. Birisi gelip bizim bütün senetlerimizi ödeyip kendisi almış..."

"Nasıl yani?" diye sorarken hayret içindeydi. "Neden vermiş ki bizim senetlerimizi? Alan ne yapacakmış?"

"Efendice kendisini tehdit ettiğini söylüyor. Sözde bizim iyiliğimiz için almış alan kişi. Tamamını da nakit verince bence gözü dönmüştür. Niye vermesin ki?.. Az para değil!"

"Peki, ama neden? Kim alır ki? Bize kim iyilik yapmak ister ki? Dünyanın parası! Kimse bir anda o kadar parayı çıkaramaz." Şüpheyle durdu. "Nasıl biriymiş?"

"Kısa boylu, şişman birisi, diyor."

Rahatladı sebepsizce... Niye rahatladığına hiç bir anlam veremedi. Sonuç değişmemişti. Şimdi düşünüyordu.

"Biri bize zarar vermek mi istiyor, yoksa?.." diye aklına bir soru geldi. Bunu sözlü olarak da genç adam sormuştu.

"Yakında anlarız."diye mırıldandı Kemal. "Ama şu anda mobilyacıya hiç borcumuz yok." Azıcık gülümsemeye çalıştı. "Bu yönden bakınca iyi bir şey... Belki zengin bir akraban vardır?"

"Buradaki tek akrabamız sensin!" dedi Belen gülmeden. Ciddi bal rengi gözleri düşünceliydi. "Sana da o kadar maaş vermiyoruz. Tarif ettiğin gibi bir akrabamız olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle!" diye mırıldandı Kemal.

Genç kız akşama kadar geri kalan işlerle ilgilendi. Birkaç saatini de evde annesi ile geçirdi. Ona bir şey söylemedi. Beraber gülüşerek güzel bir öğleden sonra geçirdiler. Annesinin arkadaşları da gelmişti. Sonra izin isteyerek motele geri döndü. Akşam yemeği için hazırlıkları kontrol edecekti. Gerçi Kemal ilgileniyordu ama kendisi de orada olmayı seviyordu. Kemal'in varlığının kendisine verdiği rahatlatıcı etkiyi inkâr edemezdi. O hem çalışkan hem de becerikli birisiydi. Üstelik de dürüsttü. Motelin işleriyle kendi işiymiş gibi ilgileniyordu.

Akşam yemeği öncesi Bora da terastaydı. Havuzda geçen eğlenceli saatlerden sonra bir iki saat uyumuş ve dinlenmişti. Bu arada Belen'in kardeşi Beren ile tanışmıştı. Tatlı bir çocuktu. Uyandıktan sonra üstünü değiştirip akşam yemeği için terasa çıkmıştı. Şimdi de yakındaki bir masanın üzerinde duran gazeteyi almış dikkatlice okuyordu. Bu gün ne televizyonda haber bakmış, ne de gazetelerdeki ciddi yazıları okumuştu. Yemek öncesi vakit geçirmek için şimdi iyi bir zaman gibiydi. Balık siparişinin gelmesi biraz vakit alır gibi gözüküyordu. Mutfakta birkaç kişi harıl harıl uğraş veriyordu.

Henüz hava yeni kararıyordu. Bu yüzden kendisi gibi erken acıkan sadece iki aile vardı. Büyük ihtimalle yemeklerini yiyip kente gezmeye gideceklerdi. Gözü etrafta gezindi. Belen'in

gelip gelmeyeceğini düşündü. Kimseyi göremeyince gazetesine geri döndü. Bu kız kafasını bugün fazlasıyla kurcalamıştı. Birkaç gün içinde bu ilgisinin azalacağını umuyordu.

Gelen balık yemeği gerçekten güzel pişmişti. Bol zeytinyağlı, mangalda pişen çupra ve güzel soslu kalamar umduğundan lezzetli idi. Lüks lokantalarda bile böyle bir lezzet bulmak zordu. Tadını çıkararak yerken Belen'in içeriye girdiğini gördü. Yanında hoş bir delikanlı vardı. Avukat Murat'ın bahsettiği çocuktu bu. Öğlen de görmüş, kendisine kibarca hoş geldin demişti. Kemal isimli çocuğun kıza olan ilgisi, sadece arada attığı kaçamak bakışlardan anlaşılıyordu. Bunun dışında son derece profesyonel çalışıyordu.

Başını önüne çevirdiği anda Belen de adama kaçamak bir bakış atmıştı. Genç kız ona bakmadan edemedi. Dikkatini önündeki yemeğe vermiş gibi görünüyor ve kendisiyle ilgilenmiyordu. Gözleri, bembeyaz gömleği ve daracık blucinine kaydı. Üstünü değiştirmiş, beyaz gömlek genç adamın esmer tenini daha da meydana çıkarmıştı. Gözlerini kaçırıp aceleyle mutfağa geçti. Burada da Emine Hanım'a ve yarım gün çalışan üç elemana işlerin nasıl gittiğini sordu. Misafirlerin çoğunun terasta yiyeceğini ve siparişlerini önceden verdiklerini öğrenince keyiflendi. Birazdan salon iyice dolardı. Yeniden salona geri döndüğünde, Bora'nın masasında olmadığını fark etti. Adam yemeğini yemiş ve fazla oyalanmadan teras salonundan ayrılmıştı. Onu yine görememek, garip bir şekilde kalbinde küçük bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Hava iyice karardığında, kendisi de birkaç lokma bir şey atıştırdı. Ayaküstü yediği havuç ve bir ekmek parçasının içine tıkıştırdığı beyaz tavuk eti, kendisine yetmişti. Yemekten sonra çoğu kişi orada kalıp bir şeyler içerek sohbet etmeyi tercih etmişti. Teras katı şimdi içeriye giren hafif rüzgârla oldukça tatlı bir serinlikteydi. Yeni gelen çiftlerin yanında oturdu biraz. Onlarla sohbet edip bir süre ilgilendikten sonra diğer müşterilerin yanına geçti. Bazılarıyla uzun, bazılarıyla kısa sohbetler edip, iyi bir ev sahibi gibi herkesle ilgilendi. Hatta bir okey oyununa da eşlik etti. Saatine bakıp on olduğunu görünce, yerini başka birine bırakıp ayrıldı. Bu günlük bu kadar yeterdi. Biraz da ailesine vakit

ayırmalıydı.

Çıkarken Emine Hanım da işlerini bitirmiş, kendi odasına gitmek üzereydi. Yerine yardımcılarını bırakmıştı. Yürüyerek merdivenleri inerlerken, muzip kadın ona bir omuz attı.

"Adamın evli olup olmadığını öğrendin mi?" diye sordu.

"Bana ne?"diye yalan attı Belen.

"Ben öğrendim."dedi kadın.

"Bana ne güzel ablam ya? Niye uğraşıyorsun ki?"

"Merak?.. Akşam yemeğinde, masasına servisi bırakırken, telefonda bir kadınla konuşuyordu. Ahu diye biri... Biraz kulak kabarttım."

Hiç merak etmiyormuş gibi omuz silkti. Ama yüreği sıkışmıştı biraz. Böyle yakışıklı bir adamın tek yaşayabileceğini düşünmek saçma olmasına rağmen, yine de kendisini rahatsız hissetmişti. "Eee?" diye sormasına engel olamadı.

"Ona bir hafta on gün gelmeyeceğini, biraz dinleneceğini söyledi. Sanırım kadın da gelmek istedi ama reddetti. İşlerim de var, dedi. Onunla ilgilenemeyeceğini söyledi."

"Belki karısıdır." diye yalan attı.

"Yok... Ben de utanma pazarına sordum. Eşiniz mi dedim?"

"Gerçekten sordun mu?" diye hayretle içini çekti.

"Önce bana ters bir bakış attı. Kızacak zannettim ama sesini çıkarmadı. '*Evli değilim.*' dedi kısaca. Böylece öğrenmiş oldum. '*Nişanlınız mı?*' diye sordum bu sefer."

Belen hakikaten şok olmuştu. "Ciddi olamazsın"

"Vallahi sordum. Güldü birden. Allah'ım ne güzel gülüyor? Yüreğimin yağı eridi. Bana '*Hayır, ayrıca sözlü de değilim*!' diyerek dalga geçti. Çok tatlı. Tatlı değil mi? Sen de gördün onu..."

"Bir kere güldü diye hemen erimişsin?"

"'*Nereden geliyorsunuz?*' diye sordum sonra."

"Senden korkulur! Tüm bunları zaten aşağıdaki defterden öğrenebilirdin?"

Emine Hanım hayretle ağzını açtı. "Ah ne dedin?"

Belen ağzından kaçırdığı için utançla sustu.

"Seni küçük yalancı! Seni küçük şıllık! Bir de ilgilenmiyormuş da, umursamıyormuş da?.. Sen de baktın değil mi!" kıkırdıyordu bir yandan. Genç kız gözlerini kaçırdı.

"Ben gelen bütün müşterilerin bilgilerine bakarım zaten." dedi umursamazca. Fakat gözlerinin içi gülmüştü bir an.

"Ama medeni durumlarına baktığını sanmıyorum? Söyle bakalım genç hanım, o yakışıklı kaç yaşında?"

"Otuz olacak yakında..." diye mırıldandı kız. "Senden küçük yani!"

"Ben zaten kendim için değil, senin için söylüyorum." dedi kadın. "Yıllardır buradayım, böyle yakışıklı adam görmedim. Sen de fena değilsin hani. Gerçi biraz zayıfsın ama idare edersin."

Genç kız gülerek kadının omzuna vurdu.

"Senin oğlunun alacağı kızı da göreceğiz. Sana Allah öyle bir gelin verecek ki, gününü göreceksin. Tamam, kabul, çok yakışıklı ama benim tipim değil. Bu sabah bana çok itici geldi. Tüylerim diken diken oldu. Arkamdan kedi gibi yanaşmış sersem. Tabii korkuttu beni. Özür bile dilemedi. Ayrıca bu ne telaş? Benim bir erkeğe ihtiyacım mı var ki? Daha üniversiteye yeni kayıt yaptırdım. Okumak istiyorum. Yaşım bu işler için küçük..."

"Tabii... Küçük tabii... Sen külahıma anlat! Şimdi sen... gidersin üniversiteye... Allah bilir daha sakalı bile bitmemiş bir oğlan bulup onunla evlenmeye kalkarsın!?"

İkisi birden kıkırdadılar. Hayal etmesi bile garip gelmişti. Aslında Emine Hanım kızın kalbinin bir kez bile gelen müşterilerden biri için attığına şahit olmamıştı. Küçüklüğünde bile, bir oğlandan hoşlandığını söylediğini veya gizlice birisine baktığını görmemişti. Fakat nedense şu yeni gelen müşterinin adı her geçişinde kızın irkildiğine, vücuduna değişik bir duruşun yerleştiğine dikkat etmişti. İyi veya kötü, bu bir ilginin belirtisiydi.

Birbirlerine iyi geceler dileyip ayrıldılar. Genç kız gece alttan aydınlatılınca harika gözüken havuzun yanından geçti. Hâlâ bazıları yüzüyordu. Gecenin tatlı serinliği ile çok eğlenceli oluyordu bu saatlerde yüzmek. Kendisi de bazen geceleri yüzerdi. Hem daha sakin oluyordu, hem de buna ancak vakit buluyordu. Ayrıca ıstakoz gibi yanmasını da engelliyordu.

O andaki niyeti deniz kıyısına gidip biraz hava almaktı. Eve gitmeden önce günün yorgunluğunu atmak için çokça yaptığı bir şeydi. Ama denize açılan ara kapıya giderken, park yerinden geçmesi gerekiyordu. Yarı karanlık park alanından geçerken, nefesini tuttu. Çünkü o esnada iri bir siluet de kendi lüks arabasına doğru gidiyordu. Belli ki siyah araba gündüz yıkatılmıştı. Pırıl pırıl parlıyordu.

Bora kızı görünce durdu. Yüzünün yarısı karanlıktaydı. O kadar rahattı ki... Sanki buluşacağı kızı bekleyen bir âşık gibi, hiç istifini bozmadan Belen'in gelişini seyrediyordu. Kendi yüzünün de karanlıkta kaldığını umdu genç kız. Ama adama nazaran daha aydınlık bir bölgedeydi. Ondan kaçma imkânı da yoktu. Mecburen karşısında duraladı.

"İyi akşamlar..."dedi normal olmaya çalışarak.

"İyi akşamlar."diye mırıldandı adam. Cevap vermeden önce bir iki saniye açıkça kendisini seyretmişti. O kara gözlerin delici bakışları karanlıktan bile hissediliyordu.

"Nasıl, memnun musunuz burada olmaktan? İnşallah eksik veya yanlış bir şey yoktur?" diye mırıldandı Belen.

"Şimdilik hayır!" dedi adam. Elini cebine atmış, kıpırdamadan kıza bakıyordu. Ay ışığının aydınlığı, ne yazık ki genç kızı olduğu gibi ortaya çıkarmıştı. Ensesinde tokayla gevşekçe tutturduğu saçlarının bir kısmı, pürüzsüz yanaklarının kıyısında lüle lüle olmuş, hafif rüzgârda uçuşuyordu. Sabah giydiği askılı bluzun yerine, kolsuz beyaz bir bluz giymişti. İç çamaşırı giymediği için diri göğüslerinin uçları hafifçe hissediliyordu. Giydiği zarif siyah kumaş pantolon da ince belini ve yeni olgunlaşan kadınsı kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Yine bir melek kadar güzeldi.

"Eve mi?" diye kısaca sordu adam.

"Hayır, ama..." niye bu kadar rahattı ki bu adam? Aklından bir zoru olmalı diye düşündü. Bora elini kaldırıp kızın sözünü kesti.

"Bu iyi... Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Yapabilirsem, elbette..."diye isteksizce cevapladı Belen. Adamın iri gövdesi dağ gibi önünde duruyordu. Geçip gidemezdi zaten.

"Yapabilirsin. Bana bir saat zaman ayırabilir misin?"

"Zaman mı? Eee... şimdi mi?"

"Evet!"

"Ne için? Otelle mi ilgili?" diye sordu ister istemez bir merakla. Genç adam o kadar sakindi ki, yarı karanlıkta kalan gizemli yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

"Hayır... Otelle ilgili değil, özel!"

"Şey... Geç oldu da? Yarın olsa olmaz mı?"

"Yarın olur, ama şu an daha uygun. Yarın sıcak olacaktır." Sesi onun itirazını kabul etmediğini gösterir gibiydi.

"Fakat ben?.."

"Dinle Belen... Zor bir şey değil. Senden danışmanlık yapmanı istiyorum. Eğer beni fikirlerinle yönlendirebilirsen... çok yardım etmiş olursun. Çok basit bir yardım istiyorum. Karşılığında, burada ayrılırken, bana ait olan oda ve diğer ücretlerin tam iki mislini ödeyeceğim. Sana söz veriyorum. Ayrıca istemediğin hiçbir şey olmayacak. Bir saatlik bir danışmanlık! İyi para..."

"Teşekkürler. Ne kastettiğinizi anlamadım ama... ama bu uygun olmaz. Kendi başınıza halletmek zorun..."

Adam uzanıp yumuşakça elini tuttu. Kızın sözü kesilmişti. Genç kızın elini ilk kez bir erkek tutuyordu. Adam bunu bilemezdi. Öylesine bir elektrik atladı ki dili damağı kurudu. Elini çekmeye çalıştı. Fakat adamın yumuşak tutuşu bile bir kelepçeden farksızdı.

"Lütfen!" diye itiraz etti genç adama şaşkınca. Elinin sıcaklığı yüzünden içi bir garip oldu. Kendi parmak uçlarında

hissettiği adamın teni, içinde garip bir zevk duygusu oluşturmuştu.

Genç adam ona biraz daha sokuldu. Etkileyici tıraş losyonu genç kızın burun deliklerini doldurdu. "Kabul et Belen! Beni reddetme... Söz veriyorum istemediğin hiçbir şey olmayacak!" Güzel sesiyle o kadar etkileyiciydi ki, Belen ürperdi.

"Ama ben!.."

Adam siyah arabanın kapısını açtı diğer eliyle. Nazikçe kızı yönlendirdi.

"Sadece bir saat! Gece yarısı olmadan burada oluruz."

Arabaya nasıl bindiğini bile hatırlamıyordu. Bir anda kendisini geniş koltuğun üzerinde buldu. Adam kaçırma bu olsa gerekti. Hayretle açılmış gözleri, adamın da arabaya binmesini izledi.

"Sadece danışmanlık dediniz?.. Arabayla bir yere gideceğimizi söylemediniz! Arabayla mı gideceğiz? "

"Tabii ki. Kente gidiyoruz."

"Gitmesi bile yarım saat sürer..."

Adam dönüp kendisine baktı. Alaycı, sevimli bir gülümseme vardı yüzünde.

"Her fazladan çeyrek saat için bir misli daha ödeyeceğim. Söz!" dedi keyifle. "Bu araba için o yol çok da fazla değil, emin ol. Fakat önce şu emniyet kemerini bağlayalım."

Uzanıp bizzat kendisi kemeri çekti. Kızın ince belinin çevresinden geçirirken eli bir an göğüslerine değmişti. Bu küçük dokunuş bile kızda hiç tanımadığı bir hazza neden oldu. Adamın gözünün ucundan kendisine baktığını görünce onun da bu dokunuşu hissettiğini anladı. Kendisini geriye çekmeye çalışırken, yüzü yüzüne iyice yaklaşan genç adamın harika profilini seyretti. Göğüs uçlarında hiç bilmediği bir kıpırtı hissediyordu.

"Ben... kendimi kaçırılıyormuş gibi hissediyorum." dedi çaresizce. "Bu yaptığınız hiç hoş değil. Zaten beni korkutuyorsunuz?.."

"Benden korkma Belen. Belki de ben senden

korkmalıyım?" diye fısıldadı genç adam.

Hemen yanında duran yakışıklı yüzünden yayılan erkeksi parfüm, genç kızın burun deliklerinden doğruca beyninin etki merkezine gidiyordu.

"Benden mi? Neden?" dedi Belen hayretle. Bu adam üstünde böyle bir etkisi olabileceğine inanamazdı.

"O kadar güzelsin ki... Sana dokunmamak için nasıl çaba sarf ettiğimi bilemezsin. Bu da beni rahatsız ediyor. Bir kadına ilk kez dokunacak bir delikanlı gibi hissediyorum kendimi..." diye devam etti Boran ürpertici bir sakinlikle!

Kız arabanın kapı koluna asıldı. Korku ve çılgınca bir hazdan, ne yapacağını şaşırmıştı. İçinde bir şeyler çığlık çığlığa bağırıyordu. "Hayır, gitmeliyim..."

Ama hem kapı kilitliydi, hem de emniyet kemerinin varlığını unutmuştu.

"Lütfen... Beni bırakır mısınız?"

"Hayır. Merak etme, henüz hiçbir kadına istemediği bir şey yapmadım. Korkmana gerek yok. Vakit kaybediyoruz. Paramı bu kadar kolay kaybetmek istemem doğrusu."

Yeniden kendini toparlamıştı adam. Motoru çalıştırıp otoparkın dışına yöneldi. Arabanın içinde minnacık bir ses bile yoktu. Rastlantı eseri, gece geç saate kadar kalan personelden birisi, deniz kıyısına servise gidiyordu. Boran onun yanında yavaşlayıp durdu. Camı açıp seslendi.

"Bakar mısın? Belen Hanım benimle Alanya'ya gidiyor. Soran olursa söylersin, tamam mı?"

Garson o kadar şaşırmıştı ki, cevap vermesi gecikti. Cama doğru hafif eğildiği için, içeride oturan kızı da fark etmişti.

"Tabii, söylerim. Eve de haber vereyim mi, Belen Hanım."

"Gerek yok" derken doğal olmaya çalıştı kız. "Fazla kalmayıp geleceğiz. Bir işimiz var da..." Kızarmasını engellemeye çalışıyordu. Araba hareket ettiğinde, kız kızgınlıkla adama döndü."Bunu niye yaptınız? Şimdi kim bilir ne sanacak?"

"Seni kaçırdığımı sanıyorsun? Birileri görürse rahatlarsın diye düşündüm." Sesindeki berraklık, keyifli olduğunu, kızın kızmasının onu hiç rahatsız etmediğini gösteriyordu.

"Hayır, bilerek yaptınız. Farkındayım... Yarın herkes..." Yutkundu. "Herkes şey sanacak..."

"Ne sanacak Belen?"

Araba o kadar hızlı gidiyordu ki. Ama belli ki adamı hiç zorlamıyordu. Gözlerini rahatlıkla yoldan ayırıp kıza bakabiliyordu çünkü. Otoban kalitesindeki çevre yoluna çıkmışlardı ve bu saatte çok az araba yolda gidiyordu. Trafik ışıkları da kontrollü geçişe dönmüştü. Camlar kapalı, klima hafif açıktı. İçerisi serin olmasına rağmen vücuduna ateş basmıştı.

"Sevgili mi?"diye ekledi adam.

"Ne münasebet. Yine de... Görmeseler iyiydi. Dedikodu hoş değil. Buralarda da dedikodu çok olur. Sizin için de rahatsızlık verici olmaz mı?"

Adam keyifle başını salladı.

"Elbette hayır. Aslında gerçek olmasını tercih ederdim. Adımın senin kadar güzel bir kadınla anılması hoşuma gider."

Kız çaresizlikten çığlık atmak istedi yine. "Bu yaptığınız hiç hoş değil. Sabahtan beri benimle uğraşıyorsunuz. Mahsustan mı yapıyorsunuz? Ben size ne yaptım ki? "

"Bir bilsen..." diye mırıldandı adam. Ama başını yanındaki pencereden dışarıya çevirmiş olan kız bunu duymadı. Neredeyse gözleri dolmuştu.

Sessiz birkaç dakikalık yolculuğun ardından, genç adamın telefonu çaldı. Arabanın göğsünde dekoratif ve orijinal bir araç kiti vardı. Genç adam pahalı telefonu oraya yerleştirmişti. Arayan kişinin ismi de ekranda mavi mavi gözüküyordu.

"Ahu!"

İçeride telefonun sesinden başka bir tek ses bile yoktu. Ama adam açmak için hiçbir çaba sarf etmedi. Gözleri bir an için arayan kişinin ismine takılmış, sonra da yine önüne dönmüştü.

Kız ona olan öfkesini unuttu.

"Telefon çalıyor" diye mırıldandı. Doğrusu adam ile bu kişinin konuşmasına şahit olmak için, içinde bilmediği bir istek vardı.

"Evet."

"Bakmayacak mısınız?"

"Hayır."

"Belki acildir?"

Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Belki de sen cevap vermek istersin?"

Belen bir an durdu. Sonra aklına gelen hınç alma duygusuyla telefona uzandı ve alıp açma düğmesine bastı. "Alo?"

"Alo?" Ah, gerçekten de güzel bir kadın sesiydi. Ama telefonu başkası açınca şaşırmıştı, belliydi. "Boran Bey'i aramıştım ama... Yanlış numara çaldırdım her halde?.."

"Yok doğru..." dedi Belen sakince.

"Öyle mi? Peki siz kimsiniz." Belen genç adama çevirdi yüzünü. İntikam alma zamanıydı. Yaşasın intikamın dayanılmaz hafifliği! Adamın yakışıklı yüzüne bakarken, ince bir tatmin duygusuyla cevap verdi.

"Ben onun kız arkadaşıyım. Siz kimsiniz?" Adamın mükemmel kaşlarının hafifçe havaya kalktığını görünce bundan haz aldı. Onu zor durumda bırakmak istiyordu. Şu kibirli halini biraz törpüleyebilse?.. Dudaklarındaki keyifli kıvrımı yok edebilse?..

"Kız arkadaşı mı? Ama..." Kadının ne kadar şaşırdığı belliydi. Genç kız iyice eğlencesine kaptırdı kendisini.

"Siz kimsiniz?" diye sordu tekrar Belen. Ama telefonun diğer ucundaki kadın yine cevaplamadı.

"Kendisiyle konuşabilir miyim acaba? Bayan?.."

Arabanın mükemmel sessizliği içinde, elbette ki Bora da telefondan gelen sesleri duyuyordu. Telefona doğru elini uzatınca, Belen geriye çekilip vermedi ve ekledi.

"Evet, adım Belen. Kusura bakmayın, isminiz Ahu mu? Ekranda yazıyor da... Ahu Hanım. Kendisi şu anda banyoda! Müsait değil. Çıkınca söyleyeyim. Siz iş arkadaşı mısınız?"

Kadının aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Senaryo çok basitti. Bir kadın, bir erkek, yatakta beraber geçen dakikalar, sonrasında alınan dinlendirici bir banyo...

"E...Evet!.. Yani hayır... Sadece öylesine aramıştım. Bir dostuyum." Kısa bir sessizlik oldu. "Epeydir mi arkadaşsınız?"

"Tabii ki! Bora'yı çok özlemiştim. Onu oralarda çok yoruyorsunuz sanırım. Hep iş... Hep iş... Aşkım benim, biraz zayıflamış. Kasları süzülmüş... Ama iyice ilgileneceğim ben onunla..." Sesinde adamı iğneleyici bir kinaye vardı. Gözü hep adamın üzerindeydi ama adamın kılı bile kıpırdamıyordu. Sadece '*Aşkım'* kelimesi üzerine anlaşılamayan, keskin bir bakış atmıştı.

"Peki! İyi geceler. Aradığımı söylemenize gerek yok. Size iyi eğlenceler..."

Telefon kapanınca, tatlı bir tatmin duygusuyla, yine yerine koydu ve adama baktı.

"Sevgilinize kendinizi affettirmek için, bu gecekinden çok daha fazla para harcayacak gibi görünüyorsunuz?.." dedi iğneleyerek. Sonra saf bir şekilde ama kendisinden ve yaptığından memnun bir kadının tavrıyla sordu. "Üzüldünüz mü?"

Adam başını salladı iki yana. Hiç de rahatsız olmadığı belliydi. Gülümseyerek kıza baktı. "Üzülmedim **aşkım**!" dedi. '*Aşkım*' kelimesinde vurgulama yapmıştı. "Artık şu sizli bizli konuşmayı bırak. Benim adım Boran. Genelde Bora diye anlaşılıyor. Ya Bora de, ya da sen..." Durdu. Atışmaya hazır bir halde ekledi. "Ya da '***Aşkım***' diyebilirsin..." Bu kelimenin çok hoşuna gittiği belliydi. "Her '*Siz*' deyişinde paranın yüzde yirmisini keseceğim. Bakarsın sonunda sen borçlu olursun bana?"

Kente gelmişlerdi bile. Kız ısrar etmedi, bir süre sustuktan sonra, şehrin hareketliliğini içine çekmek için camı açtı. Aslında taze hava iyi gelecekti. İnsanlar gündüze göre daha serin olan gece havasında sokağa dökülmüşlerdi. Dışarıda oldukça büyük bir kalabalık vardı. Alanya'nın gece hayatına girmeyeli çok olmuştu.

Özlemle, yürüyen insanlara baktı. Çoğu yabancı turistti. Birçoğu da karı koca veya sevgiliydi. Birbirlerine sarılmış, etraflarına bakarak geziyorlardı. Tam da gezme ve alışveriş etme zamanıydı. Farkında olmadan içinde bir yaşama sevinci oluşmuştu. Uzun zamandır gezmediği caddelere özlemle baktı. Aslında bir genç kız daha ne isterdi ki? Harika bir saatte, harika bir arabanının içinde, inanılmaz yakışıklı bir adamla birlikteydi.

Dikkat etme şu adamın yakışıklılığına!

"Niye geldik?" diye sordu merakla. "Ben ne yapacağım?"

"Evet, şimdi söyleyeyim sana... Sorunum şu Belen... Buraya gelirken birkaç gün kalırım diye düşünmüştüm ama yolda fikrimi değiştirdim. Sanırım işim de biraz uzayacak. Bu yüzden gelirken doğru düzgün bir eşya alma gereği duymamıştım. Motelinizde giyeceğim kıyafetler tatil için uygun değil. Yani bir şortum bile yok..."

Kız sesini çıkarmadı. Pek bir şey anlamamıştı.

"Söylemeye utanıyorum ama kendime pek bir şey almam. Alamam... Genelde diktiririm. Terzime de hiç yazlık tatil kıyafeti diktirmedim. Almam gerekse bile hep yardımcılarım veya kız kardeşim alırdı. Burada ise hem mağazaları tanımam, hem de aldığımın kalitesini veya yakışıp yakışmayacağını bilemem. İşin doğrusu uzun zamandır bu şekilde tatil de yapmadım."

Bir kaldırım kıyısına park etmişti. Kıza döndü. Kaşları çaresiz bir şekilde yukarı kalktı. Gözleri şeytani bir ışıkla parlamasaydı çok saf görünebilirdi.

"Senden benim alışverişime yardım etmeni istiyorum. Gerçekten sıkıntılı bir durum! Oysa sen çok güzel giyiniyorsun. Senin zevkine güveniyorum." diye durumu basitçe açıkladı.

Kızın güleceği gelmişti. Hatta gülümsedi bile...

"Yani bütün derdin bir iki şort muydu?" derken elinde olmadan kıkırdadı. Genç adam hafif bir utangaçlıkla gülümsedi.

"E yani! Tek başıma alış veriş yapmaktansa bir sürü işadamıyla boğuşmayı tercih ederim. Seni park yerinde görünceye kadar nasıl yapacağımı düşünüp duruyordum. Asla tek alışverişe

çıkmadım.” Adamın gözlerindeki tatlı yalvarış yüreğini yumuşatıvermişti. Eliyle yanağını tutmak, okşamak istedi. Bu adamın ikna edemeyeceği kimse olamazdı. Neredeyse elini kaldırıp düşündüğünü yapacakken kendisini tuttu.

“Baştan söyleyeyim o zaman! Ben asla yarım saatte alış veriş yapamam?” dedi yumuşakça. Onun böyle yumuşak konuştuğunu pek kimse bilmezdi. Vahşi Belen şimdi bir kedi gibi adamın gözlerinin derinliklerine bakıyordu. Kedisini o derinliklerden çekemiyordu. Ve üstelik de... gitgide dibe batıyordu. “Çok zaman ve para kaybedeceksin. Son kuruşuna kadar alırım.” diye ekledi.

“Anlaştık!” derken adamın gözleri kızın güzel yüzüne minnettarlıkla bakıyordu.

Belen kemerini çözüp kapıyı açtı. “Tamam, tam da yerindeyiz. Şanslısın... İn bakalım, bir kaç kilometre de yürümeye hazırlan. Göbeğin erir belki!?”

Adam bu iğnelemeye karşılık olarak keyifli bir şekilde gülmekle yetindi. Yine de elini dümdüz karnına götürüp bir an için alayla Belen’in arkasından bakmıştı. Belen de gülümsedi. Bu sırım gibi vücutta bir gram bile yağ yoktu. Diğer yandan onun şakalara alınmamasından hoşlanmıştı. Üstelik de kendisi öyle pek esprili bir kız sayılmazdı. Fakat bu genç adamın yanında kendisini neşeli ve şakacı hissetmeye başlamıştı birden.

Alanya’nın kalabalık sokaklarında yürümek kolay değildi. Diğer insanların gezme hızında yürüyüp, yol boyunca mağazalara girip çıktılar. Bazen kalabalık içinde elleri veya bedenleri birbirine değiyor, ama fark etmemiş gibi davranıyorlardı. Aksine, genç kız adama dokunmanın kendisine haz verdiğini de fark etmişti. Bu ufak kazaların haricinde, bilerek ona dokunmak için fırsat yaratıyordu. Elinde olan bir şey değildi. Adama bir tişörtü veya gömleği gösterip üzerine tutuyor, bunu yaparken elleri geniş göğsüne, omuzlarına değiyordu. Bir şortu beline tutarken de elleri adamın bacaklarına değmişti ve aklından çılgınca düşünceler geçmişti. Kendini sapık gibi hissediyordu. Fakat bu hislerine engel olamıyordu. Onun bedenine dokunmak içinde hoş duygular

uyandırıyordu.

Aslında çoğu denedikleri şey, adamın iri vücuduna olmuyor, küçük geliyordu. Böylece onu giydirmenin zor olduğunu fark etti. En az diğer yabancı turistler gibi uzundu. Ama onların çoğu gibi birayla şişmiş biçimsiz bir bedene sahip değildi. Beli tam olsa, göğsü oturmuyor, göğsü otursa, kaslı kollarını sıkıyordu. Bir mağazanın giyinme kabinlerinin olduğu dar alanda, en son adamın pazılarını gösterdi alayla...

"Neden hazır giyinemediğin belli! Kas yapmak için günde kaç saat çalışıyorsun?"

"Hiç..." dedi genç adam elindeki dar gelen gömleği kenara koyarken. "O kadar vaktim yok. Ama sabahları bazen şınav çekiyorum."

"Yapma ya! Tarzan'ı bile kıskandıracak bir vücuda, şınav yaparak sahip olamazsın?"

Arkadan birisi kendisine çarpınca, dengesini kaybedip adama sokuldu. İki eliyle o kalın kolları yakalamıştı. Göğsü adama değiyordu. Ama geri kaçmadı. Kaçamazdı da... Adam belini kavramıştı. "Pardon!" diyen turisti duymadılar bile. Belinden tutan elin sıcaklığını ta içinde hissediyordu.

"Sen de hissediyor musun?" diye sertçe sordu adam. Bakışları keskinleşmişti. Gözleri kızın gözlerindeydi. İri... titreyen... çekici... acayip derecede ürkek gözlerdi onlar. Belli ki o da garip bir şeylerin olduğunun farkındaydı.

"Ne... neyi" diye kekelerken, bütün vücudu bu teması hissediyordu zaten.

"Beni nasıl etkilediğini?.." dedi Bora düz bir sesle. Bu gerçek hiç hoşuna gitmemiş gibiydi. Fakat açıkça söyleyebilecek kadar da cesaret sahibiydi.

Belen hiç yorum yapamadı. Sustu sadece... Kocaman gözleri siyah gözlere kilitlenmişti. Genç adamın sert yüzü, kararlı bir ifadeyle eğildi. Hayır! Yapamazdı... Ah... Nasıl engel olabilirdi ki? Üstelik de kendi dudakları garip bir bekleyişle aralanmışken! Adamın o kalabalıkta eğilip, dudaklarına hafif bir öpücük

kondurmasını engelleyemedi. O kadar hafif... sevecen... ve şahaneydi ki!

Her zaman öpüşmenin anlamsız olduğunu düşünmüştü. Filmlerde veya sokakta görür ve yadırgardı. Ama genç adamın tertemiz nefesini hissettiğinde, bütün duyuları ayağa kalkmıştı. O öpücüğe cevap vermedi. Zaten çok kısa sürmüştü. Ama dudaklarının, cevap vermek için daha da aralandığını fark etmek, biraz kıpırdandığını hissetmek, gerçekten de utanmasına sebep olmuştu. Acaba kendisini öpen ilk erkek olduğunu biliyor muydu?

"Bunu bir daha yapma..." dedi utanarak. Etrafına baktı. "Anlaşmamızda bu yoktu." Kırmızı dudakları istekle aralanmış, davetkâr bir şekilde ıslanmıştı.

"Üzgünüm..." Gözleri hâlâ o dudakların üzerindeydi. Olmadığı çok belliydi. Aksine sabahtan beri istediği tek şeydi bu kırmızı dudakları öpmek. Kızın belini isteksizce bıraktı. Belen de isteksizce geri çekildi. Dudaklarında adamın tadı, kendisini toplamaya çalıştı... İlk öpücüğünü, hiç tanımadığı, güvenemediği, tüylerini sürekli diken diken eden, sadece birkaç saat tanıdığı bir yabancıdan almıştı. Ama neden içinde hiç rahatsızlık yoktu? Pişmanlık neredeydi?

Olanı unutmaya çalışarak alışverişe devam ettiler. Zaman hızla akıyordu. Sonunda değişik yerlerden birçok şort, tişört ve benzeri şeyler aldılar. Adama göre olanlar hep pahalı ama kaliteliydi. Adam hiç sormasa da kız mutlaka fiyatlarını da soruyor, kendisi için alırmış gibi pazarlık yapıyordu. Bir erkek için alışveriş yapmanın bu kadar keyifli olacağını düşünmemişti. Garip bir tatmin duygusu vardı içinde. Aldığı şeyleri adamın üzerinde görmek için sabırsızlanıyordu doğrusu. Para derdi olmaması da ayrı bir keyifti. Zengin olmaya kolayca alışabilirdi.

Genç kız da o gece kendisine birkaç şey almış, ama Bora parasını kendisi vermek için hep ısrar etmişti. Değişik bluzları denerken, çıkıp adama göstermek, beğenip beğenmediğini görmek, çok mutluluk vericiydi. Şaşkınlıktan ölecekti. Bir yabancıyla alışveriş yapıyordu ve hayatında hiç bu kadar keyifli bir iş yapmamış gibi geliyordu. Özellikle göğüslerini gösterecek şekilde

kollarını açıp fikrini sorduğunda, ateşli gözlerden gelen kıvılcımlar, kendisini daha kadınsı hissetmesini sağlıyordu. İlk kez güzel ve alımlı bir kız olduğunun farkında olmuştu. Hiçbir göz, vücudunda böylesine dolaşmamıştı. Bir erkeğe vücudunu göstermek, niye bu kadar hoşuna gitmişti ki? Göğüsleri, dümdüz göbeği, nefis kıvrımlı kalçaları, yeni şeyler denedikçe adamın gözlerine ziyafet çekiyordu. Sarhoş gibiydi. Onun yakınlığı ve kendisine olan arzulu bakışları, kendisini onun sevgilisi gibi hissetmesine sebep oluyordu. Bu çok saçmaydı. Onun hakkında adından başka bir şey bilmiyordu. Bu adamın delice çekiciliğine kapılmamalıydı.

Denediği bir bluzun sırtı çok açıktı. Omuzları askılı, göğüs kesimi oluklu, göğüsten aşağısı da olmayan mini, ama harika bir modeldi. Çok seksiydi. Çıplak bedenini fazla örtmemişti. Kabinden dışarı çıkmayacaktı aslında. Çıplak gibiydi. Ama kulağına Bora ile satıcı kızın konuşmaları geliyordu. Kapı aralığından baktığında, satıcı kızın hayranlıkla Bora'yı süzdüğünü, şevkle ona birkaç giysi gösterdiğini görmüştü. Adamda şeytan tüyü vardı. Kıskançlıkla içi burkuldu. Kahretsin! Bu kıskançlığının da sebebini anlayamıyordu. Bu gece hiçbir şey normal değildi zaten. Derken yavaşça dışarıya çıktı. Ellerini çıplak göbeği üzerinde kaydırıp beline dayadı.

"Bu nasıl *aşkım*?" diye işveli bir şekilde sordu. Kumaşın altından görünen göğüslerinin fazla hayal gücü gerektirmediğini biliyordu. Göğüs uçları olduğu gibi hissediliyordu. Çünkü kıyafetini adama gösterecek olmanın verdiği garip hazla sertleşip kendilerini belli etmişlerdi. Kendisine dönen adamın bakışları ise yanıyordu adeta. Yanındaki satıcı kızın da dili tutulmuştu. Bu kadar güzel ve seksi bir müşterisi hiç olmamıştı. Hem adama, hem da kıza imrendi. İkisi de bir elmanın iki yarısı gibi birbirlerine denkti.

Genç adam başını iki yana salladı. "Eğer bunu giyersen, her erkeği vurmam gerekecek..." diye homurdandı. Satıcı kızın yanında gerçekten kıskançlık numarası mı yapıyordu, yoksa... Ama adam ciddiydi. Onun kavisli kaşlarının hafif çatılması nedense içini derin bir mutlulukla doldurmuştu.

"Güzel!" dedi genç kız. Satıcı kıza keyifle

baktı.”Alıyoruz...”

“Belen...” diye homurdandı adam. Ama kendisine gülümseyen kızın bakışlarındaki inatçı cesaret karşısında sustu. Parayı öderken, Bora hafif garip bir bakışla minik poşete bakıyordu.

Dışarı çıktıklarında merakla sordu.

“Onu gerçekten giymeyeceksin, değil mi?”

“Nedenmiş?” derken genç kız çok keyif duydu. Adamın sesindeki kıskançlığı hissetmişti.

“Çünkü yok gibi de... Her yerin belliydi. Göğüslerin... olduğu gibi meydandaydı. ”

“Benim göğüslerim seni niye endişelendiriyor ki?” diye şeytani bir dudak bükmeyle sordu genç kız. “Sen bir yabancıdan başka bir şey değilsin... Onlar üzerinde bir hak sahibi bile değilsin... Ayrıca burası deniz kıyısı! Bütün kadınlar üstü çıplak güneşleniyor. Bizim motelde bile öyleleri var, farkındaysan?”

“Yine de benim yanımda giyme!” dedi adam huzursuzca. “Çünkü yakında senin deyiminle onlar üzerinde hak sahibi olmayı planlıyorum...”

“Ne...Ne dedin?” diye sordu genç kız şaşkınca.

“Belen... İstemesem de... başına kötü bir bela aldığını söylemek zorundayım. Şimdilik endişe etmene gerek yok. Fakat senin üzerinde planlarım var. Bu yüzden yanımdayken başka erkeklere karşı dikkatli ol!”

“Bu.. Bu çok despotça!” dedi Belen hayretle. “Bu sözlerini anlamam imkânsız. Ayrıca ben hiçbir erkeğe karşı bir şey yapmıyorum!”

Genç adam o anda bile, yolda yürürken bile kıza salak salak bakanları fark ediyor, yumruklamak istiyordu. Bu kız doğru düşünmesini engelliyordu. Daha önce hiçbir kadın için böyle sahiplenici bir hissi olmamıştı. “Sen senin farkında değilsin...” diye homurdandı fazla açıklamadan.

Kız adamın en son ne demek istediğini düşündü. Yine de tam anlayamamıştı. Elleri kolları poşetlerle dolu bir halde arabaya

döndüler. Saat gece biri çoktan geçmişti. Yeni günün ilk saatleri başlamıştı. Annesi merak edecek mi diye düşünmedi. Çoğu gece motelden eve daha geç geldiği de oluyordu. Belki annesi uyumuş da olabilirdi.

Paketleri bagaja atıp arabaya bindiler. Sessizce ana yola çıkıp hiç konuşmadan geriye dönüş yoluna çıktılar. Bir süre sonra motelin önüne vardılar. Adam arabayı doğrudan kızın evinin önüne götürmüştü. Evdeki bütün lambalar sönüktü. Belli ki herkes uyuyordu. Motoru kapattı. Bir kaç saniye karanlıkta sessiz kaldılar. Gecenin sona ermesi kızı üzmüştü. Şu ana kadar çok eğlenmişti aslında. Yavaşça emniyet kemerini çözdü.

Adam "Teşekkür ederim." diye mırıldandı kıza dönerek. Ama kız da aslında teşekkür etmek istiyordu. Monoton hayatına tehlikeli bir renk eklemişti adam. "Bu gecenin seninle olan kısmı çok güzeldi

"Evet, ama sana pahalıya patlamadı mı biraz?" diye şaka yapmak istedi.

"Emin ol her kuruşuna değdi." Sesi garipti. "Sadece seni öpebilmek için bile daha fazlasını verirdim."

"Lütfen... Lütfen hatırlatma..." dedi yalvarırcasına. "Sadece bir kaza olduğunu umuyorum! Seni sadece bir gündür tanıyorum. Sadece bir... Sen de beni... Bir gün bile olmadı aslında... Seni tokatlamam lazımdı ama..."

"Ama ne?"

Eliyle kızın ensesine dökülen bir tutam sarı perçemi okşarcasına iteledi. Belen kalbindeki gümbürtünün duyulduğuna emindi. Gözlerini hazla yumdu. Yanağını bilinçsizce adamın eline eğdi.

"Lütfen..."

Gözleri kapalı olduğu için onun kendisine sokulduğunu görmedi ama hissetti. Dudaklarında gezinen cüretkâr dudakları algıladığında, inlememek için kendisini zor tuttu. Titreyen dudakları aralandı. İstemese de, rüyada gibi kendisine engel olamıyordu. Bilinçsizce ona sokuldu. Utangaççа verdiği karşılık,

genç adamın daha ileriye gitmesine sebep oldu. Ensesinden hafifçe bastırıp öpücüğünün şiddetini arttırdı. Körpe dudakları zorla aralamıştı. Dolgun alt dudağını emerken, boşta kalan sol eli rahatlıkla kızın bluzunun altına sızıp, dimdik göğüslerini avuçladı.

Belen ona engel olmak için minik elleriyle elini yakaladı. Çekmek, çıplak göğsüne dokunmasını engellemek istedi. Hayret... Elinde onun elini durduracak hiç güç yoktu! Engellemek yerine, bir göğsünden diğer çıplak göğsüne gezinen elin arzulu baskısı karşısında, sadece belini büküp, avucunu daha fazla hissetmeye çalışmaktan başka bir şey yapamadı. Sertleşmiş göğüsleri bu işten memnun gözüküyordu.

Bir süre sonra adam yavaşça geri çekildi. Solumasındaki şiddet ne istediğini belli ediyordu. Kızın loş ışıkta belli belirsiz kızardığını gördü. Elini isteksizce geriye çekip, çıplak göğüslerine baktı.

"Belen..." diye arzuyla fısıldadı. "Belen..." Başını eğip dudaklarını kızın ince boynunda, kulaklarının arkasında, şakaklarında gezdirdi. "Ne yapacağım ben seninle?.."

Kız gözlerini açtı. Adamın sıcak yüzü, boynunun çukuruna gömülmüş, kıpırdamadan duruyordu. Bir çocuğun annesinin kokusunu iyice içine çekmesi gibi, derin derin kızın kokusunu çekiyordu. Adamdaki kararsızlığı hisseden Belen, yavaşça kıpırdadı. Nazikçe adamı itti. Bakışlarındaki durgunluğu görünce bir eliyle adamın güzel yüzünü avuçladı. Okşarcasına ince parmaklarını gezdirdi. Sabahtan beri yapmak istediği şeyi yapıyordu. Teninin ısısını avuçlarında hissetti. Yüzünün her kavisi kızın beynine kazınmıştı bile. Çünkü gözlerini yumduğunda bile, tüm gün adamın yakışıklı yüzünü her ayrıntısıyla hatırlamıştı.

Kara gözlerindeki kararsızlık dikkatini çekti.

"Ben ne yaptım ki sana?" diye masumca sordu. Parmakları adamın dudaklarına değdiğinde, genç adam huzursuzca kendisini seyrediyordu.

"Gitsen iyi olur..." diye mırıldandı adam. Sesindeki bir şey, eğer gitmezse daha da ileriye gidebileceğini, kontrolünü kaybetmemek için çılgınca bir çaba harcadığını gösteriyordu.

Bluzunu toparlayıp, gözlerini kaçırdı. Kendisini biraz ucuz bir kız gibi hissediyordu ama... Ama adam isteseydi onun kollarında sabahlayabileceğini biliyordu. Hiçbir cinsel deneyimi olmamasına rağmen, harika olacağını da hissediyordu. Bora, bir kızın kendisini verebileceği en harika erkek olabilirdi. Bunu hissediyordu. Ve... gerçekten de bu kadar hafif bir kadın olduğunun farkında bile değildi...

Üstelik de adam göğüsleri üzerindeki planlarının bir kısmını gecikmeden uygulamıştı bile! Hazla ürperen göğüsleri hâlâ istek doluydu. O iri elin baskısı altında kolayca canlanmışlardı. Böyle şeyler hissedeceğini bile bilmiyordu.

"Ben de teşekkür ederim." diye mırıldandı içinde yaşadığı karmaşa ile... "Bana da aldıkların için..."

Adam daha önce onlarca kadına hediye almıştı. Hem de çok daha pahalı ve gösterişli. Ama alışverişleri sırasında kızın yaşama sevincini, minnacık ucuz bir elbiseye sahip olmanın gözlerinde yarattığı mutluluğu inanmazca seyretmişti. Gece geçirdikleri iki saat boyunca kız, gündüz olduğu soğuk ve mesafeli tavrını terk etmiş, yaşının gereği gibi sokaklardaki mağazalarda çocuksu neşesiyle ve enerjisiyle dolaşmıştı.

Bir mücevher bulduğunu biliyordu ve bu mücevheri kendisi gibi birçok kişinin önceden görmüş olması canını sıkıyordu. Avukatın dediklerini hatırladı. '*Herkes ona âşık!*'

Belen'in uzun süre erkeklerden kaçamayacağını, kendisi istese bile cazibesinin erkekler üzerinde yarattığı çıldırtıcı baskıyı durduramayacağını, kendisini gören her erkeğin ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşacağını çok iyi biliyordu. İyi biliyordu çünkü kendisi de anlamsız bir şekilde aynı şeyleri hissediyordu. Göğsündeki sıkışmanın azalması için, her dakika onu öpmek ve kollarında inlemesini duymak istiyordu.

Onun çok da masum olduğunu biliyordu. Onu öpen ilk erkek olduğuna yemin edebilirdi. Beceriksiz dudaklarının kendi dudakları altında titremesi, serin göğüslerinin diriliği, mis kokulu ince boynu aklını başından alıyordu. Nedense gözlerinin önüne beraber olduğu diğer kadınların vücutlarını getiremiyordu. Bütün

istediği onu alıp herkesten kaçırmaktı.

Kızın teşekkürüne cevap vermedi. Belen arabanın kapısını açıp indiğinde o da çıkıp, nazikçe bagajdan kızın poşetlerini aldı ve kapıya kadar götürdü. Kapının önünde duran kız, yüzünü adam döndü. Yalvarırcasına gözlerine baktı.

"Artık görüşmesek olur mu?" Bakışları o kadar tatlıydı ki, genç adamın gırtlağına bir yumruk tıkadığını bilmiyordu. "Evet, bu gece eğlendim ama!.. Ben... az önceki gibi... bana yine dokunmana izin veremem. Engel olmam gerekirdi biliyorum ama..." Derin bir nefes aldı. "Olamadım işte! Sen de yapmamalıydın. Bir daha böyle bir şey olsun istemiyorum. Ben kolay bir kız gibi hissediyorum kendimi... Şimdiye kadar hiç kimse öpmedi beni... Göğüslerime hiç kimse dokunamadı... Bu... utanç verici! Lütfen yine yapma?" Gözlerini kaçırdı. "Lütfen..."

Genç kız eşiğe çıkmasına rağmen, başları aynı hizada bile değildi. Adam suskundu. "Lütfen artık aynı ortamda olmamaya çalışalım. Sen burada bir sürü kız bulabilirsin..." diye ekledi genç kız. Sonra başını kaldırdı. Kara gözlerinde bir cevap aradı.

Ama adam bunun yerine usulca eğilip, kızın dudaklarına küçük, fakat uzun süren bir öpücük kondurmuştu. Sanki kızın dediklerini hiç duymamıştı. Belen'in dudakları aralanıncaya kadar da geri çekilmedi. Dudakları cevap vermeye hazırlanınca da geri çekilip, onu arzusuyla baş başa bırakıverdi. Gözlerinde hafif bir alay vardı.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun?.." dedi yavaşça. "Seni ilk gördüğüm andan beri... bunu yapamam!" diye itiraf eti.

"Saçma! Daha kaç saat oldu ki?"

Adamın sert dudakları yeniden kendi dudaklarına dokununca susmak zorunda kaldı. Çok kısa, sinirli bir dokunuştu.

Veda bile etmedi. Poşetleri kızın eline tutuştururken, elleri birbirine değdi. Belen ürpermişti. Bora dönüp arabasına bindi. Daha motoru çalıştırmadan, genç kız eve girmiş, kapıyı kapamış, sırtını da geriye yaslamıştı. Karanlık holde bir dakika kadar durdu. Çıldırmak üzereydi. Adam yüzünden sürekli çığlık atıp, bir şeyleri kırma ihtiyacı hissediyordu.

Sonra yavaşça kendi odasına yöneldi. Yolu üstünde olan annesinin odasını geçerken durdu, başını içeriye soktu. Annesi mışıl mışıl uyuyordu. Saat neredeyse iki olacaktı. Ama bir gram bile uykusu yoktu. Odasına gidip poşetleri yatağın üstüne bıraktı. Soyunup iç çamaşırlarıyla banyoya yöneldi. Kendi odasında bulunan banyoda elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Saçlarını toplayıp yatağın yanına geri döndü. Bütün poşetleri açıp aldıklarını güzelce dolabına yerleştirdi. En sona, adamın bakışlarını değiştiren, ince, minik, beyaz bluzu bırakmıştı. Eline alıp aynaya döndü. Üstüne tuttu. Hâlâ adamın yanıcı bakışlarını, sevecen ellerini göğüslerinde hissediyordu.

Kendisini yatağa atıp uyumaya çalıştı. Dönüp duruyor, gözlerini sımsıkı yummasına rağmen uyuyamıyordu. Kalkıp camı daha da açtı. Derin bir nefes aldı. Neredeyse sabah olmak üzereydi. Gözleri motele döndü. Yaprakları gür açmış ağaçlardan dolayı fazla bir şey gözükmüyordu. Sıkıntıyla yatağa attı yine kendini.

Çok sonra uyumaya çalışmaktan vazgeçti. Kalktı. Banyosunu yapıp kendine geldi. Güzelce saçını tarayıp, omuzlarına saldı. Gür saçları çıplak sırtını rahatlıkla kapatıp, beline kadar inmişti. Gözlerinin altı uykusuzluktan morarmış mı diye baktı. Makyaj masasının sandalyesine oturup biraz makyaj yaptı. Uzun zamandır ilk kez makyaj yapıyordu. Zaten kırmızı olan dudaklarına hafif bir ruj sürdü. Güzel gözlerini ortaya çıkaracak şekilde yaptığı makyajı beğenince, kendinden memnun bir şekilde ayağa kalktı. Üzerine yeni aldığı, bedenine yapışan bir bluz geçirdi. Tabii ki akşam aldığı o minik bluz değildi. Onu özel bir gecede giyeceğini hissediyordu. Nasıl özel bir gece olacağını bilmiyordu ama hissediyordu işte. Altına da ince uzun bacaklarını meydana çıkaran dar bir şort geçirdi. İnce kumaş, kalçalarının tüm seksi kıvrımlarını meydanda bırakmıştı.

Alıcı gözüyle kendisini inceledi. Güzel olduğunu biliyordu ama seksi olup olmadığını çıkaramıyordu. Bu kadınsı hisleri daha önce hiç duymamış, daha da güzel olmak için çaba harcayacağını hiç düşünmemişti. Galiba gerçekten de büyümüştü. Yakında on dokuz olacaktı. Bu düşüncelerinin Bora ile bir ilgisi olmadığı, genç kadınlığa geçişin verdiği doğal duygular olduğu umuduyla evden

çıktı. Yine çok erkendi. Ama çalışanlar işlerinin başındaydı bile.

Motelin, kare kesimli doğal taşlarla döşeli yürüme yoluna girip, çiçekleri seyrederek ilerledi. Artık daha doğru düşünebiliyordu. Dün gecekinin aksine soğuk ve mesafeli bir tavır yapıştırmıştı yine yüzüne. Dün gece ne oldu bilmiyordu ama bu gün daha sakin ve mesafeli olmalıydı. Dün gece gerçekten de çıldırmış olmalıydı! Ah, kendisini nasıl da okşamıştı öyle? Ve niye öyle güzel öpmüştü?

Çalışanlardan bazıları onu görünce selam verdiler. O da nazikçe selamladı ama gözlerindeki bakışlardan, akşamki olayı bildiklerini anladı. Kendi çalışma odasına giderken karşılaştığı her çalışanın gözünde, merak ve biraz hayret vardı. Patronları olan bu güzel ama kimseye yüz vermeyen vahşi kızın, nasıl olup da bir yabancıyla birlikte akşam gezmesine çıktığına anlam veremiyorlardı.

Belen huzursuzlandı. Gerçekten de sadece yarım gündür tanıdığı bir adamla çıkan birisini görse, kendisi de yadırgardı. Resepsiyoncu çocuğun yüzüne bakmadan "Günaydın!" dedi ve odasına girdi. Bu utanç verici durumdan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Aynada kendisine bir çeki düzen verip, gözlerini daha da soğuklaştırdı. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

Saat sekize geliyordu. Sonra ani bir kararla odadan çıkıp, asansöre yürüdü. Canı çalışmak istemiyordu. Kimse gelmeden bir kahvaltı yapsa iyi olurdu. Arkasından hayranlıkla bakan resepsiyoncu çocuğa dikkat bile etmedi. Asansörün en üst kat düğmesine basıp, teras katına çıktı. Henüz kimse kahvaltıya gelmemişti. Rahatladı.

Gidip servis masasını inceleyecekti ama "Ben kontrol ettim. Her şey yolunda." dedi tanıdık bir ses. Kemal hemen yanı başındaydı. Bu hoş adamın varlığını hissetmemişti. Oysa Bora yanındayken, bütün duyuları, onu görmese bile zil çalıyordu.

"Günaydın." dedi genç adama.

"Günaydın. Nasılsın?"

"İyiyim. Neden sordun?"

"Hiç. Gözlerin biraz yorgun gibi?.."

Onun da bildiğini anladı. Bilmeyen yoktu. Bakalım Emine Hanım ne yumurtlayacaktı? "Gece Alanya'ya gittim. Biraz yürümem gerekti. Yoruldum sanırım." diye yalan attı. "Döndüğümde de çok sıcaktı. Fazla uyuyamadım."

"Bora Bey'le gitmişsiniz?"

"Evet. O da gidiyormuş. Beni de götürdü."

"Beraber mi döndünüz?.."

"Hı hı." Gözleri alevlendi birden. "Hem sana ne ki!" dedi biraz kabaca. "Beni sorguya mı çekiyorsun? Sen kendi işine bakarsan sevinirim. Ben sana özel hayatın hakkında karışıyor muyum? Niye herkesi bu kadar şaşırtmış, onu da anlayamadım? Alt tarafı birisiyle kısa bir yolculuk yaptım. Daha evvel de gitmiştim."

Kemal yutkundu. Kızın öfkelenmeye başladığını hissetmişti. Ve bu kız öfkelenince gerçekten yıkıcı olan bir ateş parçasıydı. Gerçekten de onu sorguya çekmek istememişti.

"Özür dilerim. Bir cep telefonu alsan iyi olur artık. Akşam seni aramam gerekti de..." diye bir bahane bulmaya çalıştı.

"Neden?" diye sordu Belen ters ters.

"Haftada bir kiraladığımız şu tekne var ya?" Müşteriler için haftada bir ücretsiz tekne turu düzenliyorlar, güzel kıyılarda bir gün boyunca gezdirip piknik yaptırıyorlardı.

"Eee." diye merakla sordu. Öfkesi yüzünden sesi farklı çıkmıştı.

"Dün gece beni aradı. Artık bizimle çalışamayacağını söyledi. Bir yerden daha iyi bir teklif almış."

Kız şaşırmıştı ama umursamadı. "Olabilir. Başkaları var. Onları ara..."

"Ben de öyle düşündüm ve bu sabah hepsini aradım. Hiç biri bizimle çalışmıyor. Söz birliği yapmışlar gibi, çok yoğun olduklarını söyleyip telefonu kapattılar."

Şimdi canı sıkılmıştı işte! Bu tekne turu motellerinde bir

gelenekti. Üstelik bir hafta önceden duyurusunu yapıyorlardı. Müşterileri yanıltmak hoş olmayacaktı.

"Bir çaresine bakacağız." diye mırıldandı. 'Şu senetleri kimin aldığını öğrendin mi?

"Yok. Bir sır... Kahvaltı ettin mi?"

"Hayır. Şimdi yapacağım." Ama iştahı kalmamıştı. Uzak bir köşede, mutfağa yakın bir masaya yerleştiler. Genellikle bu masada otururlar ve hep birlikte kahvaltılarını yaparlardı. Gelen gideni de görmek mümkün oluyordu. Bu saatte Emine Hanım kahvaltısını çoktan yapmış olurdu ama bir çay için mutlaka yanlarına gelirdi.

"Ben çay alayım."diye mırıldanan Kemal'in kolunu tuttu. O gelmeden kendisi gidip, kadının meraklı sorularına, Kemal olmadan cevap vermek istiyordu. Çünkü bu samimi ama meraklı kadının birkaç soruyla, her şeyi öğreneceğini biliyordu. En azından yalan atarken fazladan bir çift göz olmazsa, daha rahat olurdu.

"Hayır, ben alırım." dedi. Adamın zayıf kolunu kavrayan avuçlarından hiçbir elektrik geçmedi. Özellikle kolunu tutmuş, bu dokunuşun kendisinde yaratacağı etkiyi merak etmişti. Ama bir nebze bile kıvılcım oluşmayınca, yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. "Bugün sıra bende olsun..."

Mutfağa girdiğinde hiçbir şey olmamış gibi "Günaydın!" dedi kadına. "Duydun mu kötü haberi? Artık bir teknemiz yok."

"Duydum." dedi kadın gülümseyerek. Biraz hınzırca gülümsüyordu. İri gözleri çakmak çakmaktı. İşlerini bırakmış, ellerini beline dayamış, kıza bakıyordu. Kaçış olmadığını biliyordu Belen.

"Offf... Sen sormadan ben söyleyeyim. Evet, Bora Bey ile akşam Alanya'ya gittim. Onun bir işi vardı. Ben de değişiklik olur diye düşündüm." Kadının hiç yorum yapmaması canını sıktı. Baş kaldıran bir şekilde güzel burnunu havaya dikti. "Hepsi bu!" Kadın konuşmayınca çocuk gibi açıklamasına devam etti. "İnan bana, bir dondurma bile yemedik. İşi vardı."

"Gece on ikide?.." diye iğneledi kadın.

Belen gülümsedi. Onun konuşması, konuşmamasından iyiydi. Rahatladı.

"Şey, kendisine üst baş alacakmış."

"Beraber mi aldınız?"

"Evet. Ama bunu birine söylersen seni kovarım!" diye tehdit etti kadını. "Zaten ben de kendime alacaktım. Denk geldi. İnan bana çok sıkıcıydı."

Kadın alayla güldü. "Eğlendin yani?"

"Sıkıcıydı dedim ya?"

"Ben kocam için alış veriş yapmayı çok severdim. Eğlenceli bulurdum." Gözleri, keyfinden dört köşe olduğunu gösteriyordu. Kız cevap vermeyince merakla sordu. "Sadece alış veriş mi yaptınız? Hiç konuşmadınız mı?"

"Konuştuk ama fazla değil. Çok konuşkan birisi değil."

"Neler konuştunuz?"

"Ondan bundan. Sevgilisinden..."

"Sevgilisinden mi bahsetti sana?"

"Pek değil. Kadın telefon açınca... ben de konuşmalarına kulak misafiri oldum." diye yalan attı.

"Hiç yakınlaşmadınız mı? Sana hiç dokunmadı mı?"

"Yeter ama ya!.. Ne biçim sorular soruyorsun? Seni ilgilendirmez." dedi Belen kocaman açılmış gözlerle. İçlerinde öfke pırıltısı olmaması Emine Hanım'ı güldürdü.

"O zaman seni öptü?"

"Evet ama..." diye otomatiğe takılmış soruların tuzağına düştü. Bu düz mantığın, kendi ağzından bu kadar rahatlıkla laf alması karşısında şok içindeydi. Gözleri bu sefer şaşkınlıkla daha da kocaman açılırken, yanakları kızardı. "Yani hayır... yok! "

"Dudaktan mı? Demek ilk öpücüğünü aldın?" diye kıkırdadı kadın.

"Eğer bunu birisine söylersen, yemin ederim..." Başını çevirip kimse duymuş mu diye bakındı. "...Seninle bir daha ömür

boyu konuşmam. Sadece teşekkür içindi. Sonra ben değil o öptü beni."

Eğer kadın daha da fazlasının olduğunu bilseydi? Göğüslerinde hâlâ adamın sıcak avuçlarını hissedebiliyordu. Ama Emine Hanım bile bu kadarını hayal edemezdi her halde?.. Adama rahatlıkla izin vermesi, kendisi için utanç vericiydi.

"Niye teşekkür etti?"

"Alışverişte her şeyini ben seçtim. Şort, tişört falan işte... İnan bana, kendisine bir çift çorap bile alamaz o adam!" O hoş dakikaları hatırlayınca gülümsemesine engel olamamıştı.

"Çok alışveriş yaptınız mı?"

"Evet. Su gibi para harcadı. Ama üstüne göre kıyafet bulmak zor. Fark etmişsen, biraz biçimsiz bir vücudu var. Hepsi dar geldi."

Kadın kıkırdadı.

"Gördüm. Az önce sabahın köründe denize gidiyordu. Dağ gibi adam! Vücudunu gizlemek için havlulara sarınmıştı. Saf adam... bir yerini gizlese, başka bir yeri ben buradayım diyor. Çok seksi değil mi?"

Dişlerini sıkıp sustu. Cevap vermesine ramak kalmıştı. Az daha "Evet" diyecekti.

"Gözünü aç kızım. Sana yakınlaşmış! Demek beğeniyor? Her zaman böyle adamlara denk gelmezsin. Bütün hamleleri de erkeklerden bekleme. Zengin mi? Zengin... Yakışıklı mı? Hem de çok... Karizmatik mi? Tavana kadar..."

"Ben hemen ilişki kuracak kadar rahat bir kız mıyım?" diye sordu kızgınlıkla. "Kolayca elde edilebilecek, yakışıklı bir erkek görünce kollarına atlayacak birisi miyim? Beni hiç tanımadın mı Emine Abla?"

"Seni çok iyi tanıyorum. Bu yüzden öyle diyorum. Bu güne kadar birisine baktığını görmedim. Ama bu adamın lafının her geçişinde ürperdiğini de hissediyorum"

"Çünkü beni korkutuyor."

"Niye?"

"Onun yanında kendimi rahat hissetmiyorum. Her an beni alıp kaçıracakmış gibi geliyor. Bakışları beni ürkütüyor. Kedinin önündeki ciğer gibiyim. Sürekli gözleri üzerimde, kendimi çıplak gibi hissediyorum. Bir kaç kere çığlık atacak kadar sabrımı zorladı ama..." durdu. Sesi yumuşarken, dudaklarını tatlı bir gülümseme kıvırdı. "Aslında... dün gece çok tatlıydı. Hiç kaba davranmadı. Benim ona beğendiğim her şeyi itirazsız aldı. Nazikti. İlgiliydi. Buna rağmen her an bakışları değişip beni kıracakmış gibi geliyor. Birisine yumruk atacakmış gibi etrafını seyretmesi de onun suçu değil. Biliyorum. Görünüşü öyle ama... Çok tatlı... Korkuyorum işte..."

Kadının anlayışla bakan yüzüne güzel gözlerini dikti. Konuşmasındaki tezatlar bilmediği duygulara sahip olduğunu gösteriyordu. Kirpikleri, titreyen gözlerini örtemiyordu artık.

"Beni alıp gitmesini istiyorum. Yanımda olması beni heyecanlandırıyor. Kalbim deli gibi çarpıyor. Bana kazara dokunduğunda bile, her yerim çıldırıyor. Bu normal mi?" Kendi sorusuna çocukça kendisi cevap verdi. "Elbette normal değil. Ben ne yapacağımı bilmiyorum. İnan bana çok korkuyorum..." Yaptığı çocukça itiraf yüzünden yanakları al al olmuştu.

Hayret! Emine Hanım hiç konuşmadan, öylece kendisini süzüyordu. Sonra sevgiyle kıza sarıldı. Sarı saçlarını okşadı. Küçüklüğünden beri yapardı bunu! Ne zaman çaresiz kalsa, kızı kollarına alır, annesi gibi bağrına basardı. Annesinin bile bilmediği birçok sırrını hep kendisiyle paylaşmıştı.

"Peki! Üzülme!" dedi kadın. "Oluruna bırak! Bırak, her şey kendi yolunu bulur."

Genç kız Kemal'in yanına geri döndüğünde adamın meraklı bakışları üzerine açıklama gereği duydu. "Geciktim ama çay tam demlenmemişti de..." Biraz rahatlamıştı aslında. Bora'dan etkilendiğini kendi içinde kabul etmişti ama başka birine açıklamak daha da iyi gelmişti.

Kahvaltıdan sonra odasına geri döndüğünde, hemen telefona sarıldı. Bütün tekne sahiplerini bir de kendisi aradı. Ama

sonuç aynıydı. Kara kara düşünürken, babasının yanında olmasını çok istedi. Masanın üzerindeki babasının resmini seyretti bir süre. Aklına bir fikir geldi. Hemen telefona sarıldı. Eğer tekne ile gidemiyorlarsa, otobüs tutardı. Piknik yapılacak yerlere sadece denizden ulaşılmıyordu.

Tanıdığı bir seyahat firmasını aradı. Onlardan Pazar günü için bir otobüs talep etti ve niyetini söyledi. Firma sahibi olur dediğinde rahat bir nefes aldı. Bu haftayı halletmişti ama haftaya bir deniz aracı bulmak zorundaydı.

Hemen Kemal'i çağırdı ve müşterilere gezinin tekne ile değil, otobüs ile yapılacağını, ayrıca bir müze de gezeceklerini bildirmesini istedi. Kemal bu durum karşısında şok olmuştu. Kızın pratik zekâsı, ona olan sevgisinin yanında saygısını da arttırıyordu. Kendisinin aklına bile gelmemişti. Rahatlamış bir halde dışarıya çıkıp, kendi odasında bir duyuru hazırlamaya gitti. Ayrıca gördüğü herkese de durumu anlatıyordu. Gelmek isteyenler bu geziye ücretsiz katılabilirdi.

Belen de rahatlamıştı. Gözü masanın üzerinde duran kırmızı renkli kadınsı laptopa gitti. Kapağını kaldırdı. Hemen ekran canlanmış, dün yarım bıraktığı işlem gözükmüştü. Google arama sitesinde bir isim hâlâ duruyordu.

'*Boran Karadağ*'

Parmakları huzursuzca kıpırdıyordu. Alt dudağını ısırdı. İşaret parmağını enter düğmesi üzerine götürdü. Belki de birazdan, Bora hakkında her şeyi öğrenmiş olacaktı? Buna hazır mıydı? Ama özel hayata müdahale gibi geldiği için duraklıyordu. Sonra kararını verdi. Tuşa dokunduğunda ve inanılmaz sayıda veri geri döndüğünde şok oldu. Sayfalar dolusu veri ve '***Boran Karadağ sorgusu için bulunan görsel dosyaları***' başlığı altında adamın bir sürü resmini gördü. Kimisi takım elbiseliydi.

Birine tıkladı. Resim büyüyünce, takım elbisenin adama ne kadar yakıştığını düşündü. Bir partide çekilmiş olmalıydı. Geri düğmesine bastı. Adamın rüzgâr sörfü yaparken çekilen bir resmine daha tıkladı. Daha gençti bu resimde. Resmin altında...

'*Hem işadamı, hem de komple sporcu*' diye bir başlık

vardı. Bedeni güç harcarken çok daha güçlü duruyordu. Kelepçe gibi parmakları sörfü sımsıkı yakalamış, uzakta bir noktaya bakıyordu.

Kapı çalınınca irkildi. Hemen laptopu kapattı. Gelen resepsiyoncu çocuktu. Yeni bir müşteri grubunun geldiğini ve oda sayısı ile ilgili bir sorun olduğunu söyledi. Sıkıntıyla yerinden kalktı. Bakalım sorun neydi? Ama aklı adamın geri kalan bilgilerindeydi.

O saatten sonra gün çok yoğun geçti. Zaman zaman bahçeye çıktı. Siyah araba garajda duruyordu. Fakat tüm gün Bora'yı görmedi. Onu hem görmek istiyor, hem de istemiyordu. Belki de ona gece yaptığı yalvarışını kabul etmişti? Kendisinden uzak duracaktı. İnşallah öyle olurdu!

Akşama doğru havuzun kıyısına çıktı. Kardeşi de havuzdaydı. Sonra, ağaçların gölgesine sığınmış dinlenen bir grup ile güzel Almancasını kullanarak sohbet etti. Annesinin Alman olmasının çok faydası olmuştu dil konusunda. Almanya'ya yaptığı ziyaretler de işe yaramıştı doğrusu. Küçüklüğünden beri senenin en az bir ayını Almanya'da geçirirdi. Kışa denk geliyordu genellikle. Tatil sezonunun dışında olduğu için, rahmetli babası da gelirdi. Fakat sıcak Türkiye'yi daha çok seviyordu. Bu sene üniversiteye başlayacağı için, artık oraya gitmesi zor gözüküyordu.

Bir an tüyleri ürperince, bakışlarını kaldırdı. Bora dün aldıkları bir şortu üzerine geçirmiş, çıplak göğsünü de boynuna doladığı bir havluyla örtmüş, havuzun kenarından geçiyordu. Çıplak, kaslı omuzları akşam güneşinin altında parlak bir bronz gibiydi. Elinde yine dün aldıkları pahalı bir şnorkel tutuyordu. Denize dalmaya gittiği belliydi.

İçi burkuldu. Ona dikkatli olmasını söylemek istedi. Plajda yer yer kayalıklar ve açıklarda da mercanlar vardı. Akşamları da deniz daha dalgalı ve tehlikeli oluyordu. Sıklıkla kere boğulma olayları yaşanıyordu bu bölgede. Onun iyi bir yüzücü olduğunu umdu. Sörf yaptığına göre iyi bir yüzücü olmalıydı. Yine de çok tehlikeli olabilirdi deniz. Bir anne gibi meraklanmaktan kendini alamadı.

Bora bir an bakışlarını kendi bulunduğu kısma çevirdi. Hemen gözleri kaçırıp onu görmezden geldi. Konuşmayı ilgiyle dinliyormuş gibi davrandı. Ama adam uzaklaşınca gözünün ucuyla gidişini izledi. Alman kızlarının kıkırdamaları da adamı ne kadar beğendiklerini gösteriyordu.

Kalkıp akşam yemeği için hazırlıkları kontrol etti. Sonra kardeşini de alıp eve gitti. Çocuk pek gelmek istemiyordu ama ablasının istediği zaman ne kadar cadı olabileceğini bildiği için sesini çıkarmamıştı. Bütün gün annesini görmeyen Belen, eve vardıklarında, sevgiyle annesinin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Benim tatlı Alman'ım, ne yaptın bugün bakalım?"diye sordu.

"Alanya'ya gittim" dedi kadın kızına sevgiyle bakarak. Böyle güzel bir kızı olduğu için gurur duyuyordu. Ona hiç kimseyi yakıştıramıyordu. Göz kamaştırıcı güzelliğini daha ne kadar saklayabilirdi ki? Sonunda birisi onu keşfedecekti. Belki de keşfetmişti... "Dün sen de gitmişsin galiba?" dedi yavaşça.

Kızının duralaması, gözlerinin gölgelenmesi, doğru olduğunu anlamasını sağladı. Belen umursamazca omuz silkmeye çalıştı ama içi sıkıntıyla dolmuştu. Hiç değilse annesi bilmeseydi...

"Evet!" dedi yavaşça. Ne kadar bildiğini merak ediyordu. Oteldeki birinin anlatmış olması biraz zordu. Acaba Emine Hanım?..

"Gizli bir şey değil ki. Sen nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşımı gördüm. Şu Saniye Hanım. İki gündür Alanya'da tapu için uğraşıyormuş. Kızının yanında kalıyormuş. Bir çay içip, muhabbet ettik"

"Ee..."

"Seni bir adamla kaldırımda yürürken görmüşler."

"Doğru..."

Annesi hafif sorgu tonuyla sordu. "Çok yakışıklı, uzun bir adam diyor..."

"Yok, o kadar da değil... Öylesine, basit biri işte... Her yerde görebileceğin biri..."

"Siyah bir arabadan inmişsiniz. Benim bilmediğim bir ilişkiye mi başladın yoksa?"

"Aman anne ya!.. Sanki bildiğin bir ilişkim olmuş gibi konuşma?.."

Başından beri onları izleyen kardeşi Beren heyecanla zıpladı. "Bora Abi mi?" dedi hayretle. "Bu Bora Abi!.. Anne? Bir gör, çok yakışıklı... çok iyi bir abi. Bugün öğlen bana satranç öğretti. Onu bir kere yendim. Sonra..." duraladı. Gözleri hainceparladı. "Ama bana seni hiç sormadı?.. Bora Abi değil mi yoksa?"

Genç kız kızarmıştı. "Git ellerini yıka! Laf dinleme..." dedi ters ters kardeşine. Yüzüne düşen uzun saçlarının kızarmasını gizlediğini umuyordu.

"O zaman Bora Abi demek?" Çocuk bilmişçesine kıkırdadı. Ablasının tokadından kaçarken keyifle bağırıyordu. "Çok yakışıklı anne! Önce artist ya da manken zannettim. Hakkında her şeyi biliyorum. Sana anlatırım..." Kıkırdarken annesinin arkasına kaçtı. "Ama çok uzun! Ablamı ne yapsın!"

"Beren... Yarın havuzda yüzmek istemiyorsun her halde? Yasaklarsam seni içeri bile almazlar, biliyorsun!" diye tehdit etti kız.

"Olsun! Bora Abi beni balığa götürecek. Babamın oltaları olduğunu söyledim."

Genç kız nefesini tuttu. Aman Allah'ım! Bora ailesini de ele geçirmeye başlamıştı. Adam bunu nasıl yapabilirdi? Annesine çevirdi bakışlarını...

"Alanya'da gece yarısı ne yaptığınızı hâlâ anlatmadın?" dedi kadın biraz uyaran bir tatlılıkla. O böyle sakin konuşunca, annesinin tehlikeli olduğunu bilirdi Belen. Boğazını temizledi.

"Tamamen iş anne! Bana, kendisine yardım etmem karşılığında, motel faturasının iki mislini vereceğini söyledi. Biliyorsun paraya ihtiyacımız var. Gecikirsek daha da fazla ödeyeceğini söyledi. Ben de biraz ağırdan aldım. Ama hiçbir şey olmadan geldik. Sen uyuyordun, rahatsız etmedim."

"Kim bu adam?"

"Bilmiyorum. İstanbul'da yaşadığını biliyorum sadece. Ne iş yaptığını bile bilmiyorum..."

"Bir holdingde çalışıyormuş..." diye yamalandı Beren.

Annesi kendisine bakınca sustu çocuk. "Ne yardımı yaptın ki?" diye sordu şüpheli bir sesle kadın.

Beren kısaca, ayrıntılara girmeden anlattı. O kadar yalın anlatıyordu ki, bu kadar sadeleştirebildiği için kendini tebrik etti. Bir günde adamın yüzünden inanılmaz yalancı olmuştu.

"Aranızda hiç bir şey yok yani?" diyerek her annenin yaptığı gibi son kez kontrol etti olayları Della.

"Elbette. Zaten benden büyük! Otuz... falan sanırım!"

"Bunu da biliyorsun yani?" dedi kadın alayla.

"Biliyorsun ki, yeni gelen müşterileri kayıt altına alıyoruz... Kimliğinde yazıyor."

"Babanla benim aramda da on üç yaş vardı." dedi kadın hafif sorgu dolu bir sesle. "Ben yaşlandım, o hep çocuk kaldı." Kocasını hatırlamak sesinin titremesine sebep olmuştu.

"Annem benim! Canım! Merak etme. Kontrolüm altında olmayan hiçbir şey yok. Ben artık kocaman bir kızım. Üniversiteye başlayınca beni nasıl koruyacaksın? Belki de benimle gelirsiniz?.. Meraklanma! Ben kendime bakacak kadar büyüdüm."

Kadın sıkıntıyla kızına sarıldı. Onun mutlu olmasını her şeyden fazla isterdi. Yarın gidip şu adamı görmeliydi. Kızının sesindeki donukluk şüphelerini dindirememişti. Başka bir titreşim daha algılıyordu. Küçük kızı gerçekten büyümüş müydü?

Akşam yemeğini mutfakta, televizyon izleyerek yediler. Belen bulaşıkları makineye koyarken adamın motele dönüp dönmediğini düşünüyordu. Hava kararalı çok olmuştu. Onun için gerçekten endişelendiğini kabul ediyordu. O kadar endişe ediyordu ki, kahveden sonra motele gidip kontrol etmek istiyordu. Kararını verince rahatladı. Tam kendisine ve annesine kahve yapacakken kapının çaldığını duydu. Masa örtüsünü düzelten annesi kalktı. "Ben bakarım."

Aklı adamın dönüşüyle meşgul olan kız fazla önemsemedi.

Kapıdan gelen konuşmaları tam duyamıyordu. '*İnşallah motelde bir sorun çıkmamıştır*', diye dua etti. Bugün daha fazla sorun kaldıramazdı.

Sorunun kocamanını, ensesindeki tüyler dikelince bulduğunu anladı. Hem de hemen yanında! Bu... Bu olamazdı! İçi ürperdi. Döndü yutkunarak. Sessizce içeri giren annesinin arkasında, genç adamın iri bedenini gördü. İnanamıyordu. Bora'nın cüretinin sınırını artık tahmin edemiyordu. Bu adam ne yapıyordu böyle?

"Bora Bey geldi, kızım?.."dedi annesi biraz garip bir sesle. Belli ki o da hayret içindeydi.

Kızın dili tutulmuştu. Ne diyeceğini bilemedi. Adamın bakışlarındaki tatlı, ama eğlendiğini gösteren muziplik, sinirini bozmuştu. Kardeşi Beren kendisini kurtardı.

"Bora Abiii..." dedi çocuk uzatarak. Onu sevdiği gözlerinin parlamasından belliydi. "Hoş geldin. Anne, bak Bora Abi bu!.."

"Biliyorum oğlum..."dedi kadın kuru bir sesle. Genç adamı tehlikeli ve insanı şok eden görüntüsü onu fazla etkilememişti. Aklında, bu adamın kızına göre olup olmadığı vardı.

"Erken mi geldim... Belen?" dedi adam. Tehlikeli bir sevimlilikle bakan siyah gözleri, genç kızın bir gümbürtü çıkaramayacağını biliyor gibiydi.

"E...Erken mi..." diye tekrar etti. Annesinin sorgu dolu gözlerine baktı. Ne diyecekti şimdi? Adam neyi soruyordu ki? Erken olan da neydi? Amacı neydi bu sefer?

"Saat dokuzda dedin ama daha fazla bekleyemedim..." dedi adam gülümseyerek. Belen bir anda çığlık çığlığa bağırmak, elindeki her şeyi adama fırlatmak istedi. Fakat o kadar tatlı gülümsemişti ki, Della bile içinin yumuşadığını hissetti. Kadın merak ve şüpheyle bir kızına, bir de adama bakıyordu. "Yoksa annene daha sürprizi söylemedin mi? Hazırlanmadığınıza göre söylememişsin."

Kadına döndü. *Bu kadar erkeksi olmasa...*

"Dün Belen '*Keşke annemle kardeşim de bizimle olsaydı?*'

dedi bana. Biliyorsunuz, dün gece Alanya'ya gittik? Kendisi bana çok yardımcı oldu. Harika bir kızınız var ama aklı hep sizdeydi."

Tamamen yalan olan sözler üzerine Belen, yutkundu.

"Ben de bu gece için sizi de gezdirmeyi teklif ettim. Gidip bir yerde tatlı, dondurma falan yeriz dedim. O da sizin için çok sevindi... Çok sıkıldığınızdan bahsetti..."

"Anne, ne olur gidelim?" diye atladı küçük oğlan. "Çok güzel arabası var."

"Çok naziksiniz..." dedi kadın. Adamın bakışları karşısında hafif yumuşamıştı. Belen zaten bu sert görünüşlü adamın karşısında yumuşamayacak kadın tanımıyordu. Kendisini bile etkilediğine göre! Hâlbuki bu tipe bakan kadınların hepsinin eteklerini kaldırarak çılgınca kuzey kutbuna kaçmaları gerekirdi.

"*Eyvah!*" diye içinden geçirdi genç kız. "*Bütün ailem elden gidiyor...*"

"Buyurun, oturun." dedi annesi kibarca. Mutfakta her zaman babasının oturduğu rahat koltuğu gösterdi. O koltuğa daha evvel başka bir erkek oturmamıştı! "Biz de kahve içecektik. Belen size de yapsın."

"Olur."

Bu kadar yüzsüzlük de pesti doğrusu! Uzun bacaklarını rahatça açıp, sırtını koltuğa yasladı. Yüzü ise çok kendinden emindi. Kıza alaycı bir bakış atıp mutfağı açıkça süzdü.

"Çok güzel bir eviniz varmış. Ayrıca kızınızın güzelliğini de nereden aldığını anladım. Az bile almış bence!"

Koca kadın uzun zamandır ilk kez kızardı. Ağzında bir şey geveleyip kızının yanına geldi. Kahve yapmakla uğraşan kızı belinden çimdikledi. Neredeyse etini koparacaktı.

"O kadar da yakışıklı değil... Öylesine basit biri, demek?.." diyerek Almanca kızının taklidini yaptı alçak bir sesle. "Her yerde göreceğimiz tiplerden, öyle mi? Seni şebek! Sen görürsün! Saçını başını yolacağım!"

"Ya valla sen meraklanma diye dedim... Benim hiç ilgimi çekmiyor. Ben böyle erkeklerden hoşlanmam, bilirsin!" Almanca

konuşuyorlardı.

"Ben de inandım zaten!" Dönüp Beren ile konuşan adama bir göz attı Della. "Yalan mı söylüyor... Gerçekten bu gece için konuştunuz mu?"

Al sana bir yalan daha. Genç kız dişlerini sıktığını belli etmemek için fısıldadı."Evet, birazdan söyleyecektim ama... o biraz erken geldi."

"Ne yani? Tanımadığımız bir adamla, gezmeye mi çıkacağız? Kesinlikle olmaz."

"Şşşt, anne yavaş. Beren ne kadar sevindi bak! Babam öldüğünden beri hiç dışarı çıkmadık. Çocuk hapis kaldı burada. Hem senin için de iyi olacak. Gece havası alırsın."

"Ben burada hava alıyorum zaten?"

"Anne, sen gelmezsen beni çıkaracak. O zaman da yalnız kalacağız. Bunu istemezsin, değil mi?" Bu apaçık bir tehditti.

Kadın susup geriye baktı. Bora'nın kısık sesle yaptıkları Almanca konuşmaları duyabildiği ama anlamadan öylesine baktığını görünce, yakalanmış gibi utandı. Kızının önünden bir kahve fincanını kendisine aldı. Adama yaptığı kahveyi vermek, Belen'e düşmüştü.

Genç adam yarı kapalı gözleri arasından, anne kızın ne kadar birbirine benzediğini düşünüyordu. Belen'in kırklı yaşlarda en az şimdiki kadar güzel olacağını anlamak zor değildi. Midesi kasıldı. O yaşlarda kim bilir kimin karısı, hangi güzel çocuğun annesi olacaktı. Genç kızın hamile halini düşünmek, dümdüz karnının içinde başkasına ait bir bebek taşıdığını hayal etmek bütün keyfini kaçırmaya yetti. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

Kahveyi veren kızın elleri, ellerine dokundu. Belen özellikle adamın elini dokunarak, dikkatini çekmek istemişti. Yalvarırcasına bir bakış attı adama.

"Belki de başka bir zaman gitsek... daha iyi olur..." diye konuştu.

"Rahatsız mısınız?" Bora doğrudan Della' ya sormuştu.

"Yok da... Biraz şaşırdım doğrusu." Adamın kara

gözlerindeki bakış herkesi ikna edebilirdi. "Ne kadar zamandır bizimlesiniz, Bora Bey?"

"Bugün ikinci gün!"

Della neredeyse düşüp bayılacaktı.

"İki mi?"

"Bir buçuk diyelim." Gülümseyerek, cazibesinden habersizmiş gibi Della' ya baktı. "Dün sabah geldim."

"Kızım yeni tanıştığı insanlara pek yaklaşmaz ama..." Gözü kızına kaydı kadının. Belen o sırada genç adama bakıyordu. Minik kızının bakışlarındaki endişe dolu yumuşaklık, kendisini hayrete düşürdü. Belen başkalarının yanında, genel olarak vahşi ve soğuk bir tavır takınırdı. Ama şu anda uysal bir eş gibi, ailesinin sevdiği adamı beğenip beğenmeyeceğinden emin olamayan bir kadın gibi, yerinde huzursuzca oturuyordu. Kalbi kızı için sızladı... Zamanı gelmişti anlaşılan?..

"Evet, genelde kızım kimseye pek güvenmez ama demek ki siz bir istisnasınız." Nazikçe adama gülümsedi. "Teklifinizi kabul ediyorum. Kahvemizi içtikten sonra, hazırlanıp çıkarız. Sizi bekletmeyelim. Bizim için de bir değişiklik olur."

"Harika! Ama bana Bora demenizi tercih ederim. Hoşlandığım insanların ismimi söylemeleri de çok hoşuma gider."

Della gerçekten keyiflendi. Belen biliyordu ki artık annesi de adamın etki alanına girmişti. Zavallı annesi... Zavallı kendisi...

"Beren, hadi oğlum! Gidip hazırlanalım. Belen sen de üstüne güzel bir şey giy istersen." dedi annesi. Tiril tiril giyinmiş olan Bora'nın yanında kimsenin sönük kalmasını arzu etmiyordu.

"Tamam anne. Önce siz çıkın. Bora Bey yalnız kalmasın." dedi kız. Annesi çıktığında da hızla adamın önüne gidip yüzünü adama doğru eğdi. Ellerini koltuğun kenarlarına dayamıştı. Alçak bir sesle bağırdı.

"Ne yapıyorsun sen ya! Beni çıldırtıyorsun. Çığlık atacağım şimdi. Neden bu kadar küstahsın? Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Güzel gözleri çok ateşliydi. "Benden ne istiyorsun?" Bu soruyu çok sık sormaya başlamıştı adama. "Beni

neden hep zor durumda bırakıyorsun?"

"Senden neler istediğimi bir bilsen..." diye mırıldandı adam. "Bundan sonra benden uzak kalabileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Yakında anlayacaksın!" Çapkınca, önünde eğilmiş olan kızın, bluzunun oluğundan gözüken göğüs kıvrımlarına baktı.

Belen hemen göğüslerinin manzarasını eliyle kapatıp doğruldu. "Sana inanamıyorum. Beni taciz etmeyi de bırak..."

"Peki, bu gece akıllı olacağım. Şimdi sen de git üstünü değiştir. Kadınları tanıyorsam, annenin hazırlanması senden uzun sürecektir. Yalnız giydiklerin, şu şort gibi seksi seksi kalçalarını ve şu ..." gözleriyle askılı dar bluzunu işaret etti. "...cömert bluzuna benzemesin. Bu gece benim ve diğer erkeklerin ruh sağlığı yerinde kalsın istiyorum."

Nefesi kesildi. Sahiplenildiğini ve baskı altına alındığını hissetti. Fakat adamın sevimli kıskançlığı nedense hoşuna gitmişti.

Sarhoş gibi odasına gitti. Üzerine ince ama bol, kırmızı, sıfır kol bir bluz geçirdi. Vücut hatlarının gözükmediğini düşünüp, dizlerine kadar inen, beyaz bir etek giydi. Uzun süredir etek giymemişti. Evet, işte, şimdi adamın istediği gibi biraz mazbut olmuştu. Saçlarını tarayıp ensesinde güzelce topuz yaptı. Kendisini beğendi. Yan durup aynada vücudunun profiline baktı. Yine de etek dümdüz göbeğini ve kalçalarını öyle güzel sarmıştı ki adamın sinirleneceğini düşünüp keyiflendi.

Gerçekten de aşağıya inerken annesi henüz odasında hazırlanıyordu. Duş almış ve en güzel yazlık kıyafetlerini giymişti. Makyaj yapmak üzereydi. Belen fazla makyaj yapmadığı için rahattı. "Sen in, hemen geliyorum." diye aceleyle söylendi.

Genç kız aşağıya indiğinde, Bora gazete okuyor, erkek kardeşi televizyonda bir şeyler seyrediyordu. Genç adam gözünün ucuyla kızı süzdü. Kendi kendine homurdandı. Bu kızın hiçbir şekilde dikkat çekici olamayacağını tahmin etmişti zaten. Aklınca, vücudunu örten bol bir bluz giymişti. Güneş altında fazla kalmadığı belli olan hafi yanık çıplak kolları, alabildiğine

güzelliğiyle meydandaydı ve insanda çılgın bir arzu uyandırıyordu. O kolların başka birisinin boynuna dolanmış olmasını hayal etmek bile istemedi. Doladığı her erkeğin boynunu acımasızca kırabilirdi. Gördüklerinden memnun olmayan bir ifadeyle kızı incelemeye devam etti.

Kırmızı, bol ama ince kumaş, göğüslerinin çevresini sarmış, dikliğini ve güzelliğini gizleyememişti. Evet, bol kesimliydi ama altındaki güzelliği gizlemeyip, aksine hayal gücünü çıldırtacak kadar gizemli olmuştu. Upuzun ince bacakları, dizlerine kadar inen eteğinden gözüküyordu. Bu kadar güzel diz kapakları olan bir kadını ilk kez görüyordu. Ayak bilekleri incecik ve pürüzsüzdü.

Giydiği kaliteli etek de bol kesimliydi. Ne yazı ki dümdüz göbeği alabildiğine meydandaydı. İnce beline doğru daraldığı için, her seferinde içini sızlatan kalçalarının kıvrımları da rahatlıkla seçiliyordu.

İmkânsızdı! Belen gibi bir kızın gizlenebilmesi, kendisini çirkinleştirebilmesi mümkün değildi.

Genç kız adamın bakışlarını görünce kaşlarını kaldırdı. Yavaşça yanındaki bir sandalyeye oturdu. Erkek kardeşinin dikkatini çekmeden fısıldadı.

“Bana öyle bakma! Ne yapabilirim ki! Tek uygun kıyafetim bu. Kışlıklarımı giyecek değilim ya?..” diye kendini savundu. Beren bir an fısıldanmayı duyup başını çevirmişti ama ablası ile adam arasındaki elektrikten bir şey anlamayınca yüzünü yeniden çizgi filme çevirdi.

Bembeyaz ensesinde ve boynunda gezinen gözlerin ateşiyle ürperdi.

“Herkes senin kadar... rahat ve çapkın değil.” dedi kendini koruyarak. “Rica ederim annemin yanında da böyle bakma!”

“Nasıl?..” Alaycı gülümsemesi ile yine de kıza arzuyla bakıyordu.

“Sanki... sanki sevgilinmişim gibi... Sevişecekmişiz gibi...”

Adam soru ifadesiyle kaşlarını kaldırınca, gözlerinin

derinliklerine baktı.

"Lütfen, bu gece hiçbir şeyi zorlaştırma. Bu gece beni tuzağa düşürdün. Benim dediklerimin hiç birini duymuyorsun. Benim isteklerimi önemsemiyorsun. Seni durduramıyorum. Ama annem, onu üzmek istemiyorum. Ne olursun, bu gece sadece nazik bir yabancı ol..."

Yavaşça başını salladı adam. "Peki, söz..." dedi. "Elimden geleni yaparım." Gözleri yine de kızın nefis kırmızı dudaklarında geziniyordu. Annesinin merdivenlerden indiğini fark eden Belen gözlerini kocaman açtı ve yine yalvardı...

"Yapma!"

Ama Della merdivenlerde çoktan bu bakışmayı görmüştü. İçi burkuldu. Adam gerçekten çok hoştu ama küçük kızı için fazla tehlikeli ve sıra dışı birisiydi. Bu belliydi. Bora'nın her haliyle kadınlar için bir tehlike olduğunu görebiliyordu. Oysa kendi kocası her zaman güvenli bir liman gibiydi. Durum hiç iyi değildi.

Siyah lüks araba hemen kapının önündeydi. Sessiz çalışan motoru yüzünden, geldiğini bile duymamışlardı. Genç adam, arabanın güzelliğinden etkilenen Della için ön kapıyı açtı ama kadın reddetti.

"Hayır, Belen otursun. Ben oğlumla arkada oturmayı tercih ederim." dedi nazikçe. Amacı kızı ile adamın arasındaki elektriklenmeyi arka koltuktan daha iyi izlemek ve gelişmeleri anlamaya çalışmaktı.

Belen yavaşça ön koltuğa oturdu. Emniyet kemerini takarken, yan gözle yanına yerleşen yakışıklı belasına baktı. Bu bela gibi adamın kendi hayatına girişi, her şeyi kontrolü altına alması ne kadar da kısa sürmüştü? Neyse ki yakında gidecekti. Buradan gidecek ve belki de yine Ahu isimli sevgilisine dönecekti? İçinin acıyla burkulmasına engel olamadı. O gidince bu motel çok basit kalacaktı. Bu tehlikeli yabancının varlığını hissettiği anlar artık olmayacaktı.

Yola çıktıklarında, sanki annesi ne düşündüğü anlamış gibi aniden sordu.

"Motelde çok kalacak mısınız, Bora Bey? Yani... Bora..."

Bora sorguya alınacağını biliyordu zaten. Normalde sorgulanmaktan hiç hoşlanmazdı. Terslemekten de çekinmezdi. Ama bu dünya tatlısı güzel annenin, yavrusu için endişelendiği çok belliydi. Genç adam yıllar içinde insan sarrafı olmuştu. Bir tek şu on sekizlik melek yüzlünün neler hissettiği konusunda emin olamıyordu.

Aynadan kadının yüzüne baktı. "Bilemiyorum. İşlerimin durumuna bağlı..."

"İş için mi buradasın?"

"Evet. Kısmen de tatil."

"Ne iş yapıyorsun acaba? Arabaya bakılırsa iyi kazanıyorsun?.. "

Adam başını salladı. "Evet, fena kazanmıyorum..."

"Yönetici falan mısın?"

"Evet, sayılır..." Genç adamın kaçamak cevaplarını Belen de dikkatle dinliyordu. Kendisinin sormaya cesaret edemediği şeyleri annesi rahatlıkla sorabiliyordu. Ama bu kendisi için biraz utandırıcıydı. Sanki adam kendisini evlenmek için istemeye gelmiş de, sorgulanıyor gibi bir durum oluşmuştu.

"Anne, lütfen."dedi. "Sandığın gibi değil. Bora Bey'in bir kız arkadaşı var ve sen boşuna yanlış düşünüyorsun..."

"Sadece meraktan soruyorum kızım. Yanlış düşündüğüm bir şey yok..."

Genç adamın keyifle kıkırdaması üzerine ikisi de hayretle ona döndüler.

"Komik bir şey mi var?" dedi Belen kızgınlıkla.

Onu duymazdan gelen Bora, arka koltukta oturan kadına baktı yine. Araba su gibi kayıyordu. "Kız arkadaşımla ayrıldık. Kızınızın sayesinde tabii..."

Belen nefesini tuttu. Olamaz, anlatacak mıydı yoksa? Annesi tam nasıl olduğunu soracaktı ki Belen atladı.

"Kazara telefonda sesimi duymuş da anne. Dün arabada

Bora Bey'i aramıştı... Sanırım kıskanmış. Yarın arar özür dilerim"

Bora'nın gülümsemesi hâlâ yüzündeydi.

"İyi olur, ara..." dedi annesi. Pek inanmış gibi durmuyordu. "O zaman evli değilsin? Daha evvel evlendin mi peki? Çocuk falan..."

"Hayır, hiç evlenmedim. Düşünmek için vakit de olmadı. Benim de annem beş sene önce rahmetli oldu. Bir babam ve yirmi yaşında da bir kız kardeşim var. Kendi halinde bir aileyiz. İstanbul'da yaşıyoruz. Onların evleri ayrı! Ben tek başıma, çalıştığım şirkete yakın bir dairede oturuyorum."

Tek başına yaşadığı şüpheliydi. Bekâr ve yakışıklı bir adamın hayatında, yatağını paylaşacağı bir kadın her zaman olabilirdi. Belen çılgınca bir kıskançlık duydu. Bütün gece o bedeni kendi vücudunda hissettiği için uyuyamamıştı. Seksin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama dün gece arabada hissettikleri gibiyse, olağan üstü duygular olduğunu kabul etmeliydi. Sinir olduğu bu adamın aynı zamanda başka zarif kolların arasında uykuya daldığını hayal etmek bile boğazına doğru bir sıkıntının yükselmesine sebep oluyordu. Başını camdan dışarıya çevirip ışıklandırılmış anayol boyunca devam eden denizi görmeye çalıştı.

Soracak başka şey var mı gibilerden, adam aynaya çevirdi gözlerini yeniden. Della hızla düşünüyordu. Daha soracağı şeyler vardı tabii.

"Okudunuz mu?"

Adam gözleri yanarak başını salladı. "İngiltere'de okudum. Yatılı okulda. İngilizce öğrenmek için de fırsat oldu."

"Ailenizin durumu da iyiydi yani?

"Fena değil. Babam çalışkan bir adamdır."

"Sonra ne yaptınız?"

Adam can alıcı noktayı koydu. Artık Almanca konuşuyordu... "Sizin ülkenize gittim. Almanya'da yüksek lisans yaparken, bir şirkette de üç sene çalıştım. Berlin'de..."

Hem Belen, hem de Della şok olmuştu. Kız hayretle adama çevirdi başını... Eyvah!.. Eyvah ki eyvah! Mutfaktaki

konuşmaları?.. Acaba duymuş muydu? Belli ki annesi de aynı şeyi düşünüyordu...

Beren yarım Almanca'sı ile atladı hemen....

"Aa... Almanca da biliyorsun? Bugün plajdaki kızların konuşmalarını da duydun mu? Alman kızlar senin..." Belen dişlerini sıkarak erkek kardeşine ters bir bakış atınca oğlan yutkunarak sustu. Sonra dayanamadı. "Ama kızlar onun hakkında..."

"Sen duymuşsan, Bora Bey de duymuştur..." dedi tersçe Belen. "Eminim kızları nasıl etkilediğini anlamıştır! Almanca da bildiğine göre?.. Bizi ilgilendirmez."

Adamın bu kadar sırlı olması canını sıkıyordu. Bakalım daha altından neler çıkacaktı?..

"Başka hangi dilleri biliyorsunuz?" diye alayla sordu. "Bilelim de... Yanlış yapmayalım..." Artık Türkçe konuşuyordu.

Adam cevap vermeyince, anladı ki başka dilleri de konuşabiliyordu. İnanmazca yüzünü süzdü. "Gerçekten de başka dil biliyor musun?

"Dile karşı yatkınlığım var..." derken omuz silkti adam. Gençliğinin çoğunda, okumak dışında tabii, dünyanın her yerini gezmişti. Ayrıca bir holdingin ve daha birçok şirketin sahibi olarak, yine gezmediği yer kalmamıştı. "Oldukça sık iş seyahatine çıkıyorum..." diye kestirmeden açıkladı. Sonra bir anısı aklına gelince keyifle güldü.

Sebebini açıklamak zorunda hissetti.

"Bir seferinde babam beni sekiz ay uzak doğuya yollamıştı. Üniversiteden çok önce! Kendimi korumayı öğrenmem için... Orada Türkler de vardı. Hatta Tamer ve Tahir ile sürekli görüşüyoruz. İyi arkadaşız. Bir okulda eğitilirken, onlarla birlikte yılan, böcek falan yemek zorunda kaldık." Yandan kıza baktı. "Bu yüzden hiç yemek seçmem. Her şeyi yerim."

Adamın gizemli tarihçesi, gittikçe ilginç olmaya başlıyordu. Atletik yapısının sebebi de yavaş yavaş belli oluyordu. Kardeşi atladı.

"Karate mi biliyorsun?"

"Yok... ama ona benzer bir şey. Daha sert. Seni de bir okula yazdırmak iyi olabilir."

"Kavga etmeyi öğrenmesine gerek yok."dedi Belen sertçe. "Hayatta kavga etmeden de kendini koruyabilir..."

"Abla... ben de istiyorum. Bu sene arkadaşlarım gideceklermiş zaten. Anne ne olur! İzin ver. Ablam vermez."

Annesi sessizce onayladı.

"Bakalım. Bence de biraz... kendini korumayı öğrensen fena olmaz..."

Çocuk şımarık, inatçı bir gülümsemeyle ablasına baktı. Gözleri, oh der gibiydi. "Hem ablam üniversitede iken, ben seni korurum anne!"dedi kendinden emin bir sesle. "Çok güçlü olacağım."

Araba Alanya'ya girmişti bile. Genç kız, hayatlarının alt üst olmaya başladığını hissetti. Bu adam elini attığı her şeyde, kendisini silip geçiyordu.

Genç adam denize sıfır, lüks bir kafeteryada durdu. Diğer yerlere göre, daha sakin olması, pahalı olduğunu gösteriyordu. İçeriden gelen canlı müzik sesi, diğer yerlerdeki veya diskolardaki gibi kafa şişirici değildi. Kapı görevlisinin koşarak gelmesi ve gözlerinin tanıdık bir saygıyla adama bakması, Bora'nın buraya daha evvel de geldiğini gösteriyordu. Kendileri de birkaç kere buraya babaları ile gelmişlerdi. Ama son zamanlarda buna vakit bulmak zor olmuştu.

Kapıyı açmadan döndü adam. Gözleri hem Della'ya hem de Belen'e gidip geldi. "İsterseniz biraz yürüyebiliriz ama önce bir şeyler içeriz diye düşünmüştüm. Gece uzun! Bu gece size aidim. Ne isterseniz yaparız. Siz karar verin."

Annesi "Bence uygun." dedi ikisinin de yerine.

"Ben haşlanmış mısır yiyeceğim!" dedi oğlan.

"Tamam. O halde sonra yürüyüş yaparız. Sana da mısırı yol üstünde bir yerden alırız."dedi Della.

Genç adam arabasının anahtarını görevliye verirken, gizlice iyi de bir bahşiş verdi. "Geç saate kadar lazım olmayacak. İyi bir yer bul."diye emretti. Sesindeki emretmeye alışık ton, zenginliğinin yanında otoriter bir karakteri de olduğunu kıza hatırlatmıştı.

Hemen annesine yanaştı. Adam ile yan yana yürümek istemiyordu. İçeriye girdiklerinde, arkasında yürüyen adamın, kendi yuvarlak kalçalarına baktığına yemin edebilirdi. Sadece adam değil, kafeteryadaki her erkek başını çevirip inanmaz bir gözle onlara bakıyordu. Bu inanılmaz güzel iki kadının etraflarına verdikleri ışık, erkekleri bir sinek gibi etkiliyordu. Aralarındaki yaş farkının az olmasından dolayı iki kadın ana kızdan çok kardeş gibi gözüküyorlardı.

Sonra birçoğu yanlarındaki kadınlardan dolayı utanarak başlarını önlerine çevirdiler. Gözlerinin ucuyla süzmekten de kendilerini alamayanlar vardı. Başgarson onları en gözde masaya götürürken, Bora mecburen başkalarının bakışlarını görmezden geldi. Erkek olarak herkese yumruk atmak istiyordu ama sinirine hakim oluyordu. Daha evvel de bir çok güzel kadınla böyle yerlere gelmişti fakat hiç birini kıskandığını hatırlamıyordu.

Belen özellikle adama uzak olmak için karşısına oturdu. Adamın gözlerindeki kıskançlığı hissetti. Daha evvel hiçbir erkeğin kıskançlığını içinde bu kadar doğal hissetmemişti. Güzel bir duyguydu. Hoşlandı.

Önce bir şeyler içmek istediler. Genç kız adamın alkol kullanmadığını çoktan fark etmişti. Della da adamın içki ve sigara gibi şeylere ilgisi olmadığını takdirle kabul etti. Bora'nın şekersiz acı neskafesinin yanında kendileri de soğuk meyve sularını tercih ettiler. Erkek kardeşi dondurmasını önceden sipariş etmişti. Masanın üzeri cips, çerez gibi şeylerle donatıldı.

Güzel bir geceydi. Bora sandığının aksine, esprili, canı isteyince konuşabilen bir kişiydi. Bir iki komik macerasını anlatırken, istemese de gülmesine engel olamadı. Her olayın altında alaycı bir espri buluyor, olayın ciddiyetini hafife alıyordu. Böylece adamın Afrika'da köpek balıklarıyla dalış yapmasından,

Alplerde kayak yapmasına kadar tehlikeli olan her şeyi denediğini öğrenmiş oldular. Bazı maceralarında adından sıkça bahsettiği Tamer isimli arkadaşı vardı. Pantolonunun bacağından giren yılanın kasığını ısırmasını, yılanı çıkarmak için çırçıplak soyunurken nasıl bayıldığını, hastanede gözünü açtığında, Hintli şişman bir hemşirenin kendisine baygın baygın nasıl sırnaştığını anlatırken, uzunca bir süre güldü genç kız. Annesi de uzun bir süre sonra ilk kez kıkırdayıp duruyordu. Sırtındaki on santimlik yaranın kayak yaparken karların içindeki bir kayaya çakılması sırasında olduğunu anlatırken, çakılma olayını öyle abartmıştı ki, Belen'in gülmesi artık bütün vücudunu yayılmıştı.

Kaslı kolundaki, artık esmerleşmiş olan yarayı sordu sonra. "Bu ne? Bıçak yarası mı?"

"Hayır" dedi adam. Bir kutu denizanasının kendisini soktuğunu, tam bir hafta acı ile hastanede yattığını anlattı. Normalde ölümcül olan sokmanın kendisini öldürmediğini ama dişlerinden kemiklerine, saçının diplerinden tırnaklarının ucuna kadar her yerinin her saniye ağrıdığını, ağrıların azalmaksızın bir hafta sürdüğünü, sanki yaşayan kendi değilmiş gibi komik bir dille anlattı.

Gülmek fazla gelmişti. Adama karşı olan mesafeli tavrını korumak zorundaydı ama öyle tatlıydı ki bunu yapmak çok zordu. Sevecen bir bakışla elini kaldırdı.

"Tamam! Dur! Herkes bize bakıyor! Gülmemiz başkalarını rahatsız edecek!" dedi sonunda. Başını etrafında çevirdi. Yan çaprazda oturan üç adam baygın baygın kendisini süzüyordu. Ama bu bakışlar biraz terbiyesizce idi. Genç kız gözlerini kaçırınca Bora durumu fark etti ve çaktırmadan başını adamlara çevirdi. Kara gözleri ifadesizleşti. Yeniden önüne döndü ama ilerleyen dakikalarda, Della Almanya'yı, ailesini ve babasıyla tanışmalarını anlatırken, arada kısa bakışlarla adamlara bakıyordu. Adamların aç gözlerle kızı izlediğinden emin olunca oturuşu değişti.

Belen annesini dinliyordu ve gülümseyerek babası ile olan anıları yeniden yaşıyordu. Adamların kendisini izlediğini unutmuştu.

Uzun zamandır oturuyorlardı. Gece ilerliyordu. Dondurmalarını deniz kıyısında, yürüyerek yeme kararı aldıklarında, kalkma vakti gelmiş oldu. Ayrıca oturmaktan sıkılan Beren'e de mısır alma sözü vermişlerdi.

Bora garsona işaret etti. Adam hemen koştu geldi. Hesabı istedi ama hesap geldiğinde içine bile bakmadan nakit para bıraktı. Ayağa kalkarken de garsonun kulağına bir şey fısıldadı. Kol çantasını omzuna atan Belen, garsonun yan masadaki üç kişiye doğru gittiğini fark etti gözünün ucuyla. Bora her iki bayana da kalkmalarında yardım etti.

Dışarı doğru masaların arasından geçerken sağında kalan arsız adamların konuşmalarına kulak misafiri oldu.

"Boş ver" diyordu birisi. "Unut gitsin..."

"Ne boş vermesi..." diye sesini biraz yükselterek konuştu iri olanı. "Herif posta koyuyor baksana... Ben buraya on yıldır gelirim..."

Ancak bu kadarını duyabilmişti. Ama sol omzu üzerinden arkaya bakınca Bora'nın meydan okurcasına sağda kalan adamlara baktığını gördü. Midesi burkuldu. İnşallah bir tatsızlık çıkmaz, diye düşündü.

"Önce lavaboya gidip, makyajınızı tazeleyin isterseniz..." dedi genç adam nazikçe. "Ben gideceğim de..."

"İyi olur."diye atladı annesi. "Ellerimi de yıkasam iyi olur."

Bayanlar tuvaleti ile erkekler tuvaleti yan yanaydı. Gerçekten temiz ve genişti. Annesi içeriye girmişti bile. Belen içeriye girmeden önce adamın durgun yüzünü süzdü. "Benim ihtiyacım yok ama..." derken adam tatlı bir sertlikle kaşlarını çattı.

"Annenin yanında ol."diye emretti. "Ben de gideceğim için senin koridorda tek başına olman doğru olmaz." Tuvalet koridoru tarafından gelen sesler duyunca adeta iteledi. "Ne de olsa it var, kopuk var. Genç kızsın. Rujunu da tazele..."

"Ama ben ruj sürmedim ki..." diye mızıldandı. Fakat adam haklıydı. Saçına başına baksa iyi olur diye düşündü. İsteksizce

içeriye girdi. Bora küçük oğlana döndü.

"Sen de kapıya çık, arabamızı getirmelerini söyle. Sağ gözde sana göre bir şey var. Akşamüstü sana aldım. Bak bakalım beğenecek misin?" dedi yumuşakça.

Çocuğun gözleri parladı. Sevinçle lüks kafeteryanın girişine koştu. Koşarken üç adamın yanından geçti, hatta birine çarptı ama farkına bile varmadı. Üç adam uzun koridoru geçip doğruca erkekler tuvaletine girdi.

Bora içeride aynaya eğilmiş, alnına dökülen gür saçlarının uçlarıyla oynuyordu. Adamlar içeriye girince, aynadan keyifli bir tavırla onları süzdü.

"Garsona bizi burada beklediğini söylemişsin hemşerim." dedi iri olanı kabaca. Dertleri açıktı. "Kime bakıp bakmayacağımızı sana mı soracağız lan?.."

Bora doğrulup döndü. Uzun iri bedeni şimdi tehlikeli bir şekilde gerilmişti. Her üç adam da yüzlerinde açık bir irkilmeyle kala kaldılar. Esmer yabancı yakından daha da uzun ve cüsseli duruyordu.

Yaylı kapı arkalarından kapanınca üçü de sıçradı. Başlarını yeniden adama çevirdiklerinde, Bora çoktan yanlarına yanaşmıştı bile...

Yan tarafta, Belen ensesindeki birkaç çıkıntı saç telini, topuzuna geri sokmaya çalışıyordu. Oysa bu lülelerin yayıldığı ince boynunu, Bora bütün gece öpmek istemişti. Tabii ki genç kız bunu da fark etmişti. Adamın yaydığı arzulu elektrik yüzünden, başka hiçbir bakışın farkına varamamıştı. Ta ki o üç adama kadar. '*Terbiyesizler!*' diye düşündü. Böyle elit bir ortama böyle insanları almamalıydılar.

"Ne tatlı, değil mi?" dedi annesi mutlulukla. "Uzun zamandır eğlenmediğim kadar eğlendim. Gerçekten çok tatlı! Aferin sana... İyi seçim!"

"Anne, yine söylüyorum. Yok öyle bir şey."

"Saçma. Sana nasıl baktığını görmedim mi sanıyorsun?"

"Bana değil. Herkese öyle bakıyordur eminim."

"Yan masadaki şırfıntı neredeyse bizim masaya düşecekti."dedi kadın alayla. "Dönüp kıza bakmadı bile."

"En azından terbiyeli, diyebiliriz o zaman. Biz varken bakmadığına göre... Tek olsa kaçırmazdı her halde?"

"Yok... Var bir şeyler?.. Senden hoşlanıyor... Gerçi bu normal! Seni böyle süzen bir sürü genç görüyorum. Çok güzelsin. Ama... senin de bir adamı böyle süzdüğünü ilk kez gördüm..."

"Daha neler?.. Hiç kimseyi süzmem ben!"

O sırada hafif bir gürültüyle irkildiler. Rujunu tazeleyen annesi kaşlarını kaldırdı... "Sen de bir şey duydun mu?"

"Evet..." Kulak kesildiler ama başka ses gelmeyince omuz silkip rujunu sürmeye devam etti annesi. Aynaya bakan Belen, dün geceki uykusuzluğun bile, adamın yanında olmanın verdiği enerjiyle baş edemediğini gördü. Hâlâ taze ve dinamikti.

"İster misin?" diyerek, rujunu uzattı annesi.

"Hayır" diyerek geri çevirdi kız. Erkekler tuvaletinden bir ses geldi yine. Sanki çöp kovası devrilmiş gibiydi. Meraklandı. Kulak kesildi ama artık ses yoktu. O esnada annesi işini bitirmişti. İkisi birlikte dışarıya çıktılar. Rastlantı, Bora da kapıyı açmış, dışarıya çıkıyordu. Adam yaylı kapının kapanmasını beklemeden eliyle kendi çekti. Kız kapı kapanmadan aralıktan içeriye bakmak istedi ama genç adam iri bedeniyle görüşünü engellemişti. Yüzünde rahatlamış, tembel bir gülümseme vardı.

"Hazır mısınız?"

"Evet... Her şey yolunda mı?" diye karşı soru sordu.

"Tabii. Niye?"

"Bir ses duydum da... Çöp kovası mı devrildi?"

Adam başıyla onayladı. "Evet... Çöp kovası... Peçeteyi atarken... Sakarlığım tuttu işte... Beren dışarıda bizi bekliyor."

Çıkışa gelirken adam duraladı. Başgarson biraz endişeli bir yüzle kapının yanında duruyordu. Kendilerini görünce yüzünü bir rahatlık sardı. Belen sebebini anlayamadı. Bora garsona elini uzatırken, avucuna bir yüzlük sıkıştırdı. Bunu gözünün ucuyla

görmüştü. Parasının değerini hiç bilmiyordu bu adam...

"Teşekkürler!" dedi Bora. "Ama çöp kovasını devirdim kazayla..." dedi adama. "İki üç parça oldu. Kaldırırsınız, değil mi?"

"Evet... Tabii."diye ağzında geveledi garson.

Belen kendisini nispeten serinlemiş gece havasına bıraktı. Araba kapının önünde bekliyordu. Arkasında kalan adamın garsona...

"Beni görmediniz... 112'yi arasanız iyi olur..." dediğini de duymadı.

Arabaya bindiklerinde Belen içeride bir sorun çıkmadığı için rahatlamıştı. Bora'nın bir an gerçekten o üç adamı kafasına taktığını düşünmüştü. Kardeşinin sevinçle, taşları gerçek figürlerden oluşan satranç takımını göstermesini izledi. Adam ailesini gerçekten ele geçirmişti. Beren mutlulukla takımı göğsüne bastırıyordu. Bu gece göğsünde onunla uyuyacağı da belliydi.

Genç adam kısa bir şehir turu attırdı onlara. Sonra arabasını kalabalık bir caddenin kıyısına park etti. İnip kıyı boyunca yürüdüler. Temiz deniz havası, yürüme yolu boyunca rüzgârla taşınıyordu. Sertleşmiş rüzgâr kızın topuzunu zorluyordu. Asi birkaç tutam yanaklarına ve ensesine dökülmüştü. Cadde yine kalabalık olduğu için, mecburen adama sokulmak zorunda kalmıştı. Ona değmemek için elinden geleni yapıyordu. Annesi de kardeşinin elini tutmuş, biraz önlerinde yürüyordu.

Adam sözünü tutuyordu. Yolda kıza hiç dokunmadı. Sadece etrafını seyrediyormuş gibi yapıyordu. Ama yanlarından geçen her gencin gözlerindeki ışıltıyı gördükçe dişlerini sıkmaktan da geri kalmıyordu. Her önüne gelenle de kavga edecek hali yoktu. Aslında elini omzuna atıp sarılmak, sahiplenmek istiyordu. Onun bir sahibi olduğunu göstermek istiyordu. Fakat kıza sahip olmadığını da biliyordu. Henüz...

Gözünün ucuyla Belen'i süzdü. Bu sarışın kız, bir an her şeyini verecek gibi bakıyor, bir anda da gözleri buz gibi oluyordu. Güzel ve elde edilmesi zordu. Onu fazla zorladığının da farkındaydı. Fakat zamanı yoktu. Bir an önce sonuca ulaşmalıydı.

Della, bir kuyumcunun önünde durdu. Turistik kuyumcunun sahibi, hemen doğruldu. Belen'i çağırıp, kızına bir yüzük gösterdi. İkisi de hayranlıkla yüzüğü izliyorlardı. Muhteşem pırlantalarla çevrelenmiş elmas bir nişan yüzüğüydü. Gece ışığı ve aydınlatma spotları altında, inanılmaz bir biçimde parlıyordu. Bora da kuyumcu gibi ikisinin konuşmalarını izliyordu. Her kadın gibi mücevhere olan tutkuları gözlerinden okunuyordu.

Fiyatını öğrenince ikisi de nefesini tuttu. İnanılmaz pahalıydı. Kuyumcunun yanından ayrılırken, fiyatının yüksekliği karşısında gülüşmekten kendilerini alamadılar. O yüzüğe verilen parayla Belen motelin birkaç aylık senetlerini ödeyebileceklerini söylediğinde durum daha da komik gelmişti. Neşeli gülüşmeleri uzunca bir süre kesilmedi. Bora ise sadece onların neşelerine ufak bir tebessümle karşılık vermişti.

Genç adam onlara deniz kıyısındaki bir seyyar arabacıdan haşlanmış mısır aldı. Kendisi istemedi. Yine ana oğul önde, kendileri arkadaydı. Mısırını küçük küçük dişleyen genç kız, yan gözle adamın kusursuz profilini süzdü. Yakıcı bakışları her zamanki gibi etrafını delip geçiyordu. Elleri cebinde ve çok rahattı. Konuşmadığı zaman gerçekten korkutucu oluyordu. İstemsiz bir şekilde adama yanaştı. Kolunun adama sürttü. Bir adım daha sonra yeniden yanaştı. Bu sefer hafif dönmüş, göğsünü adamın koluna sürtmüştü. Bora yan yan kendisine bakınca, genç adama sevimli bir burun kıvırmayla gülümsedi.

Genç adam da yavaşça homurdandı. "Beni taciz etmeyi bıraksan iyi olur. Sözümü tutamayabilirim..."

Keyiflenen kız, boş kalan eliyle adamın kolundan tutup çekti ve parmaklarının ucunda yükselip yanağına bir öpücük koydu, fısıldadı. "Teşekkürler..."

Adam kaşlarını kaldırınca elini çekti hemen. Savunmaya geçti. "Her ne kadar beni zorlamışsan da... Annem gerçekten çok eğlendi."

Mısırından bir ısırık aldı. Kocaman muzip gözlerle ona da uzattı. "Almaz mısın?" Adamın mısırı kendi ısırdığı kısımdan yavaşça ısırması, bütün yüreğini sızlattı. Sanki dudakları mısır

üzerinden öpüşüyor gibiydi. İki gün önce hiç bilmediği öpüşme konusu, bugün adamın dudaklarına her bakışında aklından geçiyordu.

Kendini toparlayıp mısırını yemeye devam etti. Bir daha da adama teklif etmedi. Dönüşte, en iyi dondurmacıdan dondurma da aldılar. Bugün kilo alacaklardı, belliydi.

"Her akşam böyle yesek, şişkolaşırız."deyip gülüştüler annesiyle.

Vakit gece yarısını geçmişti. Arabayla dönüş yolunda genç adam, bu sefer yanına oturan Della ile keyifli bir konuşmaya daldı. Arkada oturan kardeşlerin ikisinin de uykuları yüzlerine vurmaya başlamıştı. Yürümek onları yormuştu. Zaten uykusuz olan Belen, adamın ensesindeki saçları seyrederken gözleri gitti. Başı kaydı. Kendisine engel olmak istedi ama olmadı.

Güzel gözleri yavaşça kapanırken, '*Bora*!' diye geçirdi içinden. '*Neden hayatıma girdin ki?*' Dalarken iç geçirdi. "*Ne olur çıkma...*"

Hem Della, hem de Bora dönüp kıza baktı. Uyumadan önceki sayıkladığı son sözlere ikisi de bir anlam veremedi. Uykusunda konuştuğunu anlayıp muzipçe birbirlerine gülümsediler.

Eve vardıklarında, adamın hem kendisini, hem de kardeşini ayrı ayrı kucaklayıp odalarına çıkardığını fark etmedi. Bora önce oğlanı, sonra da kızı çıkarmıştı. Genç kız uykusu esnasında kollarını adama dolayıp, yüzünü boynuna gömmüştü. Annesi kızının yatak odasını açtı ve kollarında sanki bir kuş tutan adamın içeriye girmesini izledi. Kızının bir yabancının kollarında kendini bu kadar güvende hissetmesi, olacak iş değildi.

4. BÖLÜM

Uyumuş olmak, genç kız için utanç vericiydi. Uyandığında sabah çoktan olmuştu. Üzerinde hâlâ geceki kıyafetleri vardı. Saatin neredeyse öğlene yaklaştığını görünce gözlerine inanamadı. Odasına nasıl geldiğini hatırlamıyordu. En son hatırladığı adamın beyaz gömleği üzerindeki simsiyah saçlarını, erkeksi ensesini seyrediyor olduğuydu.

Çabucak bir duş alıp giyindi. Giydiği mini etek ve ince yazlık sarı bluzu ile her zamanki gibi çok güzel olmuştu. Güzelliğinin farkında olmadan, koşarak merdivenlerden indi. Saçlarını açık bırakmış, savruluyordu.

Della televizyon seyrediyordu. Bir elinde çay vardı.

"Anne. Beni niye uyandırmadın?"

"Çünkü çok güzel uyuyordun."dedi kadın gülümseyerek. Gözü kızının göz kamaştırıcı güzelliğindeydi. Şu bir gerçekti ki, Belen'i elde eden, çok mutlu bir adam olacaktı.

"Arabada mı uyudum? Bora... Bora Bey ne dedi?"

"Bora Bey seni kucaklayıp yukarı çıkardı..." diye alay etti kadın.

Belen kızardı. "Gerçekten mi? Uyandırsaydın ya beni..."

"O istemedi. Merak etme, fazla yorulmadı. Seni taşırken, iki haftalık bebek taşır gibiydi. Ona hafif geldin, kilo almalısın biraz."

Çayını masaya bırakırken, güzel hüzünlü gözleri Belen'i süzüyordu. "Kahvaltı edecek misin?"

"Hayır. Motele gidip kontrol etmem lazım."

"Boş ver. Kemal aradı. Seni merak etmiş. Her şey

yolundaymış. Otobüs de gelmiş. Motelin tamamı yok zaten. Hepsi tura katılmış."

Kız rahatladı. "İyi..."

"Bora hariç..." diye ekledi kadın.

"Niye?"

"Kardeşinle balık tutmaya gittiler. Çok oldu. Akşama yemeğe çağırdım ben de... Tabii balık tutabilirlerse... Baban gibi pazardan alıp gelmesinler de..."

Sevgili babası... Ölümünün ardından annesi gerçekten çok yalnız kalmıştı. Dün geceki hariç, öyle güldüğünü uzun zamandır görmemişti. O kadar güzel bir kadının, bundan sonraki yıllarını içine kapalı halde geçirmesi hiç doğru değildi. Kendisi de motel yüzünden annesi ile ilgilenemiyordu. Erkek kardeşi desen sabahtan akşama kadar ya sokakta, ya da okulda oluyordu. Gerçekten yalnız kalmıştı. Bir an için tüm kalbiyle Bora' ya minnet duydu. Kadının ruh halini kısa bir sürede değiştirmişti.

"Aman anne ya!" diye yine de itiraz etti. "Niye bana sormadan çağırdın ki?"

"Sana mı soracaktım, ukala... Sen bana sormadan dün çağırmadın mı?"

"Evet ama... o farklı!" diye mırıldandı Belen. Kendisini savunacak hiçbir söz aklına gelmiyordu.

"Nasıl farklı? Hem adam kabul etti bile..."

"Ben kalamam ama?.. Biliyorsun, motel..."

"Başlatma moteline..." dedi kadın sertçe. "Kemal'i niye işe aldık ki... Her işi sen yapacaksan, müdüre ne gerek var?"

"Babam öyle yapardı ama?.."

"O erkekti kızım? Onun işiydi o. Yarın sen okula başlayınca, zaten işlerle Kemal ilgilenecek. Ben de varım."

"Ben başlarında durmazsam cıvıtıyorlar."

"Bir şey olmaz. Cıvıtan sensin! Bora senin vida ayarlarını bozmuş... Hadi otur da sana kahvaltı hazırlayayım."

Annesi masaya kahvaltılıkları çıkarırken, Belen de uysalca

kendisine çay koydu. Çayını alıp masaya yerleşti. Annesi kızarmış ekmek de yapıvermişti iki dakikada. Tereyağına uzanıp ekmeğine sürdü. Annesinin bakışları artık hep üzerindeydi. Sorgu zamanı gelmişti. Emindi ki, birazdan Bora hakkında ne hissettiğini soracaktı.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye pat diye sordu kadın...

Lokma boğazına takıldı. Öksürüp, kocaman gözlerle annesine baktı. Bu da çok hızlı olmuştu ama? Sesini düzeltmeye çalıştı. "Ne münasebet! Sadece bir adam işte... Öylesine bir... bir müşteri..."

"Hoşlanmıyorsun, yani?"

"Yani, yakışıklı sayılır ama..."

"Sayılır mı?" derken kadının gözleri alayla bakmış, kaşları havaya kalkmıştı. Elini de tehdit eder gibi salladı. "Gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri..." dedi kadın. "Ayrıca ona nasıl baktığını görmedim sanma! Herkesten gizleyebilirsin ama benden asla..."

Kız utançla cevap veremedi.

"Bana birini hatırlatıyor ama çıkaramıyorum bir türlü..." diye mırıldandı Della. "Sana da tanıdık geliyor mu?

"Kesinlikle hayır. Daha evvel hiç görmedim..."

"Elbette görmedin. Ben de görmedim. Görsem unutmazdım. Farkındaysan kolay unutulacak bir adam değil. Farkında olduğunu biliyorum! Ancak..." Başını iki yana salladı. "O gözleri başka bir yerde daha gördüğüme yemin edebilirim. Hem de yakın zamanda. Bana o kadar tanıdık geliyor ki..."

"Ünlü biri..." diye mırıldandı kız. "İnternette dünya kadar bilgi var hakkında ..."

"Utanmaz..." dedi annesi keyifle. "Adam hakkında araştırma mı yaptın?"

"Evet, ama sadece göz attım. Özel bilgilerine bakmadım... Yani bakacaktım da biri geldi..." Kıkırdadı elinde olmada. "Sahiden kötüyüm. Laptop açık ve hâlâ onun bilgileri ekranda... Magazinin sevdiği biri... Oradan hatırlıyor olabilirsin!"

Della başını iki yana sallayarak kızını ayıpladı.“Evet, belki de gazetelerde falan görmüşümdür.”

Bir süre konuşmadan kahvaltısını yaptı. Sorgu bitmemişti anlaşılan. “Eee? Ne kadar hoşlanıyorsun, peki?”

Belen bakışlarını kaçırmak istedi ama yapamadı. Annesinin duru gözleri delici bir dikkatle kendisininkini hapsetmişti. Yutkundu. Yapacak bir şey yoktu.

“Çok...” dedi kısaca...

Della anlamıştı. Kızının kalbine artık ateş düştüğünü, bu ateşin onu kavurduğunu, çocukluğun bittiğini biliyordu.

“Ama hoşlanmıyorum da aynı zamanda...” diye savunmaya geçti kız. “Onu görmesem bile varlığını hissedebiliyorum. Beni hep tetikte kalmaya zorluyor. Bir an gevşesem, bir lokmada yiyecek gibi bana bakıyor. Hareketlerinin arkasında hep bir tehdit hissediyorum. Israrcılığı, cüreti beni korkutuyor. Ve... gidecek olması...”

“Üzülüyorsun!” dedi kadın yavaşça.

“Evet. İlk kez birinin beni üzebileceğini anladım ve... bu hoşuma gitmiyor. Eski sakin hayatımı özledim. Bu gece yemeği bizimle yerse, bundan sonra bu mutfak da boş gözükecek bana. Varlığı her yeri kaplıyor. O gidince, ben burada onun varlığını hatırlayıp, nasıl yemek yiyeceğim?”

Yalvaran, soran gözleri titremeye başlamıştı. Della başını salladı.

“Aynı benim gibi...” diye mırıldandı. “Aynı babanın ölümünden sonra benim hissettiğim gibi...” Kızının isim koymadığı şeyi iyi biliyordu. Onu avutmak için sordu. “Peki, gideceğini nereden biliyorsun?”

“Gidecek. İş güç sahibi adam! Böyle küçük bir yerde uzun süre kalmaz. Sen de duydun. İşim bitinceye kadar dedi. Yakında işi biter ve gider.”

“Ya seni de götürmek isterse?” diye sordu kadın. “Senden hoşlandığını hiç gizlemedi...”

“Ne olarak? Eşi mi? Sanmam. Bana olan ilgisi, onun için

bir değişiklik olmamdan kaynaklanıyor. Evlilik, onun gibi adamlara ne kadar uzak benden iyi bilirsin."

Della başını televizyona çevirdi. Bu gece adamın tavrını iyice izlemeliydi. Gerçekten de kızıyla oynuyorsa, ona haddini bildirebilirdi. Ama adamın samimi davranışlarını hatırladıkça, kendisine küçük bir erkek kardeş bulmuş gibi gülümseyesi geliyordu. Bora gerçekten anlaşılması zor bir adamdı. Tüm o komikliklerine rağmen, sert mizacı, kendi isteği dışındakini pek kabul etmeyen biri olduğunu açıkça gösteriyordu. Bir kadın bedenine arzuyla bakan erkeklerin ruh halini bilirdi. Adamın kızı için arzu duyduğunu görebiliyordu ama dün gece hep kızdan uzak kalmıştı. Onun yanında yürürken bile mesafeyi korumuştu. İlgisinin derecesi ne aşamadaydı, bir türlü anlayamıyordu.

Gözlerini yumdu. Hatırlamak üzereydi... O gözler, dümdüz burun, köşeli çene... Neredendi? Sonra derin bir nefes aldı. "Hatırladım galiba..." dedi yavaşça.

"Neyi?"

"Bora'yı kime benzettiğimi... Hani sen bir süre önce okuluna kayıt yaptırmaya girmiştin ya?"

"Evet."

"Hani senin geldiğin gün, kapıda bir adamla karşılaşmıştın. O da moteli terk ediyor, İstanbul'a dönüyordu. Adı da... Deniz... Soyadı neydi?" Adamı hatırlayınca yanakları al al olmuştu.

Belen de aksine buz kesmişti. Bu... olamazdı...

"...Karadağ!" dedi yavaşça. "Deniz Karadağ..." Aklı çılgın gibi çalışıyordu. Elindeki ekmeği masaya bırakıp, annesine baktı. Kadının al yanaklarını süzdü. "Adam gözlerini senden alamıyordu..." diye hatırladı. Görüntüsünü şimdi çıkaramıyordu ama yaşına göre inanılmaz yakışıklı olduğu hatırında kalmıştı...

"Bora bana onu hatırlattı bir an. Uzun, çok yakışıklı ve..."

"Biliyorum anne!" diye sözünü kesti kız. "Onun sana olan ilgisinden rahatsız olmuştum. Ama... ama şimdi bundan daha da korkuncu var..." sesi bu gibiydi ama gözleri yanıyordu.

"Nedir?"

Nefesini zorlukla alıyordu genç kız. İnanılmaz bir kızgınlık yüreğini kaplamıştı. Gözleri hızla parlak bir ateşe dönüşmüştü...

"Bora'nın soyadı... Onun da soyadı Karadağ... Onlar baba oğul..."

Della hakikaten şok geçiriyordu. İki kadın birbirlerine anlamsızca baktılar. "Yanlışlık olmasın?" diye mırıldandı kadın.

"Nasıl olacak anne? Hatırladığım kadarıyla, daha zayıf ama aynı Bora'ya benziyordu. Ben sadece iki dakika gördüm. Ama sen baygın baygın adama bakıyordun..."

"Hiç de değil..." dedi Della kendisini savunarak.

"Ama etkilenmiştin?"

"Evet, biraz olabilir." Omuz silkti. "Bana biraz yakınlık gösterdi ama bir şey demeden de gitti. Evli zannettim. Demek değilmiş?.. Sadece birkaç gün kaldı. Hiç konuşmazdı. Senin yerine motele ben bakıyordum. Arabası bozulduğu için bizim motelde kalmak zorunda kalmıştı. Arabası tamir olunca da gitmedi, bir kaç gün daha kaldı. "

Otomatiğe takmış, aklında kalanları hemen saymıştı. Gözleri artık gerçekliğine inandığını gösteriyordu.

"Evet, gerçekten de Bora'ya benziyordu..." diye mırıldandı. "Bu çocuğu bir yerden tanır gibi olmamın sebebi bu... İkisi de aynı model..."

Belen ise üzerindeki şoku atmış, başka bir şok dalgasıyla uğraşıyordu. Neredeyse sinirinden ağlayacaktı.

"Dahası da var..." dedi annesine isyanla. "Dahası da var. Deniz Karadağ adı aklımda kaldı çünkü..." Sustu... Midesi kramplar içinde kasılıyordu. Ayağa kalktı. Dişleri sımsıkıydı. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Ama önce gidip kontrol etmem lazım..."dedi kızgınlıkla.

"Dahası ne?" diye hayretle sordu annesi.

"Sana sonra söylerim, şimdi gitmem gerekiyor anne."

Kadını telaşlandırmamak için kapıya kadar sakince yürüdü. Ama kapıyı ardından kapattığında, çılgın gibi motele koştu. Sarı

saçları arkasından savruluyordu. Mehmet isimli resepsiyoncu çocuk, onun koştuğunu görünce, şaşırmıştı. Kız ona selam bile vermeden odasına girdi. Nefes nefese laptopu açtı. Kapak kalktıktan bir iki saniye sonra laptopun ekranı aydınlandı. Evet, ekranda hâlâ adamın bilgileri duruyordu. Hızla göz gezdirdi. Aradığı açıklamayı bulacak bir satır aradı. Aceleyle tahmin ettiği satıra tıkladı.

Hemen bir pencere açıldı. Adam ile ilgili neredeyse bir tarihçe vardı. Anne adı, baba adı, doğum yeri, hemen hemen her şey vardı.

"Babasının adı?.. Deniz... Evet, bunlar baba oğul! Aman Allah'ım!.. Benimle oynadı. Beni cazibesiyle alt edecekti. Beni mahvetmeden önce, her şeyimi almaya kalktı..."

Adamın adını hatırlıyordu çünkü Deniz Karadağ giderken kartını eline tutuşturmuş, moteli satmak isterse kendisini aramasını istemişti. Üzerinde Gülder Holding yazıyordu. Sonra birkaç yerli avukat aracılığıyla bu teklifi yinelemişti. Gerçekten ısrarcı bir adamdı. Zamanla duymuştu ki, çevrede bulunan bütün arazileri tek tek satın alıyordu. En son kendileri kalıncaya kadar...

Gözü, ekranda kalın harflerle yazılmış ara başlıklardaydı. Sessizce, mırıldanarak okudu.

"*Çapkın Karadağ, okulunu bitirdi...*"

"*Yakışıklı evlat, annesi ölünce Türkiye'ye döndü...*"

"*Altın çocuk, artık büyük Gülder Holding'in patronu!*"

"*Yirmi dört yaşında, dünyanın en zenginleri arasında...*"

"*Kızların gözdesi, araba kazasından sağ çıktı...*"

"*Altı kişiyi hastanelik ettiler. Arkadaşı Tamer Karlıbel ile birlikte karakoldalar...*"

"*Gülder Holding, bu sene bünyesine yedi büyük şirketi kattı...*"

"*Boran Karadağ, acımasızlıkta babasını da geçti. Giyim sektöründeki tüm yöneticilerini kovdu...*"

"*Kız kardeşi için, araba yarışlarını bıraktı...*"

"***Boran Karadağ turizm sektörüne de girdiklerini duyurdu...***"

Bu son satır boğazını düğümledi. Gözlerinden bir damla yaş, usulca yanağına kaydı. Arkasına yaslandı, daha fazla okumasına gerek yoktu. Her şeyi iyice anlamıştı. Büyük patron, belli ki işi kendisi halletmek için gelmişti. Avukatı yoluyla yapamadığını, özel çekiciliğini kullanarak yapacaktı. Ne sanıyordu ki kendini? Alçak adam, bir genç kızın hisleriyle oynayacak kadar hain, alçak bir adam...

Gülder Holding, kendi arazileri hariç, tüm çevreyi satın almıştı. Yapacakları devasa Turizm Merkezi, bu bölgenin en büyüğü olacaktı. Bunun için kendileri gibi küçük lokmaları kolaylıkla yutabileceklerini sanıyorlardı. Elinin tersiyle gözyaşını sildi. Satmayacaktı işte... Burayı asla satmayacaktı! Hiçbir güç bunu sağlayamazdı.

Aklına tekne sahipleri geldi. Adamın geldiği gün hepsi motel ile çalışmaktan vazgeçmişti. İşlerini aksatmaları için onlara para vermiş olabilir miydi? Olabilirdi elbette... Hatta tehdit bile etmiş olabilirdi? Ondan her şey beklenirdi. Senetleri düşündü... Senetleri o alamazdı. Mutlaka yerel halktan birisi, büyük ihtimalle bir takipçi veya avukattı. Ne yapacaktı ki senetleri? Erken ödeme için zorlayabilir miydi? Ne biçim bir adamdı ki bu? Acaba daha bilmediği neler vardı? Korkuyla karşılaşabileceği sorunları düşündü. Şu ana kadar dürüst oynamışlardı. Bir iki avukatla uğraşmak zor değildi. Ama artık belden aşağıya vuruyorlardı ve tecrübesi bunları karşılamaya müsait değildi.

Dişlerini sıktı. Ona bunun hesabını soracak, ne kadar hain bir adam olduğunu yüzüne tükürerek söyleyecekti. Ama öncelikle o sert ama kendisini eriten bakışları zihninden silmeliydi. Ondan nefret ettiğini kendisine tekrarlayarak telefonu açtı. Resepsiyoncu çocuğa "Boran Bey gelirse, haberim olsun, buradayım."diye emretti. Sesi çok sert ve kararlıydı.

Koltuğuna yaslandı. Gözleri monitöre gitti. Dalgın dalgın, ekrandan kendisini süzen adamın resmine baktı. Çatık kaşlarının altında gözlerini kısmış, objektifin üstünde bir noktaya bakarken

çekilen bir pozdu. Alnına dökülen perçemler ne kadar inatçı olduğunu adeta bağırıyordu. Başlığı okudu...

"*İstediği her şeyi elde ediyor. Onu durdurabilecek kimse yok...*"

5. BÖLÜM

Genç adam dalgın bir şekilde motele doğru yürüyordu. Odasına çıkacak, bir duş alıp üstünü değiştirecekti. Fakat aklı güzel Belen'deydi. Bu kız nedense sürekli aklındaydı artık. Havuzun kıyısında ilerlerken, şortunun cebindeki telefonun çalması ile duraladı. Bu numarayı babası ve kardeşi dâhil sadece birkaç kişi biliyordu. Bir aksilik çıkmadığını ümit ederek, baktı. Babasıydı... Dişlerini sıkıntıyla sıktı. Aynı sıkıntıyla telefonu açtı.

"Efendim baba?" dedi tatsız bir sesle...

Havuz boştu. Konukların çoğu henüz otobüs ile dönmemişti. Akşama daha iki saat vardı. Genç adamın güneşten korunmak için başında bir kasket, sırtında da ince bir gömlek vardı. Gözlerini etrafında gezdirdi. Belen ortalarda gözükmüyordu. Nerede olduğunu merak etti. Genç kızın yakında her şeyi öğreneceğini biliyordu.

Babasının konuşması üzerine hayretle irkildi.

"Hadi baba... Ben halledeceğim, dedim. Senin gelmene gerek yok..." Sustu. Babası kararlıydı anlaşılan. "Baba..."dedi sabırsız bir sesle. "Şimdilik bir sorun yok... İstediğin gibi burayı alacağız ama..."

Sonunda pes etti. Karşı taraftan babası bastırıyordu. Onu asla kıramazdı.

"Peki, baba... Tamam, sana da oda ayırtacağım. Tamam, yarın karşılarım seni... Ama baştan söyleyeyim, işime karışırsan, seni geri postalarım..." dedi en son onun kızmasına aldırmadan.

Telefonu kapattı. Kahretsin! Tam da sırasıydı. Babasının buraya olan özel ilgisini anlayamıyordu.

"Ah baba... Her şey senin başın altından çıkıyor." diye

homurdandı. “Buraya otel yapacağım diye tutturmasaydın olmaz mıydı? Hayatımız ne güzel yolunda gidiyordu...”

Motele girdi. Resepsiyoncu çocuk, adamın doğruca kendisine geldiğini görünce çekinerek ayağa fırladı.

“Yarın için boş süit var mı?” dedi ona dalgınca...

“Evet efendim. Yarın bir tane boşalıyor.”

“İyi. Onu da tutuyorum. Babam geliyor. Odayı iyi kontrol edin, sorun çıkmasın. Kendisi çok titizdir...”

“Evet efendim, elbette...”

Genç adam döndü ve asansöre yürüdü. Kendi katına çıkıp odasına girdi. Aslında çok yorgun değildi. Küçük Beren ile çok eğlenceli saatler geçirmiş, bir sürü de balık yakalamışlardı. Para ile balık almaktan da keyifliydi doğrusu. Çocuk o kadar ketumdu ki ablası hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Sadece ıvır zıvır üzerinde konuşmuşlar, balık tutmuşlar ve biraz da yüzmüşlerdi. Kısaca güzel vakit geçirmişlerdi. Genç adam babasından telefon aldığı ana kadar oldukça keyifliydi. Şapkasını çıkarıp bir kenara fırlattı. Ilık bir duş üzerindeki kumu ve tuzu atmasında faydalı olacaktı.

Banyoya girip kendisini basınçla akan suyun altına bıraktı. Yüzünden süzülen su, vücudundan kayarken, bütün enerjisi geri geliyordu sanki. Zaten fazla uyumazdı ama birkaç gündür hiç uyku tutmuyordu kendisini. Gözünü her kapayışında muhteşem bir yaratığın görüntüsü beynini meşgul ediyordu.

Ellerini ıslak fayanslara dayayıp, suyun altında öylece kaldı. Üzerindeki sabunlar süzülüp gitti. Gözlerini yummuştu.

“Bu mücadeleyi nasıl kazanacağım?” diye kendi kendine, inlercesine konuştu. “Belen’i nasıl ikna edeceğim?” Berbat bir durumun ortasındaydı. Bu yaşına kadar hissetmediği şeyler hissediyordu.

Bu arada aşağıdaki resepsiyoncu çocuk, ertesi gün için süit odayı rezerve ederken, aklına birden patronu gelmişti. “Eyvah!” diyerek hemen telefona sarıldı. Genç kızın odasını çaldırdı. “Evet, Belen Hanım... Geldi... Eee... Beş dakika falan oldu. Şey... Ben... Özür dilerim. Unut....” Sözünü bile tamamlayamadan telefon

kapanınca, hayretle ahizeye baktı. Genç kız birkaç saat önce, Bora Bey gelince hemen aramasını sıkı sıkıya tembihlemişti. Aptal gibi de unutmuştu bunu! İnşallah şimdi gelip de kendisine kızmazdı!

Bora ise yukarıda duşunu tamamlamak üzereydi. Tabii ki başına gelecekleri bilmiyordu. Güzel başlayan gün, kötü bitebilirdi. Bir de babası girmişti işin içine... '*Bu deli adam neden burasıyla bu kadar ilgileniyor ki?*' diye yine merak etmekten kendisini alamadı.

Kapının yumruklandığını duyduğunda, beline bir havlu sarmış, banyodan yeni çıkmıştı. Kaşları çatılıydı. Kapısının yumruklanmasına alışık değildi. Bu bir motel kapısı olsa bile! Kimdi ki bu? Acelesi olan biri gibiydi. Kapıya yürüdü. Kapının tam ortasına, evlerdeki kapılar gibi bir mercek koymuşlardı. Başını eğip, o gözden baktı.

Bu garipti?.. Kapıda sarışın afet Belen duruyordu. Kızgın gözüküyordu. Hemen, neden gelebileceğini hızlıca düşündü. Pek hayra alamet gözükmüyordu? O halde? Kapı yeniden yumruklanınca, kendini toparlayıp yavaşça kapıyı açtı. Belen'in gözleri gerçekten de ateş saçıyordu...

"Sen... sen... bir canavarsın!" diye bağırdı. "Bunu bana nasıl yapabilirsin?"

Allah'tan o anda motelde kimse yoktu ve duymadı. Genç adam kararsızca duruyordu. Belen onun gözlerindeki sakinliği gördü. Üzerine yürüdü ve bütün gücüyle geniş göğsünü yumruklamaya başladı. Onun üstünün çıplak olduğunu, altında sadece bir havlu olduğunu fark etmemişti bile! "Benimle oynadın. Şu üç kuruşluk yer için, benim ve ailemle oynadın... Değer miydi? Söylesene! Değer miydi?"

Genç adam kızı omuzlarından tutup içeriye çekti. Kapıyı kapatıp, sakin olmaya çalışarak döndü...

"Öğrendin mi?"

"Elbette öğrendim!" diye öfkeyle bağırdı Belen. "Öğrenmeyeceğim mi sandın? İnternette hakkında her şey var. Keşke ilk gün baksaydım. Bakacaktım ama... Yapamadım... Keşke ilk gün görseydim gerçek yüzünü... Büyük patronun oyuncağı

olmazdık hiç değilse...”

Sonra gözleri kaslarla kaplı geniş göğsüne gitti. Hay Allah! Bu adam yarı çıplaktı? Nefesini tuttu. Bütün haşmetiyle önünde duran yarı çıplak bir erkek bedeni karşısında nefes almak hiç de kolay değildi. Yutkundu... Sinirini korumalıydı.

“Her yönden saldırdın, değil mi? Adamların bu işi yapamayınca, kendin halletmek istedin. Senetlerimizi aldın. Teknenin ve diğer teknelerin gelmesini engelledin. Ne yaptın? Tehdit mi ettin, para mı verdin? Kim bilir başka neler yaptın? Başka kimleri aleyhimize çevirdin? Tabii, sende para çok! Biz, senin için çiğnenip yutulacak minik lokmalarız. Ama hiç değilse dürüst olsaydın? Bizimle oynamasaydın?”

“Ben hep dürüsttüm...” dedi adam sakince.

“Bu mu dürüstlük? Annemi etkiledin. Kardeşimi etkiledin. Şimdi her şey meydana çıktığına göre onların ne kadar üzüleceğini hiç mi umursamıyorsun?”

Adam yavaş ama daha da sakin bir sesle cevap verdi. “Hayır.”

Belen nefesini tuttu. Adamın cevabı ciğerini delmişti. “Senden nefret ediyorum...” diye fısıldadı.

Adam hiç cevap vermedi. Gözlerini bile kırpmadan kıza bakıyordu.

“O da bir duygu...” diye mırıldandı sonra. “Hiçbir şey hissetmemenden iyidir. Onların üzülmesini umursamıyorum çünkü üzülecekleri bir şey yapmıyorum.”

“Hemen motelimi terk et!” dedi kız tıslarcasına. “Paranı da seni de istemiyorum. Bize yaptığın masrafların karşılığı olsun.” Bal rengi gözleri dolu doluydu. Genç adamın duruşu değişmedi. Bir iki saniye kıpırdamadan durdu. Ama dişleri sıkılmıştı. Gözleri ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi kızı süzüyordu. Sonra küçük omuzlarından tutup, bastırarak yatağa oturttu. Kızın direnmesine müsaade etmedi. “Otur!” dedi belirsiz bir sertlikle.

Kendisi de yanına oturdu. Teninin mis gibi kokusu Belen’in genzine doluyordu. Sinirli bir telaşla yatağın kıyısında

ondan uzaklaştı ama adam kolunu yakalayıp daha fazla uzaklaşmasını engelledi.

"Bak!" dedi uyaran bir sesle. "Sana karşı artık açık olacağım..."

"Daha açık olacak ne var? Bütün istediğin şu lanet motel... Anlamıyor musun? Sizin şirketiniz bir dev olabilir. Ama burada bir sürü küçük insan çalışıyor, Boran Bey. Her birinin ailesi, geçindireceği bir yakını var. Ben hepsine karşı sorumluyum. Allah da biliyor ya, defalarca satmayı düşündüm. Borç içinde yaşamak kolay mı zannediyorsun? Kendimizi kurtarabilirdim ama ya onlar? Yıllarını buraya vermiş tüm bu insanların hayatı mahvolacak. Bundan daha açık ne var ki? "

"Hepsine iş vereceğim..."

"Nasıl garantileyeceksin? Kendi yağında kavrulan bu insanlar başka işlerde çalışamazlar ki artık."

Genç adam kızın nemli gözlerini süzüyordu. Ağlamıyordu... Nefret dolu bakışlarının gücü tutuyordu gözyaşlarını! Gerçekten de ağlayıp bu kalpsiz adamı daha da mutlu etmek istemiyordu Belen.

"Burayı, bizi, hemen terk etmeni istiyorum" dedi kararlı bir sesle. "Artık sizinle konuşacağımız bir şey yok Boran Bey! Bu motel satılık değil. Ne kadar isterseniz isteyin, satılık değil. Onu olamayacaksınız! Asla!"

Kalkmak istedi. Ayağa kalktığında genç adam sertçe onu kolundan tutup kendine çevirdi. Çırpınmasına müsaade etmeden incecik belinden yakaladı. Başı ince bluzunun altından fışkıran göğüsleri hizasındaydı.

Adam gerçekten de kederli görünüyordu. Belen o ıslak saçları yakalayıp göğsüne bastırmayı öyle arzuladı ki, bu düşüncesi yüzünden kendisinden nefret etti. O çıplak omuzlara sarılmak için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Her şeye rağmen gitmesini... hiç istemiyordu. Ağlamamalıydı... Neden bu adam? Neden? Neden hayatı bir günde karma karışık olmuştu? Neden böyle bir adamdan hoşlanmaya başlamıştı?

Genç adam onu belinden sarstı hafifçe... Kaşları çatılıydı. "Ben bu moteli istediğimi hiçbir zaman söylemedim ki Belen!" dedi birden bire... Sert sesi odada yankılandı. Belen yanlış duyduğu düşüncesi ile donup kalmıştı.

"Na...Nasıl moteli istemiyorsun?" dedi genç kız hayretle kekeleyerek. "Sen bu moteli istiyorsun!" Vahşi bakışlarındaki kızgınlık daha gitmemişti.

"Hayır!" dedi genç adam iyice sert bir sesle... "Bunu sen söylüyorsun! Benim hiç umurumda değil! Motel senin olsun... Ben burayı istemiyorum."

Belen hayretle nefesini tuttu. Akmaya hazır gözyaşlarıyla dolmuş gözleri adamın yüzünü inanmazca süzüyordu. Fakat yanlışlık yoktu! Bu rezil adamın samimiyeti, yüzündeki ifadeden belliydi. Peki, ama?.. Moteli istemiyorsa o zaman?..

"Ama... ama... O zaman ne?" dedi zorlukla.

"Sana söyledim..." diye homurdandı adam. "Dikkat etseydin, fark ederdin? Ne istediğimi anlardın?.."

Belen elleriyle adamın ellerini çekmek istedi ama iri elinin kelepçe gibi parmakları ince belinin tamamını tutabiliyordu. Öfkeyle çırpındı. Fakat narin bedeninin çırpınması bu güçlü parmaklarca kolayca emiliyordu.

"Bırak beni..." diye bağırdı. Onun ne istediğini düşünmek, genç kızı telaşlandırmıştı. Fazla çırpınınca, adam onu daha sertçe çekti. Dengesi bozuldu. Genç adamın çıplak omuzlarına tutundu sıkıca. Göğüsleri neredeyse onun yüzüne değiyordu. Bacakları şimdi adamın beline sarılı havlusunu itekleyerek, açık bacakları arasına sıkışmıştı. Kurtulmak için uğraşmayı bıraktı. Hiç faydası yoktu. Ona gücü yetmezdi. "Benden ne istediğini anlamıyorum? Bu denli kötü olmanı da anlamıyorum? Moteli istemiyorsan neden bizimle uğraşıyorsun? Hayatımızdan çık git o zaman!"

"Artık çok geç!" dedi genç adam. "Gidemem..." Sesi fısıltı gibiydi. "Buradan da, hayatından da çıkmayacağım Belen... En azından şimdilik..."

"Fakat neden? Neden? Benden ne istiyorsun?" Sesi

yalvarırcasına çıkıyordu. Parmakları hâlâ adamın omuzlarındaydı. Aceleyle geri çekti. Ona dokunduğunda kızgınlığı hızla yok oluyordu.

"Söylemiştim... senden bir sürü şey istiyorum. Başta bu motel de vardı ama artık ilgilenmiyorum." Yavaşça yüzünü kızın göğüslerinin arasına gömdü. Bunu çok istemesine rağmen, yapmakta zorlanıyormuş gibiydi. Kızın mis gibi teninin kokusu, hafif parfümüne karışmıştı. Belen hazırlıksız yakalanmıştı ama geriye çekemedi kendisini. Kumaşın üzerinden hissettiği ateş gibi nefesi, çıplak bacaklarının kendi bacaklarına değen sıcaklığı, kasıklarından midesine doğru bir sızının yayılmasına sebep oluyordu. "Ben... Seni istiyorum Belen... Öncelikli olarak seni!" diye ekledi yavaşça.

Bu son sözler genç kızı hem duraklatmış, hem de korkunç bir dehşete düşürmüştü. Öylece genç adamın yanan gözlerine bakıyordu. Dolgun, öpülmeye hazır kırmızı dudakları titriyordu. Yine de, kekeleyerek de olsa, aklındaki soruyu sorabildi. "Be...beni mi? Öncelikli olarak mı? Ba..başka ne istiyorsun ki benden?"

Genç adam cevap vermedi. Başını kızın göğüsleri arasından çekti. Dudakları kumaşın üzerinden bir göğsünün ucunu buldu. Nefesi ateş gibi olmuştu. Hızla sertleşen göğüs ucunu bulması zor olmadı. Elleri de yavaşça yuvarlak kalçalarına indirdi. Belen o esmer suratı göğsünden itmek istedi. Ama mini eteğinin altından bacaklarına kayan, oradan da yeniden kalçalarını kavrayan eller, kendisini inanılmaz bir şekilde kadınsı hissetmesini sağlamıştı. Neredeyse bacakları titriyordu... Hatta tüm bedeni... Öfkeden olmalıydı... Öfkeden! Evet, öfkeden! Kahretsin, şu dudak... Şu eller... Ne yapıyordu kendisine?

"Bırak beni!.." dedi kızgınlığını sürdürmeye çalışarak. İç çamaşırını nazikçe zorlayan elleri tuttu. Engel olmaya çalıştı. "Neden benimle oynuyorsun? İstediğin kadın bedeniyse, bir sürü bulacağını biliyorsun... Neden ben?" Nefes alamıyordu artık... "Lütfen bırak beni!"

Adam başını geri çekti. Yanan gözleri kızın hem kızgınlıktan hem de heyecandan al al olmuş yanaklarında gezindi.

"Sana yine söylüyorum. İstediğim kadın bedeni falan değil... İstediğim sensin... Neden bunu fark edemeyecek kadar körsün?"

"Kör değilim... Aptal hiç değil! Hayır... Ben seni istemiyorum. Senin isteklerin artık beni ilgilendirmiyor. Senin değilim. Olmayacağım da..."

"Ben istediğim sürece benim olacaksın..." dedi adam haşince. "Ben istemeden asla benden uzaklaşamazsın. Bundan sonra hayatının büyük bölümünde ben olacağım. Buna alışsan iyi olur..."

"Ne... demek istiyorsun?"

Adam cevap vermedi. Kızı yavaşça kucağına çekti. Kendisini geriye bırakırken, kızın ince bedeni adamın üzerine devrilmişti. Bir anda onun üzerine uzanmış bir halde kalan Belen çaresizce iç çekti. Kendi göğüslerinin altındaki bedenin sıcaklığını rahatlıkla hissedebiliyordu. Boynunda gezinen dudakların sıcaklığı ise çıldırtıcıydı. Adamın elleri yumuşak hareketlere sırtında, belinde ve kalçalarında geziniyordu. Kendisini toparlaması gerektiğini biliyordu. Karşı koyamıyordu. Bu... Bu nasıl bir şeydi böyle! Ondan nefret etmeliydi... Ona böyle yumuşak olmamalıydı...

Ah Bora!... Sen neden bu kadar kötü bir adamsın? Kalbimi yerinden söküyorsun... ama...ama...

Kasıklarından bütün vücuduna yayılan sızının nasıl durdurulacağını da bilmiyordu. Bluzunun altından girip çıplak sırtına kayan iri el, bir bebeği okşar gibi nazikti. Elleri üzerinde doğrulup ondan kurtulmaya çalıştı. Fakat genç adam buna izin vermedi. Bu bluzunun biraz daha yukarıya sıyrılmasını kolaylaştırmıştı sadece! Sırtından bastırılınca, iyice yukarıya sıyrıldığını anladı. Çünkü artık çıplak göğüslerinde adamı hissediyordu. Kaslarının sertliğini, ısısını, ipeksi göğüs tüylerini...

Dudaklarını yakalayan dudakların arasından itiraz etmek istedi. "Hayır! Yapma!" Doğrulmaya çalıştı yine...

Çırpınmalıydı. Fakat az önceki öfkesi yok olmuştu. Nefesi hızlanmıştı. Gözleri kesişti bir an... O siyah gözler, içine işliyordu.

Ama bakışlarından biliyordu ki geri çekilse, genç adam kendisine engel olmayacaktı. Şimdi her şey, neredeyse her şey kendi kontrolüne kalmıştı. Bu haksızlıktı! Adamın gözleri aşağıya, çıplak kalan göğüslerine inince ürperdi. Ve avuçları onları yumuşakça kavrayınca... Yine de içinde bir şey, buna sevindi. Yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı... Sekse değil... Ama onun kendisine yaptıkları hoşuna gidiyordu! Tüm kızgınlığına rağmen! Onu durdurabilirdi... Bir parçası durdurmak istiyordu. Bluzunun usta parmaklar tarafından rahatlıkla başından çıkarılıp atılmasını engelleyebilirdi.

Kollarını kaldırıp uzun saçlarını tuttuğunu ve onun bluzunu çıkarırken belini kıvırarak adama bilmeden yardımcı olduğunu fark etmedi bile! Sonra onun üzerine yeniden uzandığını... Göğüslerini ona doğru yaklaştırdığını!.. Bilinçsizce, yaptıklarının sonucunu düşünmeden geniş omuzlarını tuttu. Nefes almakta zorlanıyordu. Parmaklarının altındaki kemik ve kas yığınını hissetti.

Geçen gece, arabada yaşadıklarının aksine, odanın içi şimdi fazla aydınlıktı. Şimdi bu aydınlıkta, olanca güzelliği ile gözüken diri göğüslerine bakan siyah gözler, ateşler içinde yanıyordu. Artık onu durduramayacağını anlamıştı. Ona doğru çekildiğini hissetti. Bekledi... Ne hissedeceğini bilemeden bekledi... Sert dudakların göğüs uçlarında neler yapabileceğini bilmiyordu. Nasıl zevkle ürpereceğini?.. Kendisini ona bastırdı. Gözlerini yumup küçük tepeciklerin usul usul emilmesinin hazzını algıladı. Birinden diğerine geçen sabırlı dudaklar içinde dayanılmaz bir ateş hissetmesine sebep oluyordu. Bu ateş, bütün vücudunu sarmak üzereydi. Hiçbir zaman bir erkeğin üzerinde böyle ateşler içinde yanacağını tahmin etmemişti. Ve neredeyse beş dakika önce, bu erkekten nefret ettiğini haykırıyordu...

Dudaklarını geri çeken genç adam kollarıyla Belen'i sardı. Belen de ona sarıldı. Dudakları birbirleriyle karşılaşırken, ikisi de artık durmak istemediklerinin farkındaydı. Belen bir elin eteğinin kopçasını çözdüğünü fark etti. Fermuarı da indiğinde, eteğiyle beraber iç çamaşırının da sıyrıldığını anladı. Biraz doğrulup bilinçsizce ona yardımcı oldu. Bakışları karşılaştı. İri bal rengi gözler henüz hüzün doluydu...

Bora kendisini yatağın ortasına çekerken, kızın elini bırakmamıştı. Belen içinden gelen merak ve heyecanla onu seyretti. Kalın kollarını, geniş göğsünü, dümdüz midesini... Karın kaslarını saran havluya kadar sorun yoktu. O da zaten iyice sıyrılmak üzereydi. Belen yutkundu. Serbest kalan eliyle uzanıp yavaşça havlunun kıyısını tuttu. Gözleri önce adamın gözlerine yöneldi. O bakışlarda hiçbir ayıplama, sorgu yoktu. Bunu ilk defa yaptığını biliyor muydu acaba? Gözlerini elinin olduğu yere götürdü. Çekinerek havluyu çekti. Yumuşak havlu kolayca açıldı.

Belen ilk kez bu kadar çıplak... bu kadar güçlü... bir erkek vücudu görüyordu. Üstelik de önceden hiç merak bile etmemişti. Buna ne vakti, ne de hevesi olmuştu. Ve aslında hiçbir erkek kendisini bu Bora denen canavar kadar etkilememişti. Elinde değildi... Ona doğru mıknatıs gibi çekiliyordu. Onun olduğu her yerde duyuları alarm halindeydi. Gözlerini kaçırmadan, hayranlıkla elini uzattı. Ürkek bir temasla genç adamın heyecanlanmış erkekliğine dokundu.

"Belen..." diye neredeyse inledi Bora. Genç kız bundan aldığı cesaretle onu okşamaya devam etti. Parmak uçları bir süre sonra göğsündeki tüylere kaydı. Ne fazla ne de azdı... Çekici, okşanası... Dudaklarını onun göğsüne uzattı. Onun kendisine yaptığı gibi dilinin ucunu gezdirdi. Sonra kokusunu içine çekerek erkeksi boynuna gömdü yüzünü... İnce bedenini onun üzerine uzatmıştı. Birkaç dakika sonra, çırılçıplak bir halde adama sarılmış, gözleri yumulu bir halde kendisini sevmesine izin veriyordu. Altında uzanan sert vücudun her kıvrımını rahatlıkla hissedebiliyor, inanılmaz bir haz alıyordu. Göğüsleri adamın kaslı göğsünü ezerken, bacaklarını adama dolamış, son hamleyi bekliyordu sanki...

Genç adam ise kızı inanılmaz bir naziklikle seviyordu. Hiç acele etmiyor, asla kaba bir hareket yapmıyordu. Birçok kadının verdiği tecrübesine rağmen, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Göğsüne dokunan diri meme uçlarının baskısı, kendisini bir erkek olarak çok zorluyordu. Kendisini toy bir delikanlı gibi hissediyordu. Kalp atışlarının kız tarafından nasıl olup da duyulamadığını anlamıyordu. Ama acele etmek istemiyordu. O

özel bir kızdı. Özel olarak davranılmayı hak ediyordu. Zevk noktalarını tek tek bulup okşamaya çalışıyordu. Fakat zaten Belen'in ne kadar zevk aldığını anlayabiliyordu. Üzerinde kıvranan güzel vücudu, artık adamın her türlü isteğine açıktı. Tecrübesizdi ama içgüdülerini iyi takip ediyordu.

Uzun bir süre sonra kalçalarındaki baskıdan, adamın sabırsızlandığını anlayan genç kız, başını kaldırdı. Hazırdı ama neye olduğunu bilmiyordu. Elbette iki vücudun tek parçaymış gibi birleşeceğini biliyordu. Elbette onu artık içinde hissedeceğin biliyordu. Ama karşılığında ne hissedeceğini bilmiyordu. Güzel şeyler olmalıydı! Şu anda hissettiklerinden çok daha güzel olmalıydı! Çünkü artık kayganlaşan bölgesindeki sert baskı kendisine yeterli gelmiyordu. Onun daha fazla ileriye gitmesini tüm bedeniyle arzuluyordu. Kıvranan vücudu bu bilinçle adama baskı yapıp duruyordu.

Neden bekliyordu hâlâ? Görmüyor muydu? Başını biraz kaldırıp dudaklarını hapseden dudaklardan zorlukla kurtuldu. Uzun saçları ikisinin de yüzünü kaplamıştı. Bir süre burun buruna bakıştılar. Ona hazır olduğunu göstermek, gözlerini görmek, ne hissettiğini anlamak istiyordu. Bacaklarının onun tarafından biraz daha aralandığını, minik bir zorlamanın gittikçe güçlendiğini algılayınca nefesini tuttu. İşte! Anlamıştı demek!? Gözlerini yumdu. Ona yardımcı olmaya çalıştı. İçindeki heyecan zevk dalgalarıyla karışmıştı. İlk erkeği olduğunu fark ediyor muydu acaba? Bunu her zaman yapmadığını?.. Bu özel şeyi sadece onunla yaşadığını? İlk kez bedenini saran bu ateşin, sadece kendisi için yandığını fark edebiliyor muydu?

Yavaşça kendisine sahip olan adamın boynuna gömdü yüzünü. Hiç sesini çıkarmadı. Sadece dişleri yanık tenli omzunda minik bir ısırık izi bıraktı. Tırnakları kalın kollarına battı ve sonra yavaşça gevşedi. Tek beden olmanın verdiği hazzı içinde gittikçe artarak hissetti. Sımsıkı bir şekilde, tüm gücüyle onun kocaman gövdesine sarıldı. Nefesi hızlanmıştı. Kalçalarındaki ellerin baskısının daha da artması için kıvrandı, inledi. Olağanüstü bir duyguyla, kendini ona bıraktı. Her şeyin böylesine kolay olacağını ummamıştı. Sonra pişman olacağını biliyordu ama... şimdi sırası

değildi. Bütün kontrolün kendisinde olduğunu hissederek kolları üzerinde doğruldu. Saçlarını geriye savurdu. Altında yatan harika erkek bedenine baktı. Ellerini göğsünde gezdirdi. Şimdi o kendisine sahipti... Kendisi de ona! Bu güce sahipti. Bu iri bedene! Bu kaslara... Bu güzel surata... Pürüzsüz sert tene... İçinde kayarken canını alan enerjiye...

Adam da kendisine bakıyordu.

"Ah, Belen... Vahşi belen..." diye fısıldadı adam. "Ne yapacağım ben seninle?" İri eli kızın terlemiş saçlarını nazikçe geriye itti.

Genç kız konuşmak istemiyordu. Bütün bedenindeki gerilme had safhadaydı. Onu susturmak için, göğüslerinin pembe uçlarını kullandı, belini kıvırarak erkeksi dudaklarına doğru uzattı. Sadece kendisini sevmesini istiyordu. Doğal bir içgüdüyle kalçalarını hızlandırdı. Gözlerini yumarak daha da fazlası için uğraşırken, inlemelerini gizlemeye çalıştı. Onun da karşılık verdiğini hissettikçe mutlu oluyordu. Onun iri elinin yönlendirmelerine gerek yoktu zaten... İşi neredeyse kusursuzca çözmüştü. Çabuk öğrendiğini her zaman söylerlerdi. Her konuda çabuktu. Belki de aşkta bile?..

Seksten beklediğinin ne olduğunu tam bilmiyordu ama bir süre sonra, kasılmaları başladığında, inlemelerini tutamaz olmuştu. Dudaklarını ısırdı. Sesi duyulsun istemedi. Üstelik utanıyordu da! İçinde hissettiği sürtünme yüzünden perişandı. Nefesi kesik ve sessiz çığlıklara dönüşmüştü. Ve onu da beklemesi gerektiğini hissetti. Bu şey neyse hızla geliyordu... Beklemeliydi... Ama... Ama nasıl? Çılgınca adamın kaslı kollarını tuttu. Bütün gücüyle göğüslerini tutan avuçlara yaslandı. Belini büküp başını geriye atarken, ilk kez tattığı hazzın doruklarına bilinçsizce ulaştı. Hiç bitmeyecekmiş gibi sarsılıp durdu. Onun da kendisi gibi tatmin olarak içine boşaldığını anlaması bir saniye sürmemişti... Kendisine yeterince geldikten sonra tabii! Başarısından gurur duyabilirdi. Ama bunun için gülümseyecek gücü bile kendisinde bulamıyordu.

Onun kollarına bıraktı yorgun bedenini... Bir süre

kendisine sarılan adamın sıcaklığını hissederek durdu. Yanağı altında onun teninin ateşini hâlâ hissedebiliyordu. Belinde gezinen el, uykuya davet eder gibiydi. İsteksizce kendisini onun üzerinden çekti. Yana kaydı. Çocuk gibi sarmalanıp kucaklanması hoşuna gitmişti.

Uykuya dalmadan önce böyle bir şey yaşanamayacağını düşünüyordu. Ama yaşamıştı! Umduğundan da ötedeydi. İnsan neden kendisini bu kadar taciz eden bir adamdan, bu kadar fazla hoşlanırdı, bu kadar ödünsüz ona teslim olurdu ki?.. Asla kolay bir kız olmamıştı. Söz konusu bu erkekken, bir tutam pamuk şeker gibiydi. Tüm direnişi, gerçekte o pamuk şeker kadar büyükken bile aslında ağza atılınca yok olacak kadar küçücüktü.

Kollarında çocuksu bir kadınlığı yaşadığı adam, bir süre sonra kıpırdandı. Bundan memnun olmadı. Çok uykusu vardı. Onun sıcaklığına ve gücüne ihtiyacı varken nereye gidiyordu? Parmaklarını geniş göğsündeki tüylerden isteksizce çekti. Başını ondan boşalan yastığa dayadı. Artık eskisi kadar güvende hissetmiyordu kendisini... Az önce yaşadıklarından sonra zihnini örten perde yavaşça açıldı. O artık yanında değildi... Gözlerini araladı. Yatağın yanında dikelen ve kendisini delici bakışlarla süzen ilk yatak arkadaşına baktı. Yavaşça, uyku sersemi bir şekilde mırıldandı...

“Artık amacına eriştin...”

Sesi çocuk gibiydi, hafif titriyordu. Yorulmuştu, inanılmaz halsiz hissediyordu kendisini.

“Beni elde ettin... Şimdi... bizi terk edebilirsin!” Uykuya dalmadan önce onun gözlerine iyice bakmaya çalıştı. Ne düşündüğünü anlayamadı! Hafif aralık uykulu gözlerle bunu yapmak çok zordu. Adamın yüzünü seçmeye çalıştı. “Değil mi...” diye fısıldadı. Çok yorgundu. Sonra konuşurlardı. Uyumak istiyordu. Terlemiş çıplak bedeninin üzerine örtülen çarşafa sarındı.

Her şeye rağmen, gözlerini keyifle yumdu.

6. BÖLÜM

Belen ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Çok güzel, dinlendirici bir uyku içindeydi. Yanı başında çalan telefonu duyunca gözlerini zorlukla açtı. Bu da neydi? Kendi cep telefonu yoktu ki? Kurumuş dudaklarını yalayarak yatakta doğruldu. Dudakları da neden sızlıyordu acaba? Dikkat edince telefonu tanıdı. Bora'nın cep telefonu çalıyordu. Hem de inatla...

Yüzüne yapışmış saçlarını geriye attı. Telefona uzanırken üzerindeki çarşaf aşağıya kaydı ve çıplak göğüsleri meydana çıktı. Niye çıplak olduğunu hatırlaması uzun sürmemişti. Utanıp dudaklarını ısırdı. Çarşafı çekip sarındı. Bora etrafta gözükmüyordu. Hava da kararmıştı.

Aman Allah'ım! Çok uyumuştu. Saat kaçtı acaba?

Telefona baktı. Ne inatçı bir telefondu bu böyle? Ama onun ne suçu vardı ki? Arayan inatçı olmalıydı. Gözlerini kıstı. Ekranda hiçbir isim yazmıyordu. Biraz daha dikkat edince, numaranın kendi ev telefonları olduğunu fark etti.

"Ama bu bizim ev?.." diye mırıldandı hayretle.

Kim Bora'yı arardı ki evden? Kendi evinden? Genç adam etrafta da gözükmüyordu. Hiçbir ses gelmiyordu çünkü! Dışarıya çıkmış olmalıydı! Ayrıca Bora niye cep telefonunu bırakmıştı ki burada? Unutacağını sanmıyordu. Sonra aklına bir düşünce geldi.

Telefonu korkarak açtı... Bir takım sesler geliyordu ama ne olduğunu tam algılayamadı. Konuşmadan önce karşı tarafın konuşmasını beklemek niyetindeydi. Yok, eğer arayan annesi ise, cevap vermeden kapatırdı. Fakat hiçbir belirgin ses gelmedi açma düğmesine bastığında! "Alo?" dedi sonra korkarak. Gerçekten de annesi olmasından ürküyordu.

"Belen?.." Adamın kadife sesi çok netti. Hatta güler gibi bir ifade vardı. Genç kızın tereddüdünü anlamış gibiydi. Büyük ihtimalle buna gülüyordu. "Uyandın mı?"

Kız yutkundu. "Evet." dedi sesi çatlayarak. Bu ne hain adamdı? Ödü kopmuştu annesi diye! Boğazını gizlice temizlemeye çalıştı. "Uyumuşum... Niye izin verdin?"

"Çok yorgundun. Kendiliğinden uyudun. Zararı yok. Evdekiler seni motelde, moteldekiler de evde sanıyor. Kimse orada olduğunu bilmiyor."

"Sen... sen bizde misin?" dedi cırtlak bir sesle... Bu ses de nereye gitmişti? Son zamanlarda ne kadar çok şey kaybediyordu! Hayretle kocaman açılmış gözleri, sanki adam telefondan kendisine bakıyormuş gibi ekrana dikilmişti!

"Evet!"

"Cüretine inanamıyorum..." diye bağırdı ona.

Adamın telefonun öbür ucundan güldüğüne şimdi yemin edebilirdi. Bu adamla ilgili hiçbir konuda şaşırmamayı öğrenmeliydi. Tabii ki beraber oldukları sürece! Beraber olmak!.. Bu yataktaki beraberlikleri çok iyiydi ama ya artık adama karşı bir cazibesi kalmadıysa? Kendisini elde ettiğine göre ilgisi biterse?

"Hadi, kalk gel buraya!.. Balıklar pişmeye başladı bile... Annen motele telefon açmadan önce burada ol. Seni bekliyoruz. Gecikme, yoksa aç kalırsın!" dedi adam sakince. "O yatakta daha sonra çok vakit geçireceksin."

"Seni... seni terbiyesiz... alçak!"

Telefon kapanınca hızla yataktan fırladı. Çarşafı üstünden atıp banyoya koştu. Bir an banyo aynasında çıplak bedenini süzdü. "İyi, hiçbir değişiklik yok" dedi rahatlayarak. Ne bekliyordu ki? '*Ben artık bakire değilim*!' diyen bir dövme mi olacaktı alnının ortasında? Göğüsleri de o mıncıklamaya göre hâlâ sarkmamıştı! Alta bakmaya utandı. Hemen duşunu aldı. Saçlarını kurutacak vakti var mıydı acaba? Islak saçlarla gitmesi doğru olmazdı. Bir kenera düzgünce toparlanmış elbiselerini aldı. İç çamaşırını giyerken yine utandı. Yıllarca kendisine ait olan bedeninin özel

kısımları, artık kendini beğenmiş hiç tanımadığı bir erkek için bilinmeyen değildi. Ve... Gözünün önünde onun heyecanlanmış hali canlanınca duraladı... Bir erkeğin orasını okşadığına inanabilir miydi? Ne yapmıştı böyle? Kendisine inanamıyordu. Yapmıştı gerçekten! Dudağının kenarını ısırdı. Ah, yine de çok harika bir vücudu vardı Bora'nın...

Hemen saç kurutma makinesini alarak saçlarını kuruttu. Şimdi, akşamın bu saatinde dışarıya nasıl çıkacaktı? Ya koridorda birine rastlarsa? Asla açıklayamazdı durumu. Hayatının bu derece tehlikeli hale dönüşmesinden nefret ediyordu. Tehlikeli ve heyecanlı! Zevkli kısmını es geçmeyi tercih ederdi!

Aynada son bir kere kendisini süzdü. Hazırdı. Berelenen dudaklarından başka tehlikeli bir işaret yoktu. Gözü adamın parfüm şişesine takıldı. Alıp açtı, burnuna götürdü. Çok güzel kokuyordu ama tek başına bir anlamı yoktu. Bu koku adamın kişiliğiyle karışınca kışkırtıcı oluyordu. Sıkıntıyla özel yapım parfümü yerine bıraktı.

Çıkarken yanına adamın telefonunu da aldı. Yavaşça dışarıyı dinledi. Hiç ses yoktu. Allah'tan en üst katta kalıyordu adam. Normal müşteriler bu katta kalmadıkları gibi burada sadece birkaç süit vardı. Kapıyı açtı. Hakikaten etraf bomboştu. Rahatladı... Sessizce kapıyı arkasından çekti.

Merdivenlerden koşarak indi. Kimseye görünmek istememesine rağmen, holde bekleyen resepsiyoncu çocuğa yakalanmamak mümkün değildi. Onun önünde yavaşladı.

"Belen Hanım?.." dedi hayretle çocuk. Ben sizi evde sanıyordum? Ne zaman içeriye girdiniz siz?

"Uyuyorsun!" diye fırça attı kız. "Giren çıkandan haberin yok! Az önce buradan geçtim ya? Bugün ben yokken bir sorun oldu mu?"

"Hayır. Yarın bir süit boşalıyor ama yeniden kiralandı."

"Öyle mi?" diye ilgilenmeye çalıştı ama aklı evde, annesiyle yalnız kalan Bora'daydı. Adamın annesine neler diyebileceğini, cüretinin sınırı olup olmayacağını tahmin edemiyordu. Bir an önce gidip annesini o deliden kurtarmalıydı.

"Boran Bey'in babası da geliyormuş. O kalacakmış..." diye seslendi çocuk arkasından.

"Ne?" Genç kız şok olmuştu. Aile buraya çıkartma mı yapıyordu. Belki de motelin bütün odalarını kiralamak suretiyle ele geçirme yoluna gideceklerdi! Adamlar bu moteli almadan gerçekten rahat etmeyeceklerdi her halde?..

"Yerimiz yok deseydin?" dedi kızgınlıkla.

"Ama var?.." dedi çocuk hayretle.

"Bir gün de içinden geldiği gibi davransan ya?" dedi ters ters.

"A...anlamadım!" Delikanlının gözleri yerinden fırlayacaktı.

" Görmüyor musun adam ne kadar tehlikeli? Babası ondan beter!"

"Ama Belen Hanım?.."

"Öf, peki! Başka?"

"Et aldığımız yer aradı az önce. Maliyetler çok yükselmiş. Artık bize verdiği fiyattan et veremeyeceklermiş. Aslında hiç vermeyeceklermiş galiba... Bu ara çok yoğunlarmış. Kemal Bey de görüştü ama niyetlerinden vazgeçmediler."

Kız sinirinden kızardı. "Alçak adamlar. Korkaklar!" dedi kızgınlıkla. Hatta neredeyse bağırdı. Sonra elinde olmadan "Alacağın olsun senin Boran Bey. Beni yıldıramayacaksın..." diye çığlık attı. Ayağını sinirle yere vurmuştu. "Alçak!"

"Efendim?"

"Yok bir şey. Ben evdeyim. Yeni bir kötü haber olursa haberim olsun..." Döndü ve koşmaya başladı.

Yemeğini yemiş olan ve havuzun başına geçip soğuk bir şeyler içen müşterilerin arasından da koşarak geçti. Hiç birisine selam vermek için yavaşlamadı. Sapsarı saçları arkasından uçuşuyor, karanlıkta bile parlıyordu. Gözleri ise alev alevdi. Ağlayamayacak kadar sinirliydi.

Evin önüne geldiğinde, etrafına bakındı. Sonra denize

bakan bahçe tarafında konuşmalar duydu. Durup üstüne başına çeki düzen verdi. Saçlarını düzeltti. Nefesini sakinleştirmeye çalışarak o tarafa yöneldi. Oldukça sakin yürüyordu şimdi.

İşte oradaydı! *Maymun!*

Ne kadar da kendini beğenmiş ve rahattı. Mangalın başına geçmiş, kömür ateşinde balık pişiriyordu. Kızgınlığı açlığına engel değildi. Midesinin kazındığını hissetti. Gerçekten de güzel kokuyordu. Sabah boğazına tıkanan iki lokma sayılmazsa, dünden beri bir şey yememişti. Ve çok büyük bir efor harcadığı da düşünülürse, acıkması normaldi. İşin çoğunu da kendisi yapmıştı üstelik...

Adam onun geldiğini hemen fark etti. Gözleri kızın önce asi gözlerinde, sonra da birkaç saat önce kollarında tuttuğu ince bedeninde gezindi. Annesi o sırada eve doğru gidiyordu.

"Nerede kaldın Belen?" dedi azarlarcasına... "Bu motel işi olayını iyice abarttın sen artık. Biraz da kendine zaman ayır! Çok mu işin vardı ki? Misafirimiz olacağını sana söylemiştim." Belen yutkundu. Eyvah! Annesi biraz kızgındı! O değerli misafirinin kollarında keyiften kıvrandığını söyleyemezdi ki!

"E..Evet anne. Biraz iş vardı. Kusura bakmayın Boran Bey... Şerefsiz kasap bize et vermeyi kesmiş de... o canımı sıktı biraz. Kim bilir arkasında hangi hain amaç vardır?"

Genç adam keyifle gülüp başını salladı. Olaydan haberdar olduğu o kadar belliydi ki. Belen'in yüzü iyice asıldı. "Buyurun... Bu da telefonunuz. Motelde unutmuşsunuz." dedi tersçe.

Annesi duraladı. "Odamda unuttum dememiş miydin?" diye sordu adama. Belen kıpkırmızı kesildi. Keşke dili tutulsaydı, konuşmasaydı. Keşke telefonu annesi gidince verseydi.

Bora soğukkanlılıkla cevapladı. "Kat görevlisinden kendi anahtarıyla açıp, Belen'e vermesini rica etmiştim." dedi. Bu cevabı bu kadar hızla bulması Belen'i de rahatlattı. Elinde olmadan ona minnet duydu. Ama sadece bir an!

Annesi eve girince adama baktı kızgınlıkla... Bora dikkatini mangala vermiş görünüyordu. Kendisiyle ilgilenmemesi

kızı çıldırttı.

"Bu ne şimdi?" diye hiddetli, ama annesinin duyamayacağı bir sesle sordu. "Burada ne arıyorsun? Zaferini mi kutluyorsun? Daha elde edeceğin ne kaldı ki? Beni de aldın? Şimdi motel mi?"

"Dediğim gibi, motel beni ilgilendirmiyor..." dedi genç adam alayla. "Ayrıca seni alırken çok da şikâyet etmiyordun?"

"Terbiyesizlik etme lütfen! Yalvarırım, ne olursun... Git... Bizi bırak... Görmüyor musun? Ailem sana alışıyor. Onları da kıracaksın?"

"Çabalarını takdir ediyorum, Belen. Fakat hâlâ yanıldığın noktayı göremiyorsun..."

"Ya...Yanılmak mı? Ne...nerede?"

"Gitmem konusunda... Bensiz olmayı şu an için unut. Gidersem... Eğer gidersem... sen de benimle gelirsin. Sen gelmeden, şuradan şuraya kıpırdamam. En azından önümüzdeki birkaç yıl... Benden başka hiç kimsenin sana dokunmasına izin vermem."

Belen şok içindeydi. Güzel gözleri titredi. Dudakları kasıldı. Minik elleri iki yanında yumruk oldu!

"Bu... Bu cüretine inanamıyorum! Bu nasıl bir öz güven böyle? Sen deli misin? Sen manyak mısın? Neden beni çıldırtmaya uğraşıyorsun? Anlamıyor musun? Asla! Bir daha asla! Bugün olan şeyin tekrar olacağını sakın sanma? Bir kadını baştan çıkarmayı biliyorsun, kabul!.. Beni de... etkilediğini kabul ediyorum ama, artık amacına ulaştığına göre?.." sustu. Yaptığından utanmıyordu ama başkalarının bilmesi de hoşuna gitmezdi. Aklına gelen şeyle irkilmişti. Endişeyle sordu bu sefer! "Kimseye belli etmezsin değil mi? Biliyorsun, ben sadece..."

Adam alayla güldü. Gerçekten çok eğlenen, kendini beğenmiş bir hali vardı. Beraber geçirdikleri anların, adamın üzerindeki cinsel baskıyı biraz aldığı belliydi. O şimdi sadece karnı aç bir kaplan gibi, yemek düşünüyordu.

"Ben senin yerinde olsam, kendim belli etmemeye çalışırım. Gözlerin hâlâ seni kucaklamamı ister gibi bakıyor. Bana

kızgın olduğunu düşünüyorsun ama değilsin. Şimdi böyle bakma bana? Ayrıca...” Başıyla moteli işaret etti. “...çarşafı ne yaptın?”

Belen gözlerini kırpıştırdı anlamazca. “Ne...ne çarşafı?” dedi kekeleyerek. Bu adam yüzünden doğru konuşmayı unutmuştu. Sonra anladı... Olamaz!

Aklına gelen çılgın düşünceyle gözleri kocaman oldu.

“Sabah görevlinin göreceği çarşafı...”dedi adam yine de canice. Kızın damarına basmak ister gibiydi. Öylesine rahat, doğaldı ki! Belen onun gibi rahat olmak için neler vermezdi. Ama biliyordu ki bu adamın yanında kendisine rahat yoktu! “Bence mahsuru yok ama...” diye ekledi genç adam umarsız bir omuz silkişle!

“Aman Allah’ım! Aman Allah’ım!” diye inledi Belen. Kız hemen adama elini uzattı. “Çabuk anahtarını ver. Çabuk...” diye kısık sesle bir çığlık attı.

“Acele etme... Nasılsa yarına kadar vaktin var?”

“Hayır. Yarın aydınlıkta yapamam. Çabuk anahtarını ver.” Elini telaşla uzatmıştı.

“Resepsiyonda... Yanımda değil.”

“Eyvah!” Onun kendisini durdurmasına izin vermeden döndü ve yine koşarak bahçeden çıktı. Kendisini ikinci kere koşarak gören insanların şaşkın bakışlarına aldırmadı. Hızla motele girdi. Şansına resepsiyonda kimse yoktu. Belli ki resepsiyoncu çocuk, kendisinin eve gittiğini bildiği için yine kaytarıyordu. İlk defa sevindi buna. Sağı solu kontrol edip, çaktırmadan askıdan adamın anahtarını aldı ve koşarak merdivenlerden en üst kata çıktı. Asansörde kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Karanlık merdivenler kendisi çıktıkça, otomatik lambalarla aydınlanıyordu.

“Kahretsin. Herkes beni görecek!” diye mızıldandı.

Sonunda adamın odasının önündeydi. Nefes nefese kalmıştı. Kartı elektronik göze okutup açtı. Sessizce içeriye girdi ve kapıyı ardından yavaşça kapattı. Lambayı yakıp, yatağa baktı. Aceleyle çıktığı için, öylece bırakmıştı. Uzanıp eliyle hızlıca üstteki örtündüğü çarşafı aldı. Gözleri yine kocaman olmuştu.

Masumiyetinin delili, kırmızı bir leke, yatağa serili diğer çarşafın üzerindeydi. Üzüntüyle ona baktı. Sonra kendisini toparladı. Olmuştu artık. Garipti ki pişman değildi. Kaç kadın böyle güzel şeyler yaşayabilirdi ki? Hem de ilk keresinde! Ama bu kan? Bu kan bir delildi. Kimsenin görmemesi gereken bir delildi bu.

Hızla çarşafı söktü yerinden. Koridora çıkıp, kimsenin göremeyeceği şekilde buruşturdu. Kat temizlikçisinin kullandığı büyük kirli sepetine attı. Allahtan içinde birkaç tane daha vardı. Onların içinde kaybolup giderdi. Görülse bile kimse ne olduğunu anlayamazdı. Koridordaki herkesin erişebileceği, kilidi olmayan çamaşırlıktan temiz çarşaflar aldı. Aceleyle adamın odasına gidip yatağa düzgünce serdi. Ellerini beline dayadı. Evet, işlem tamamdı.

Biraz rahatlayarak, dışarıya çıktı. Eve dönerken resepsiyoncu çocuk yerindeydi ama kıza bakan gözleri yine faltaşı gibiydi.

"Bunu kovmak lazım..." diye geçirdi genç kız içinden. Anahtarı avucuna gizlemişti. Şimdi daha sakin olarak, hızlı adımlarla yürüyordu. Bu sefer motelin bahçesinde oturanlara selam verdi. Yine de kimseyle konuşmadı. Kendi evlerinin bahçesine geldiğinde ise her şeyin hazır olduğunu gördü. Zafer kazanmış bir edayla adamın gözlerine baktı. Tatlı kıvrımlı dudakları bükülmüştü.

Annesi masayla uğraşıyordu. Adamın yanından geçerken, anahtarı belli etmeden onun şortunun cebine iteledi. Elleri sert bacaklarına değince yeniden içi burkuldu. Adamın da irkildiğini hissetti. Bu nasıl bir şeydi böyle?

Annesi masayı hazırlamıştı bile. Soran gözlerle kızına bakınca, Belen yutkundu. Hemen elindeki salata tabağını aldı. "Anneciğim benim... Kızma!"diye fısıldadı. "Motelde kısa bir işim vardı. Hadi sen otur. Gerisini ben yaparım."

Pratik bir şekilde son düzenlemeleri yaptı. Evde televizyon seyreden kardeşini de çağırdı. Genç adamın pişen balıkları servis tabaklarına bırakmasına yardım etti. Omuzlarının, kollarının ve ellerinin ister istemez birbirlerine temasına engel olamıyordu. Her seferinde kendisini çekiyor, ona dokunmamak için yoğun bir çaba

harcıyordu.

Bora da kızın kendisiyle temas etmemek için çaba harcadığının farkındaydı. Aslında bugün olan şey olağanüstü güzeldi. Hiçbir kadınla böylesine bir tecrübe yaşamamıştı. Vücudunu özlemle öpüp okşadığı bu muhteşem yaratığı şu anda bile kollarına alıp sevmek, saçlarını koklamak istiyordu. Kendisine kızgın olduğu belli olan şu kırmızı dudakları yeniden öpmek için içinde çılgınca bir arzu duyuyordu. Ona her bakışında erkek olduğunu ve erkekçe dürtülerinin içinde yeniden yükseldiğini fark edebiliyordu.

Belen'i uzun süre yatakta çıplakken seyretmiş, elle çizilmiş gibi duran harikulade bedenini hafızasına kazımıştı. Bu ilişkiden sonra artık ona olan arzularının azalacağını ummuştu. Onun bedenine olan ihtiyacının sıfırlanacağını düşündüğü o dakikalarda yeniden kızı arzulamaya başlayınca, tüm gücünü kullanarak kalkmış ve üzerini örterek banyoya gitmişti. Her dakika, geri dönüp kızın yanına uzanmamak için de korkunç bir çaba harcamıştı.

Şimdi şurada, karşısında vahşi de olsa, bir melek gibi duruyor ve aralarında hiç bir şey geçmemiş gibi doğal davranıyordu. Bu kızın iradesine inanamıyordu. Tenleri değmesin diye elinden geleni yapıyor, bakışları karşılaşmasın diye hep gözlerini kaçırıyordu. Oysaki genç adam her fırsatta onu seyretmekten kendini alamıyordu. Ona her bakışında göğsünde bir sızının içine yayılıp kendisini kemirmesine engel olamıyordu. Hep gülmesini istediği, o bazen soğuk, bazen de ateşler içinde yanan bakışları ne yazık ki şimdi daha da uzaktı.

Genç adam bundan sonra da ne yapacağını bilemiyordu. Aklını bir türlü toparlayamıyordu.

Bugün onunla olmayı planlamamıştı. Nasıl olduğunu da tam bilmiyordu. Bir anda olmuştu. Bu kadar erken olması aklındaki plana uygun değildi. Hiç ummadığı bir anda onun cazibesine dayanamamış ve kızın saf bedenini elde etmişti. Gerçi bundan gurur duymasa da garip bir huzur duyuyordu. Ve daha da kötüsü, şimdi kendisini iyice tuzağa düşmüş gibi hissediyordu.

Uyuşturucuya alışan bir bağımlı gibi, bu çekici kıza alışıp, ondan bir daha vazgeçememek de vardı. Benzer bedenler bulmak kolaydı ama bu kız... "Ah Belen..." diye sıkça yaptığı gibi iç geçirdi. Bir bilseydi koskoca Boran Karadağ'ı nasıl da delirttiğini?..

Belen masada genç adama uzak ve ters bir kısımda oturdu. Bir süre sessizce, motelden gelen müzik eşliğinde yemeklerini yediler. Balık harika olmuştu. Beren balıkları nasıl yakaladıklarını hem heyecanla anlatıyor, hem de iri iri ağzına tıkıyordu.

"Harika olmuş gerçekten." dedi annesi. "Mangalda balık çok yedim ama bu değişik olmuş..."

Genç adam başını salladı. Beğeneceğinden zaten emin olduğu belliydi. "Bir ay Hindistan'da bir ormanda birkaç arkadaş kamp yaptık. Çok gençtim o zamanlar. Oranın yerli halkı böyle pişiriyordu. Lezzetsiz bir kurbağanın tadını bile, beş yıldızlı otellerdeki değme yiyeceklerle yarışacak hale getirebiliyorlardı. Önemli olan terbiyesi!"

"Kurbağa yemek istemem... Tabii şu yuvarlak şeyler kurbağa değilse? Ama bu balık harika!"dedi annesi. "Bence çok güzel pişirmişsin. Değil mi Belen?" Kızındaki garipliğin farkındaydı ama ne olduğunu bir türlü tahmin edemiyordu.

Belen annesine döndü.

"Biliyor musun, anne?" dedi kinayeyle. "Boran Bey, aslında kimmiş biliyor musun?"

Bora yanan kara gözlerini kendisine dikince intikam alma duygusuyla devam etti. "Aslında motelimizi almak isteyen holdingin sahibiymiş..." Gözlerini adama çevirmemek için elinden geleni yapıyordu. O gözlere baksa, yumuşayacağını, vazgeçeceğini çok iyi biliyordu.

Masaya sinen soğukluk bedenini ürpertmesine rağmen acımasızca devam etti. "Aslında bizimle olan ilgisi tamamen bu motelin arazisi üzerine... Biz onun için sadece, istediği amaca giden yolda, uyguladığı küçük taktiklerin bir parçasıyız."

Meydan okurcasına başını Bora'ya çevirdi. Kardeşi dâhil herkes genç adama bakıyordu. Bora ise kısılmış göz kapakları

arasından kendisini süzüyordu. Dudakları ince bir çizgi gibi olmuştu. Sonra yavaşça Della' ya bakışlarını çevirdi adam.

"Sana az önce dediğim gibi Della. Burayı istemediğimi defalarca söylememe rağmen Belen nedense inanmak istemiyor..." dedi keyifle. Birden gülmüştü. Bembeyaz dişleri iki kadının da gözlerini aldı.

"Bora zaten her şeyi anlattı."dedi Della kızına kuru bir sesle. Kızının terbiyesizce davrandığını düşünüyor ve anlam veremediği için ona kızmaktan kendini alamıyordu. Belen'in davranışları her zaman asi ve hırçındı ama bu nazik genç adama karşı daha toleranslı olabilirdi.

"Her şeyi mi?" derken yutkunmuştu Belen.

"Evet... Her şeyi!"

Genç adam yavaşça konuşmaya girdi.

"Evet, önce de dediğim gibi, holding olarak burayı almak, çok hoşumuza gider. Fakat zaten şu anda kıyı boyunca birçok yerin sahibiyiz. Satsanız, almakta tereddüt etmem. Fakat şart da değil. Yeterli alana sahibiz. Bu gün şu ilerideki kayalık yeri de aldığımızı öğrendim. Profesyonel dalma sporu için mükemmel bir yer. Bizim zaten fazlasıyla yerimiz var. Benim endişem, biz burada faaliyete geçersek, sizin buradaki kazancınızda mutlaka azalma olacaktır. En fazla iki sene içinde motel zorluk çekmeye başlayacaktır. Ben de bunların hepsini az önce annene ifade ettim Belen!" Genç adamın sesi biraz iğneleyici idi. Özellikle '*az önce*' derken gözleri şeytani bir ışıkla parlamıştı.

"Açıkladın mı?" Bu ne şeytanca bir davranıştı böyle?

Bora'nın keyifli kara gözleri kızın şaşkın, kocaman gözlerinin derinliklerine daldı. "Bu bölgeye çok para harcadım. Normalde asla vazgeçmem..." dedi adam samimiyetle.

"Sen... vaz mı geçtin? Neden?" diye sordu Belen kızgınlıkla. Ona bir türlü inanamıyordu. Güvenemiyordu!

"Senin zannettiğin gibi, anneni ya da Beren'i asla kırmam. Pek yapmadığım bir şeydir ama onlara değer veriyorum. Onları üzecek hiçbir şeyi de yapmam. Yapanı da kendim cezalandırırım.

Onlardan arkadaşlıkları dışında istediğim hiçbir şey yok...”

Belen’in içi titredi. Evet, onlardan istediği hiçbir şey olmayabilirdi. Ama sesinin altındaki ince tınlama, kıza ait her şeyi istediğini, tamamını alıncaya kadar da durmayacağını anlatıyordu. Bu adamdan en kısa sürede kaçıp uzaklaşması gerektiğini hissediyordu. Yoksa sadece vücudunu değil, kalbi dâhil, her şeyi elde edinceye kadar devam edecekti. O bir zorbaydı. Tatlı bir canavar! Keşke böyle bakmasaydı?

“Peki senetlerimiz? Onları niye aldın?”

Adam gülümsedi. “Sizi tanımadan önce bir melektim demedim. Böyle şeyler olur... Bir avukat aracılığıyla onları aldım. Tabii bu sabah hepsi imha edildi, emin olabilirsin.”

“Bu ne hoş bir davranış böyle?” dedi kız soğuk bir sesle. Yine içinden çığlık atmak istiyordu. İçinde yükselen çığlık atma isteği had safhadaydı. Bu adam ne yapıyordu böyle? Bu adam kendisine ne yapıyordu? Her taraftan kıskaca girmiş gibiydi. Adamın açığını bulamamak, kendisini iyice aptal durumuna düşürüyordu.

“Nezaketinizin bir bedeli olarak düşünün...” dedi adam tembelce.

“Bunu kabul edemeyiz.” dedi Della. “Az önce Belen yokken de söyledim. Bu miktarda bir parayı ödememek olmaz. Çok büyük bir para! Belen de hiç kabul etmez...”

“Niye etmeyeyim?” dedi Belen öfkeyle. “Ederim tabii!”

“Belen?” Annesinin ayıplayan sesi üzerine sustu. Ateş gibi yanan gözleri annesiyle adam arasında gidip geliyordu. Ah... Şimdi annesi olmayacaktı? Ona gününü göstermekten nasıl da zevk alırdı!

Genç adam uzanıp ansızın Della’nın ince, zarif elini kibarca tuttu. Bir kardeş gibi sevgiyle tutmuştu. Kocaman elinin içinde, annesinin narin eli kaybolmuştu. Gözleri gerçek bir samimiyetle parlıyordu.

“Della, sizin için vazgeçtiğim şeyin bedeli, bunun yanında anılmaz bile. Bu para benim için hiç önemli bir miktar değil.

İlginizin değeri benim için çok daha yüksek. Şu sıcaklığı, uzun zamandır hiçbir yerde hissetmemiştim. Kendimi gerçek bir ailede hissediyorum. Kendi ailemin dışında ilk kez böyle hissediyorum. Teşekkür ederim."

"Yağcı..." derken burnunu kıvırıp bu mide bulandırıcı manzaradan gözlerini kaçırdı Belen. Della ise yüzünün kızarmasına engel olamadı. Yutkunup ters ters kızına baktı. Bora hemen ekledi.

"Kızınızın inatçılığını biliyorum artık. Başına buyruk ve sinirli... Kimseye eyvallah etmeyen ters bir kişiliği var ama..."

Belen gerçekten de sinirliydi ve bunu açıkça belli edecek şekilde homurdandı. "Ben hâlâ buradayım, Boran Bey?"

"...ama..." diye devam etti adam gülümseyerek. "Onu da ikna edecek bir yöntem bulabileceğimi düşünüyorum."

Belen çatalını sertçe masaya bırakıp ayağa kalktı. "Beni ikna edemezsin. Tamam, bugün bir kere ettin ama bir daha edemezsin! Bunu o kalın kafana sok! Ben gidip kahveleri yapayım." dedi sinirle. Geçerken adamın başına dikildi. "Ama Boran Bey? Saf annemi ve sana hayran kardeşimi kandırabilirsin. Beni kandıramazsın! Ben, yine de sana güvenmiyorum. Bunu da böylece bil!"

Bora gülümsemesi kesilmeden Della'ya döndü. Hızla eve giren kızın arkasından, söylendi. "Biraz zor olacak tabii." diye keyifle mırıldandı.

Della içini çekti. Kızındaki bu asi tavra inanamıyordu. Tamam, her zaman böyle deli, vahşiydi ama genelde eve gelen misafirlere elinden geldiğince kibar davranırdı! Demek bu yakışıklı gence karşı elinden ancak bu kadar geliyordu? Ama neden? O güzel bal rengi gözlerdeki bakış o kadar açıktı ki? Belen neden direniyordu? Adamın oteli alması o kadar da kötü bir hainlik değildi ki? Üstelik iş hayatında böyle şeyler olurdu!

"Sen onun kusuruna bakma. Çocukluğundan beri erkek gibi yetişti. Biraz gözü kara. Bazen beni de korkutuyor." Diye isteksizce açıkladı.

Genç kız mutfakta elinden geldiğince oyalanmıştı.

Sakinleşmeyi bekliyordu. Bora'nın gerçekleri açıklayarak saldırı sistemini değiştirmesi kafasını karıştırmıştı. Sonra çaresizce kahveleri bir tepsiye koydu. Geri dönmek zorundaydı. Zaten soğumaya bile başlamışlardı. Sakin bir görüntüyle bahçeye geri döndüğünde, Bora'nın Beren ile bir kıyıda bir şeyler yaptığını gördü. Merak etmesine rağmen, sadece gözünün ucuyla bakıp, masaya yöneldi.

Kahveleri masaya dizmeye başladı ama hâlâ annesinden onların ne yaptığı ile ilgili bir açıklama gelmemişti. Sonunda dayanamadı. "Ne yapıyorlar?" diye sordu annesine.

"Bora, babanın zıpkın takımlarına bakıyor." dedi kadın. "Yarın sabah şu kayalık burunda dalacakmış galiba..."

Genç kızın nefesi kesildi. Elindeki son kahve fincanı titredi. Birazı kıyısından süzüldü. Bütün koruma içgüdüleri aniden canlandı. Gözleri endişeyle açıldı. Della kızını dikkatle süzüyordu. Saf kız! İşin içinde adam söz konusu olunca tepkileri hemen değişiyordu. Üstelik de o kadar rahat belli ediyordu ki! Gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Anne, orasının ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?" dedi alçak sesle.

"Evet, biliyorum. Bana niye soruyorsun ki?"

"Ona da söyle. Geçen gün de diğer uçta daldı. Ama burası çok daha tehlikeli!"

"Sen söyle..." dedi kadın ince bir alayla. "Hem bize ne ki? Kocaman adam! Hatta sana ne?"

Evet... Belen '*Bana ne!'* diye düşündü. Bir aksilik olsa, dünya kendini beğenmiş bir adamdan kurtulmuş olurdu hiç değilse. Bu aptal adam dünya için fazlaydı. Kendisi için fazlaydı. Ama?.. Ama?.. Bütün kalbi sızladı. Buna izin veremezdi!

"Sen yine de söyle!" dedi hafif bir endişeyle annesine. "Müşterilerimizin çılgınlıkları yüzünden başımızı derde sokamayız. Orada kaç kişinin boğulup öldüğünü biliyorsun? Kaç kişi de kayalıklarda orasını burasını parçaladı!"

"Bence sorun yok... Çocuk değil! Kendini koruyabilir.

Ayrıca tecrübeli?"

"Dalanların da hepsi tecrübeliydi." Artık iri gözlerindeki bariz endişe Della' yı iyice keyiflendirmişti.

"Onun karısı gibi davranma, kızım! Çok istiyorsan kendin söyle. Madem endişeleniyorsun, '*Dalma!*' de ona, belki seni dinler?.."

"Ne alakası var anne ya? Dediğim gibi, ben motel için endişeleniyorum. Hem ben onunla konuşmak istemiyorum. Ona hâlâ kızgınım!"

"Saçmalıyorsun, Belen. Terbiyeni bozman hoşuma gitmiyor. O neticede bu gece bizim misafirimiz!" Annesinin uyaran gözleri kızı ürküttü. Annesi isterse çok ters olabilirdi. Belli ki kendisi de asabiyetini ondan almıştı. Yutkundu, omuz silkti.

"O misafir bize Bizans oyunlarından beterini yapmaya kalktı. Hatırlatırım? Ama madem istiyorsun, uslu duracağım. Beni ilgilendirmez, o zaman. Ne hali varsa görsün. Bütün dünyayı gezmiş ve hâlâ aptal, hâlâ belanın peşinden gidiyor. Bir gün bela onun da peşine düşer." Adamın ince, yağsız beline, geniş sırtına, kaslı uzun bacaklarına bir bakış attı. Onu boylu boyunca yerde cansız, gözleri hiç açılmayacak şekilde, bir daha dişlerini göstererek gülemeyecek şekilde yatar düşününce, neredeyse bayılacaktı. Gözleri hızla doldu... Dudaklarını ısırdı.

Göz yaşları! Defolun!

"Boran Bey, kahveniz hazır!" diye seslendi kuru bir sesle. En iyisi varlığını aklından çıkarmaktı ama bunu nasıl yapacağını da bilemiyordu. Adam artık hayatlarını da gasp etmişti. Utanmasa motel yerine bu evde yatacaktı! Hatta kendi yatağında! Gerçi fena olmazdı ama...

Kahvesini alıp, onlardan uzaklaşmak istedi. Çardağa gidip, üzeri küçük yastıklarla kaplı üç kişilik salıncağa oturdu. Kendisini ileri geri sallayarak onları izledi. Boran kahvesini içerken komik bir şey anlatmış olmalıydı ki, annesi ile kardeşi kıkırdadı. Sesleri geliyordu ama ne dedikleri duyulmuyordu. Bora'nın iki zıpkını yanına koyduğunu görmüştü. Onun yarın dalmasına engel olmalıydı. Bu mevsimde o kayalık çok tehlikeli olurdu. Bir sürü

mercan, çılgın dalgalar ve yoğun akıntı, en tecrübeli dalgıçlar için bile tehlikeliydi. Üstelik adam sadece şnorkelle dalıyordu.

Bir süre sonra gözlerinin kapandığını hissetti. Bu gün ne kadar da çok uyumuştu? Hâlâ uykusu geliyordu. Adamın kollarında geçirdiği uzun dakikalar onu yormuş olmalıydı. Seksin çok enerji harcattığını kabul etmeliydi. Fakat şu baş belası adam, sanki bir vampir gibiydi. Hiç mi yorulmazdı bu adam? Vücudunun duruşundan bile, hâlâ enerji dolu olduğu belliydi. Şu anda bile kendisini onun kollarına bıraksa, biliyordu ki yine aynı enerjiyle bedenine sahiplenecekti. Mini eteğinin altındaki açıkta kalan bacaklarına bakınca, onların adamı nasıl sarmaladığını hatırladı ve utandı. Yavaşça aralık bacaklarını kapatıp, farkında olmadan iki elini, yaşadıklarını gizlercesine kasığının üzerine koydu. Yaş gününden bir gün önce kadın olmuştu. Değişik bir hediyeydi. '*Ama çok güzeldi*?' diye uykulu gözlerle düşündü. '*Onu uyarmalıyım. Önemsizmiş gibi söylerim. Evet, zaten ona önem vermiyorum ki? Birazdan uyarayım! Çılgın aptal... Göz göre göre hayatıyla oynuyor! Benimkiyle de...*'

Uyuduğunun farkında olmadı. Bu yüzden annesinin hafifçe dürtmesiyle gözlerini açtığında bir an nerede olduğunu anlayamadı. Sonra hatırladı. Hemen doğrulmaya çalıştı ama annesi ona sevgiyle engel oldu.

"Tamam, yavrum. Sakin ol. Bir şey yok. Uyuyakaldın!"

"Bora?.." dedi istemsizce.

"Gitti... Az önce... Üşümeye başlamışsın. Hadi yatağına. Biz masayı topladık. Fazla bir iş yok. Git de güzelce uyu..."

"Hıı hı... Sağ ol!" Hâlâ uykuluydu ve yarı kapalı gözlerle etrafına bakınıyordu. Şimdi işte tam yaşı kadar gözüküyordu. Melek kadar güzel, küçük bir kız. Uzun kirpikleri altındaki gözleri, uykunun etkisiyle bulanık bakıyordu. Yerinden yorgunca kalktı. Annesinin mis gibi kokusunu çekerek boynuna sarıldı. Yüzünü saçlarına gömmüştü.

"Söyledin, değil mi?" diye mırıldandı yavaşça.

"Neyi?"

"Dalma dedin, değil mi?"

Kadın bir an kollarındaki kızının halini düşündü. Belen'in kalbindeki ateşin, iki günde bu kadar yakıcı hale dönmesi, anne olarak yüreğini burktu. Küçük kızı ne zaman büyümüştü de, bir erkeği bu kadar sever olmuştu? Minik kızının seveceği erkeği daha uzun süre bulmayacağını düşünmüştü hep. Aşk acısı çekmek için biraz daha büyümesini ummuştu. Ama belli ki artık çok geçti. İnşallah Bora elindeki bu muhteşem varlığın değerini bilirdi? Aşkın biraz da acı verici olduğunu biliyordu ama kızının acı çekmesini istemiyordu.

Belen annesinin "Evet dedim, ama dinler mi, bilmem?" diye fısıldadığını hatırlıyordu. Fakat bu sözleri kadının kollarında yatağına gidip, yine soyunmadan, üstündeki kıyafetlerle uykuya dalıncaya kadar çok önemsemedi. Tüm istediği uyumaktı.

Bütün gece deliksiz uyudu. Hiçbir ses onu uyandırmadı. Yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Sabah olup da uyandığında, güneş daha yeni doğmuştu. Çok dinlenmişti. Uzun zamandır bu kadar çok uyumamıştı. Neşeli kuş sesleri odasının içini dolduruyordu. Üzerindeki kıyafetlerle yattığını anlayınca tembel tembel gerindi. Keyifle gülümsüyordu.

"Çok uykucu oldum ben?.." diye kendini azarladı. Bir süre tavanı seyretti. Sonra kalkıp soyundu. Banyoya gidip ılık bir duş aldı. Gerçekten kendisini zinde hissediyordu. Bu gün yaş günüydü. "Artık on dokuz oldun, sersem!" dedi aynada kendisine gülerek. Fazla bakamadı aynaya. Gülümsemesi, Bora denen hain adamı hatırlayınca silindi. Çıplak vücuduna her bakışında artık kendisine ait olmayan bir şey görüyordu.

Saate baktı. Daha yedi buçuktu. Sonra bir anda aklına adamın dalmaya gideceği geldi. Gözleri irileşti. Endişelendi. Gitmiş miydi acaba? Ama daha çok erkendi? Hızla giyinip saçlarını ensesinde atkuyruğu yaptı. Sakin adımlarla evden dışarıya çıktı. Annesi ve kardeşi uyuyordu daha. İyi, annesiyle bir süre konuşmak istemiyordu. Adam annesiyle de arasını bozmuştu. Tatlı annesi bir anda o yabancının yanında olmuştu. Bu satma olayını unutmayacaktı.

Hızlı adımlarla garajdan, ağaçların gölgesindeki siyah arabanın yanından geçti. Motele girdiğinde sadece birkaç çalışan ortalıktaydı. Onlara yalın bir şekilde selam verdi. Hâlâ adam ile kendisinin dedikodusunu yapıyor olmalıydılar. Üstelik Bora'nın akşam kendileriyle yemek yediğini sağır sultan bile duymuş olmalıydı. Bakışlar bunu gösteriyordu. Hızla resepsiyonun yanından geçerken, yan gözle, uyuklayan Ahmet isimli resepsiyoncu çocuğa baktı. Zavallı, kendisini görünce telaşla doğrulmuştu.

"Ben terastayım." dedi kısaca. "Boran Bey dışarı çıkarsa haberim olsun." Durmadan yürürken arkasından bakan çocuk mızıldandı.

"Ama... Boran Bey çıktı bile Belen Hanım?.."

Kız yerinde çakıldı kaldı. Dönüp çocuğa baktı dehşetle. "Ne...ne zaman?"

"Oldu bayağı. Dalmaya gidiyormuş. Elinde malzemeler vardı."

Genç kız nefesini tuttu. Ne inatçı bir adamdı bu böyle! Bu adam yüzünden bütün hayatı heyecan ve stres olmuştu. Kalbi hızlanmıştı. Önce endişe etmeye gerek yok, diye düşündü. Fakat bir saniye sonra dayanamadı, dönüp, koşarak motelin parkına gitti. Yeni dedikodu malzemeleri vereceğini biliyordu ama umurunda değildi. Bu koşma olayı da bari fiziğine iyi gelseydi? Yine de o kayalık burna koşarak gitmek saçma olacaktı. Hava hem çok sıcaktı hem de mesafe uzundu. Oraya vardığında bir karış olacak olan dili yüzünden derdini bile anlatamazdı!

Bir kenarda müşteriler için ayırdıkları üç bisikletten birisini yakaladı. Çabucak üstüne atlayıp, asfalt yol boyunca hızla sürerek motelden bir kilometre kadar uzaklaştı. Sonra toprak bir yola saptı. Kestirme yolu biliyordu.

"Sadece uyaracağım... Bana ne! Ne isterse yapar. Uyarıp geri dönerim. Hemen dönerim... Kalmam gerekmez. Uyarmaktan da bir şey çıkmaz. Vatandaşlık dersi okudum ben! Yanlış anlayacak bir şey yok."diye söylenip duruyordu.

7. BÖLÜM

Boran gerçekten de o sabah erkenden plaja çıkmıştı. Plaj boyunca kayalıklara doğru yürüdü. Sabah erken saatlerde yüzmeyi severdi. Güneş insanı rahatsız etmezdi. Gece daldığı da çok olmuştu. Sabah saatleri ise balık yakalamak için uygun bir zamandı. Dün Beren ile yakaladıkları, oltayla yakalanabilecek en iyi balıklardı ama bu sefer daha büyük ve daha lezzetli balıklar yakalamak istiyordu. Büyük bir ihtimalle tüm moteli doyuracak kadar avlayabilirdi ama bakalım bu kayalıklarda balık var mıydı?

Dalacağı yere gelince, bir an duraladı. Elindekileri yere bırakıp, geldiği yöndeki bomboş plajı seyretti. Önünde duran kayalıklarda ise yoğun bir dalga vardı. Afrika'da girdiği dalgalı okyanusa benziyordu. Della'nın, bu kayalığın tehlikeli olduğuna dair uyarısını hatırlayıp gülümsedi. Çok daha tehlikeli yerlerde dalmıştı. Burası onun için hafif gelirdi ama yine de kendisiyle bir anne edasıyla ilgilenmesi hoşuna gitmişti.

Üzerindeki gömleğini sıyırıp, yere attı. Balıklar daha derin yerlere geri kaçmadan, serin suya girip işini halletmeliydi. Belki böylece bir süre Belen denen o küçük baş belasını unutabilirdi. Onun yüzünden artık uyku da uyuyamıyordu. Kızın varlığı odaya ve yatağın her yerine sinmişti. Nereye dönse, kollarında kıvranan kızı ve bedenini hatırlıyordu. O yatak kendisi için bir düşman olmuştu artık. O sevimli ama vahşi güzellikteki yüzü gözlerinin önünden silmesi için bir şeylerle oyalanmalıydı. Bildiği en iyi unutma yöntemi de, adrenalin seviyesini yükselten tehlikeli sporlardı.

Zıpkınları kontrol etti. İdare ederdi. Şnorkelini de diğer eline aldı. Gergin bedenini serin suya girmeye hazırladı. Hafif bir rüzgâr siyah saçlarını alnına döktü. Gitme vakti gelmişti.

Tam plajın kayalıklaşan kısmına doğru bir adım atacaktı ki, ince, kısık bir ses duydu.

"Bugün benim yaş günüm..."

Hayretle başını çevirdiğinde, Belen'in, birkaç metre arkasında durduğunu gördü. Normalde gelişini hissederdi ama bu kız yüzünden o kadar dalgın olmuştu ki, arkasına bu kadar yanaştığını fark etmemişti bile.

"Biliyorum ..." dedi kıza doğru merakla. Sapsarı saçları rüzgârda salınırken, sivri çenesi ve incecik boynu çok güzel duruyordu. Alnı ve şakakları hafif terlemiş, şakaklarına altın bukleler yapışmıştı. Kızın neden burada olduğunu bilmiyordu. Belen ellerini cebine sokmuş, hafif soğuk, donuk bakışlarla kendisini süzüyordu. Dudakları da sıkılıydı. Biraz da titriyor muydu ne?

"Yürüyüşe mi çıktın?" diye sordu Belen'e.

"Evet, sayılır... Bisikletle geziyordum ve... seni gördüm."

Kız umursamazmış gibi yerinde duruyor, ayağını kumlara sürüyordu. Bora ne yapacağını bilemedi. Böyle iki yabancı gibi olmak hoşuna gitmiyordu. Kaşlarını kaldırıp, gözünün ucuyla denizi işaret etti. "Ben de biraz yüzecektim..."

"Dalacak gibi görünüyorsun?" diye sordu Belen umursamazca.

"Evet." diye mırıldandı. "Niyetim oydu."

"Annem sana bu kayalıkların tehlikeli olduğunu söylemeliydi!" dedi haber yokmuş gibi.

"Hımm. Söyledi zaten. Ama ben alışkınım!"

"Saçmalama... Burası çok tehlikeli?.."

"Bir şey olmaz..."

Belen derin bir nefes almak istedi. Fakat bu, onun için endişelendiğini adama belli etmek olacaktı. Yavaşça gerideki ağaçlarının sabah güneşiyle uzayan gölgelerinden birisine gitti. Normal bir tavırla gölgelik kumların üzerine oturdu. Sonra kocaman gözlerle kendisine baktı. Bora, onun güzelliği karşısında

nefesinin kesildiğini hissetti. En iyisi bir an önce dalmaktı. Bu kız niye yere çökmüş, niye öyle garip bakıyordu ki?

"Hayırdır?" diye merakla sordu. "Motele dönmeyecek misin?

Belen kartlarını doğru oynamazsa adamın doğruca denize gidip, tehlikeli sulara kendisini bırakacağını biliyordu. Sorusunu duymazdan gelip eliyle yanındaki kumlara dokundu.

"Gelsene..."

Bora gerçekten şaşkındı. Bir denize, bir de kıza baktı.

"Şimdi gitmezsem, balık yakalayamam..."diye diretti. "Akşama tüm motele balık ısmarlayabiliriz?.." Sırıttı ama gözleri hâlâ kendisine donuk donuk bakan kızın üzerindeydi. Belen'in gülmeye hiç niyeti yok gibiydi. Onun kendisini yanına çağırmasının bir sebebi olmalıydı? Yoksa biliyordu ki, o asla yakınlaşmak istemezdi. Dün öğleden sonra olanlardan sonra, Belen'in sanki hiç olmamış gibi davranmaya niyetli olduğunu anlamıştı. Ve dün gece kendisine hakikaten çok kızmıştı. Ama şimdi... Şimdi ne olmuştu da yanına çağırıyordu? Birdenbire genç kızın neden değiştiğini anlayamıyordu. Gözleri yine soğuk bakıyordu ama... sanki başka bir şey daha vardı? Anlayamadığı bir şey! Öfke değildi... Bu sefer ki öfke değildi. Fazla... Fazla ne? Kahretsin! Yanına çağırmasının sebebini anlayamamıştı.

"Bugün yaş günüm." diye yine tekrarladı kız. "Senden yaş günüm için bir şey istiyorum." Yanındaki kumluk yeri yeniden işaret etti. "Yanıma gelsene..."

Bora isteksizce yanaştı. Ona şu anda yakın olmak istemiyordu. Zaten bütün aklı onunla meşguldü. Bir de vücudunun yaydığı inanılmaz cinsellikle baş etmek zor olacaktı.

"Balıklar derinlere kaçacak..." diye mırıldanırken kız uzanıp onun kaslı kolunu tuttu. Yanına çekti.

"Gidersin yine..." dedi yalvaran bakışlarla. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Genç adam, yavaşça yere çökerken, Belen elini geri çekti hemen. Bora elindekileri bir yere bırakıp, alaycı bakışlarını kıza

çevirdi.

"Peki, yaş günü kızı. Benden ne istiyorsun, söyle bakalım?"

"Korkma, hediye falan istemiyorum."

"Korkmamıştım zaten" dedi adam gülümseyerek. "Ben hediyeni çoktan aldım."

Belen inanmazca gözlerini büyütünce, genç adam güldü. Sırtüstü uzanıp, başını kızın kucağına koydu. Kıpırdanıp iyice yerleşti. Çocuk gibi başını sağa sola çevirip en yumuşak yeri buldu. Kara gözleri gülüyordu. Kızın bir elini de alıp, kendi kara saçlarına götürdü. Belli ki okşamasını istiyordu. "Elbette aldım. Hem de sana layık güzel bir hediye. Sevgilime en iyisini almam gerekirdi, değil mi? Karşılık olarak biraz ilgi hak etmiyor muyum?"

"Ben senin sevgilin değilim!" dedi Beren sertçe. Ama parmaklarını kıpırdatıp, bir an için saçlarını istemsizce okşamaktan da kendini alamadı. Dün adamla sevişirken, iki eli bu siyah saçların her santimini karıştırmıştı. Tırnaklarını nasıl omzuna geçirdiğini hatırlamak bile istemiyordu. Ve şimdi o tırnak izlerini boynunun kıyısında görebiliyordu. Sabah banyo yaparken genç adam aynaya bakıp çok eğlenmiş olmalıydı. Vahşi kedinin tırnaklarını da çıkartmasını sağlayıp vahşiliğini tescillemişti.

Bora onun öfkesine hiç aldırmıyordu. Hafifçe gülerek elini kızın göğüslerinin profilinde gezdirdi. Öylesine rahat, öylesine sahipleniciydi ki! "Öyle mi dersin?" diye sordu yaptığı işe tüm dikkatini vermiş gibi bakarken.

"Kesinlikle..." Yine de onun kendi göğsünü ellemesine engel olmadı. En azından biraz oyalamış, dikkatini dağıtmış olurdu. Fakat artık bluzunun altına sutyen giymeyi alışkanlık edinse iyi olurdu. Edepsiz parmaklar, sertleşiveren ucunu ince kumaşın üzerinden kolayca buluvermişti.

"Peki, dün yaptığımız neydi?"

"Hataydı..." dedi kız soğukça. "Olduğu için seni suçlamıyorum. Güzeldi... Kendini rahat hissedebilirsin. Nasılsa bir gün... bir başkasıyla olacaktı... Ama yine de hataydı."

"Bu hataları sık yapmadığını biliyorum ama..." dedi genç adam. Parmakları bu sefer kızın dudaklarında gezinmeye başlamıştı. "Değil mi? Ama isteseydin bana engel olabilirdin?"

"Olabilirdim..." Kızardı. "Ama ben o işin nasıl yapıldığını bile bilmiyordum."

"Sana her şeyi öğreteceğim..." diye mırıldandı adam.

Beren dudaklarındaki eli itti. İçinde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. "Bana hiçbir şey öğretmeyeceksin. Buradan yakında gideceksin ve beni de rahat bırakacaksın. Mesela bu gün gitsen iyi olur? Çok yakında beş yıldızlı bir otel var. Gidip orada kal... Sen ve şirketin bizi rahat bırakın. Beni ve ailemi! Böylece hepimiz rahat ederiz." dedi sakince.

"Benden istediğin şey bu mu?"

"Evet, bu! Ben de yakında üniversiteme gideceğim ve her şeyi unutacağım."

Bora kızın gözlerinde bir ifade arıyordu ama kendisi için küçük bir kıvılcım bile göremedi. Gerçekten de Belen şu an için hislerini iyi saklıyordu. Bunun üzerine genç adam tembel tembel gülümsedi.

"Ben gidince beni unutacaksın, öyle mi?"

"Elbette!"

"İlk erkeğini? İlk seviştiğin adamı?" Parmak uçları yeniden göğüslerine kaymıştı. "Bunları okşamasına izin verdiğin... beni?"

"Kesinlikle! Bora! Yapma lütfen şunu! Huylanıyorum." Adamın parmağını çekti ve sıkıca iri elini tuttu. "Bugün gidersin, değil mi? Moteli sana satmayacağıma emin ol!"

"Yapamayacağım şeyler isteme!" dedi genç adam gözlerini yumup. Kızın varlığı zaten içini ısıtıyordu, şimdi de bu ince bacaklar üzerinde yatarken, yüzünü dümdüz midesine yaslamışken, uyanmamacasına uyumak istiyordu.

Belki beş, belki on dakika o şekilde kaldılar. Belen kucağındaki güzel yüzü dakikalarca seyretmekten kendini alamadı. Bu suratı nasıl öpüp okşadığını gayet iyi hatırlıyordu. O pozisyonda oturmaktan da yorulmamıştı. Sanki bedeninin bir

parçasıydı adam. Eli hâlâ adamın saçları üzerindeydi. Göbeğinde nefesinin sıcaklığını hissediyordu. Aslında iki eli ile sarılıp sıkıca kendisine çekmek istiyordu. Yine dudaklarını bedeninde duymak istiyordu. Maharetli ellerinin vücudunun her noktasında gezinmesini istiyordu. Ama artık bu işin bir sonu gelmişti. O gitmeliydi. Gitmeliydi... Hayatından çıkmalı ve bir daha geri dönmemeliydi. Peki ya gitmezse? Görünüşe göre kısa vadede gitmeye hiç niyeti yoktu! Her şeyi alıncaya kadar burada kalacak mıydı?

"Bence sen gitsen iyi olur" diye mırıldandı Bora. Sanki onun aklının içinde birbirini maşayla kovalayan düşüncelerle konuşur gibiydi. Ama az sonra öyle olmadığını anladı. "Aklıma kötü şeyler geliyor..." diye yavaşça ekledi genç adam.

"Sen?" diye sordu ona. Yeniden gerçeğe dönmüştü ve bu kahrolası adam anlaşılan hâlâ dalmayı düşünüyordu...

"Dediğim gibi... Dalmayı plan..."

"Hayır, dalma!" diyerek aceleyle genç adamın sözünü kesti kız. Sesindeki titremeyi engellemeye çalışıyordu. Dudaklarını sıktı. Genç adam henüz tıraş olmamıştı. Elini hafif sakallı yüze doğru götürdü ama sonra hemen vazgeçti. "Dalmayı sonra yaparsın... Gidip kahvaltı edelim..." dedi ansızın.

Bora hayretle gözlerini açtı. "Beraber mi?"

"Niye olmasın? Zaten sayende herkes dedikodumuzu yapıyor. Kahvaltıdan sonra güzelce hazırlanır, tıraş olur ve... bana hediyemi verirsin."

Kucağındaki yüzün bir tür bocalama içinde olduğu belliydi. Büyük ihtimalle Bora bu hafif yakınlığın, beraber olma isteğinin neden kaynaklandığını düşünüyor olmalıydı.

"Hediyeni akşam vereceğim." diye mırıldandı adam. "Hep birlikte Alanya'ya gidip orada kutlamaya karar verdik..."

Kız nefesini tuttu. "Verdik mi? Kiminle?"

"Annenle tabii."

"Şu cüretine dayanamıyorum." dedi Belen kızgınca. Gözleri yanıyordu. "Sanki aileden biri gibi hayatımızın içinde

geziniyorsun. Varlığımı hiç dikkate almıyorsun? Beni umursamıyorsun? Sahibimmiş gibi davranıyorsun?"

"Aksine... Varlığını çok dikkate alıyorum." dedi adam arzuyla. "Görmezden gelinemeyecek kadar güzelsin. Daha ilk dakikadan itibaren, seni kollarıma almak için yanıp tutuşuyorum. Ama küçüksün. Çok hırçınsın. Seni serbest bıraktığım an kaçıp gidecek bir kuş gibisin. Bana iyice alışıncaya kadar seni serbest bırakamam."

Adamın kısa itirafı ve arzusu, içinde bir mutluluk uyandırsa da, bir yandan da endişe yaratmıştı.

"Sen isteyince kollarına atlayacağımı mı sanıyorsun?" dedi inatla. Elini adamın saçından çekti.

"Söz verdiğim gibi..." dedi adam. "Senin istemediğin hiçbir şeyi sana yapmayacağım. Bir şey hariç! Beni kendinden uzaklaştıramazsın. Ne yaparsan yap, nereye gidersen git, hayatında ben de olacağım. Planlarını yaparken beni de dâhil edeceksin. Ne planı yaparsan yap! Ben de varım!"

"Sen... Sen delisin. Küstah bir deli! Çok kendini beğenmişsin. Ben buna ancak gülerim. Ayrıca ben Ankara'da okurken, senin İstanbul'dan beni nasıl kontrol edeceğini çok merak ediyorum doğrusu. On beş gün sonra ben okula gidince... olsa bile bu ilişki bitmek zorunda..." Sesi kısıldı biraz. "... ve belki de sen zaten benden bıkmış olursun."

Genç adam sesini çıkarmadı. Her zamanki gibi, utanmaz bir cüretle kızın yüzünü seyrediyordu. Sonra doğruldu. Bir koluyla yere dayandığı için, kız onun gövdesi önünde hapis kalmıştı. Bilinçsizce geriye kaykıldı. Adam yavaşça yüzünü yüzüne yanaştırdı. Geniş, çıplak göğsü, göğsüne değiyordu.

"Okul konusunda, düşünüyorum henüz."dedi ciddi bir şekilde. "İlişkimizin süresine gelince, işin doğrusu, ben de sana olan ilgimin geçici olmasını umuyorum..." Belen'in bütün kalbi patlayacak kadar ağrıyordu. "Ama hastalık gibisin... Dünden sonra sana olan arzumun azalacağını düşünüyordum. Birçok kadın için böyle hissettim. Bir iki sevişmeden sonra benim için cazibelerini kaybettiler. Aynı göğüs, aynı bel, aynı vücut... Sende olan her şey

bütün diğer kadınlarda da var.” Gözleri genç kızın göğsünün oluğunda gezindi. “Olsa bile dediğin bu ilişki, gerçekte ne kadar sürer bilmem. Ama arzumun hiç azalmadığını söyleyebilirim. Öte yandan sadece cinsel olarak istemiyorum seni. Ben seni istiyorum... Seni... Senin yanında gerçekten eğleniyorum.”

Genç kızın kocaman gözleri o kadar etkileyiciydi ki! Dayanamayıp küçük bir öpücük dokundurdu dudaklarına. Kızın dudakları cevap vermedi. Adam alayla güldü. “Bu kadar itirafa bir öpücüğü hak etmiyor muyum *aşkım*?”

Belen kendini toparladı. Bakışlarını kaçırmaya çalışsa da beceremedi. Cazibesinin adamı hâlâ etkiliyor olmasına çok mutlu olmuştu. Ama yine de ona güvenmek istemiyordu.

“Dalmaktan vazgeçersen eğer...” diye mırıldandı. “Seni öperim. Ama bir arkadaş gibi?..”

Kalın kaşlar belirsizce yukarı kalkınca ürperdi. Sonra dudaklarını adamın dudaklarına uzattı. Dokundurmadı... Ona düşünmesi için fırsat vermemeliydi. Çok yakın, öylece tuttu. “Tamam, mı?” derken kırmızı dudakları çıldırtıcı bir şekilde dolgun duruyordu.

Bora yavaşça başını sallayınca, dengesini korumak için adamın ensesindeki saçları yakaladı. Kalın boynunu kendisine çekti. Dudaklarını yavaşça adamın arzulu dudaklarına dokundurdu. Geriye çekmeden, kıpırdattı. Acele etmeden, yavaşça adamın dudaklarından birini yakaladı ve hafifçe emdi. Soluğu hızlanmıştı. Adamın sıcak nefesini genzinde hissetti. Hiç tiksinmeden ağzını iyice araladı ve adamın da kendi dudaklarını hapsetmesine izin verdi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Biliyordu ki, yatakta olsalar, adam kendisini soymaya kalkacak, o da hiç itiraz etmeyecekti.

Adamın bir eli bluzunun altından çıplak göğsünü avuçlayınca nefes almak için başını çekti. Vücudunu ellemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu bu deli!

“Tamam mı?” diye yine de sordu.

“Evet ama...” Ateşli bakışları hâlâ kendisini öpmeye davet eden lezzetli dudaklarındaydı. ”...umarım arkadaşlarını böyle öpmüyorsundur?”

Kızın arzusuyla alay eden sert bakışlı gözleri, çok tatlıydı. Elini kızın göğsünden isteksizce çekip ayağa kalktı. "Hadi gidip kahvaltı yapalım o halde!" Çocuksu bir bakış vardı yüzünde. "Sonra da belki odamda sevişiriz?.." dedi eğlenerek...

"İşte buna söz veremem!" dedi Belen. Uzattığı eli tutmuştu. Onun dalmaktan vazgeçmesi genç kız için yeterliydi. Bora yazlık gömleğini giyip malzemeleri topladı. Bisikletin yanına gittiler. Genç kız adamın yanında motele doğru yürürken, iri gövdesi kendisine gölge yapıyordu. Bu savaşı kazanmıştı. Yaşasın! Nihayet bu adama karşı bir savaş kazanmıştı. Tabii politikanın da biraz rolü olmuştu!

Motele girdiklerinde ortalıkta yine birkaç çalışan vardı. Bazı müşteriler de uyanmış, kahvaltı salonuna çıkmak üzere asansör bekliyorlardı. Ama hepsi de istisnasız, dönüp kendilerine baktılar. Belen nedense rahatsız olmadı. Adamın elindeki malzemeleri alıp, çalışanlardan birine verdi.

"Şunları benim odama bırakır mısın Metin?" diye nazikçe emretti. Genç delikanlı zıpkınları ve şnorkeli derhal aldı. Belen '*Onları bir daha zor bulur!*' diye geçirdi içinden. Metin'in kulağına eğildi çaktırmadan. "Hepsini çöpe at!" diye fısıldayarak emretti. "Ortada görürsem seni kovarım!"

Metin açıkça yutkunmuştu. Belen sanki hoş bir şey söylemiş gibi genç çocuğa gülümsedi. Madem bu pervasız adam kendisi üzerinde bu kadar hak iddia ediyordu, kendisinin de ona ait hakları olmalıydı. O bedene zarar verecek bir ortam oluşsun istemiyordu..

Yan gözle Bora'ya baktı. Genç adam durumdan habersiz, sehpanın üzerindeki gazetelere ayaküstü göz atıyordu. Yanına gidip başını yakışıklı suratına kaldırdı. "Gidelim mi?" diye sordu.

"Evet, ama önce bir tıraş olsaydım?"

"Merak etmeyin Boran Bey, şimdi bile çok yakışıklı görünüyorsunuz. Alman kızları cazibenize yine bayılacaklar."

Genç adam durumdan habersizmiş gibi etrafına baktı. Oteldeki her genç kızın, kendisini yiyecekmiş gibi süzdüğünü, bazen de hakkında fısıltıyla konuştuklarının gerçekten de farkında

değildi. Umurunda da değildi. Sadece bu zarif yaratık görüş alanında duruyordu.

Elini tehditkâr bir tavırla kızın yanağına sürttü. "Aşkım..." dedi alayla. "Beni her *Boran Bey* diye çağırdığında, ücretini kestiğimi unutma!"

Uzaktan birbirlerini delicesine seven âşıklar gibi gözüküyorlardı. Birbirlerine takılı kalan gözlerin, aslında didiştiği belli olmuyordu. Belen başkalarının kendilerini seyrettiğinin farkındaydı.

"Yapma!" dedi dişlerini biraz sıkarak. "Herkes bizi seyrediyor."

Bora onun omzuna kolunu atarak asansöre doğru yönlendirdi. "Olmayan bir şeyi görmüyorlar ki!" dedi keyifle. "Biz artık sevgili değil miyiz?" Kendileri gibi asansör bekleyen birkaç yabancı turiste hafif gülümsedi. Hatta yukarı çıkarken birkaç kelime bile konuştu. Bu esnada kolunu asla kızın omzundan çekmemişti.

Belen ona engel olamıyordu. Hep kendisini inatçı zannederdi ama adamın baskın kişiliği karşısında çaresizdi. Her ne kadar o kolun altında olmaktan mutlu ise de gerçekten kaçmak isteyen bir kuştu. Bora kendisini bıraksa kolaylıkla uçup gidiverecekti. İnatla ellerini önünde birleştirdi. Ona sarılmamak için tüm gücünü kullanıyordu.

Banyo bile yapmamış olmasına rağmen mis gibi kokuyordu. Geniş asansörde çoğu kere midesini bulandıracak kadar ter kokan insanlarla da bulunmuştu. Ama kendi narin vücudunu saran yağsız atletik beden, doğal erkeksi kokusuyla genzini dolduruyordu. Parfüm bile kullanmasına gerek yoktu. Ağır kolun altında hafifçe kıpırdayıp yandan adama baktı.

Kendisini bırakması için hafif kızgın bir bakıştı. Kırmızı dudaklarına bakan ateşli gözlerin alaycılığıyla daha da kızdı. Sanki hemen sevişecekmiş gibi bakıyordu ve herkesin bunu fark etmemesi için kör olmaları gerekirdi.

"Baban ne zaman geliyor?" diye sordu.

Genç adam kaşlarını kaldırdı. "Biliyor muydun?"

"Elbette. Ben buranın patronuyum. Her şeyden haberim var."

"Sürpriz olsun istedim. Babamı da çok seveceksin." Alayla güldü. "Aynı ben..."

Belen sıkıntıyla içini çekti. "Çattık! Senden bir tane bile fazla bana!" Yan gözle kahkaha atan adama baktı. Gülmesi azalmayınca dirseğiyle dürttü. Bu asansörde kendilerinden başka üç kişi daha olduğunun farkında değil miydi?

Kafeteryaya girdiklerinde içerisi yeni yeni dolmaya başlamıştı. Belen etrafını süzdü. Doluluk oranının iyi olduğunu biliyordu. Önemli olan müşterilerinin memnun olup olmadığıydı. Kimi gülüşüyor kimi de muhabbet ederek kahvaltılarını yapıyorlardı. Bu iyiydi. Memnun olmayan kimse gözükmüyordu. Buraya girerken kıvrak bir hareketle adamın kolundan kurtulmuş ve onu önden itekleyerek kendisi arkasında kalmıştı.

Başını mutfağa çevirdi. Emine Hanım içeride olmalıydı. Yardımcı kızlar arada gezinerek servisleri kontrol ediyorlardı. Dün kadını hiç görmemişti. Yine bir sürü soruyla sorgulanacağını biliyordu. Bu sefer sakladığı sırrı daha büyüktü. Nasıl gizleyecekti ki? Kızlığını daha yeni tanıdığı bir adama kolayca verdiğini nasıl gizleyecekti.

Etrafa bakıp yer arayan Bora'yı süzdü. İç çekti. Derin, garip bir iç çekişti bu! Peki, niye hiç pişman değildi? Bu adamdaki şeytan tüyü etrafındaki herkesi olduğu gibi kendisini de etkiliyordu. Onu süzen diğer genç kızların ve kadınların bakışlarını fark edince kıskandı. Kahretsin! İşte bu da yeniydi. Kıskançlık! Şimdi her şey bitmişti de bir de kıskançlık mı çıkmıştı? Elini adamın sırtına dokundurup işaret etti.

"Şurası boş. Sen git, ben sana servis yaparım."

"Yardım etmeyeyim mi?

"Gerek yok. Sen masaya git. Şimdi gelirim. Çok aç mısın?"

"Hımm. Kurt gibi açım galiba?"

İki büyük tabağa bolca malzeme doldurdu. Kendisine de küçük bir tabakta bir parça peynirle, kızarmış ve üzerine tereyağı sürülmüş ekmek aldı. Biraz da reçel yiyecekti ama bunun için adama doldurduğu küçük reçel kâselerinden didiklemeyi düşünüyordu. Tabakları ustalıkla masaya götürürken, arkasına rahatça yaslanmış olan adamın sürekli kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Aynı ilk sabah olduğu gibi, bir an bile gözlerini kızın ince fiziğinden, güzel yüzünden ayırmıyordu.

Tabakları masaya bırakırken gözlerinde gizli bir kızgınlık ateşiyle sordu. "Allah aşkına... Neden öyle bakıyorsun? Herkes ne diyecek?"

Adam omuz silkti. "Başkalarını çok dert ediyorsun. Ne yapabilirim ki? Bu kadar güzel olmasaydın sen de. Hem güzel hem de benim olman, aklımı başımdan alıyor..." Şakayla eğilip fısıldadı. "Yemekten sonra odama iniyoruz, değil mi?"

"Saçmalama..."

"Bir daha sevişmemizin kaçınılmaz olduğunu biliyorsun." dedi Bora. "Niye bana direniyorsun ki?"

"Elimden geldiğince direneceğim. İstediğin zaman rahatça kullanacağın bir kız değilim ben. Cazibeni benim üzerinde denemen de hoşuma gitmiyor. Sadece müşteri ve otel sahibi gibi olamaz mıyız? Ya da arkadaş bile olabiliriz."

Yanlarına servis yapan kızlardan birisi geldi. Belen çayı kendisinin getireceğini söyleyip kızı gönderdi. İçinde kadınsı bir kıskançlıkla ona servisi sadece kendisi yapmak istiyordu.

"Sen belki arkadaş olabilirsin?.. Ama ben, asla senin gibi arkadaş istemem." Bir yandan da tabaklara bakıyordu hayretle. Bir önünde duran iki koca tabak dolusu kahvaltı malzemesine, bir de Belen'in kendi oturacağı tarafa koyduğu küçük tabağa baktı.

"Beni yiyerek mi öldürmek istiyorsun, yoksa?"

Belen gülmemek için kendisini zor tuttu. Dudakları hafif kıvrıldı. "Ye!" dedi emredercesine. "Cüssene göre çok az yiyorsun. Ben gidip çay alacağım. Senin istediğin gibi..."

Mutfakta Emine Hanım'ın karşısına geçti. En iyi savunma

saldırıydı. Doğal bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Sor bakalım!" dedi biraz sıkıntıyla. Nasılsa kadın kendiliğinden sormaya başlayacaktı.

Emine Hanım kızın içeriye girip karşısına dikilmesiyle şaşırmıştı. Onun kurbanlık kuzu gibi durması hoşuna gitti.

"Neyi soracağım?" diye karşılık verdi saf bir soruyla.

"Ne bileyim. Merak ettiğin bir şeyler yok mu?"

Kadın omuz silkti. "Yoo? Hayır yok. Niye merak edeyim ki? Görünen köy kılavuz istemez. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

"Ne yani? Bu kadar mı?" dedi Belen biraz şaşkınca.

"Elbette! Çay mı istiyorsun?"

"Dedikoduların aksine, aramızda bir şey yok!" diyerek onu duymazdan geldi genç kız. Kendisinden emin bir gülümseme vardı suratında. Kadın hâlâ işine devam ediyordu. Belen onun çay doldurmasını izlerken, iri yapılı adam için önüne büyükçe bir fincan koydu. "Açık olsun..." dedi kısaca.

Emine Hanım hemen başını sallamıştı alayla. "Belli oluyor."

"Ya, Emine Abla! Bu adam burayı almak isteyen holdingin sahibiymiş. Nasıl aramızda bir yakınlaşma olabilir ki?"

"Doğru..."

"Kendi davranışları yüzünden yakınmış gibi gözüküyoruz. Beni hep zor durumda bırakıyor. Sevgilisiymişim gibi gösteriş yapıyor. Baskıcı ukalanın teki! "

"Belli..." dedi kadın alayla. Belen sinirle ayağını yere vurdu.

"Ya... Dalga geçme!.. Sen de bana bir iki soru sorsana?.. Böyle açıklaması zor oluyor..."

"Soracak bir şey yok. Dün bütün öğleden sonra yoktun. Annen seni aradı. Senin motelde bir yerlerde olduğu yalanını söyledim. Resepsiyoncu çocuk kızgınlıkla adamın odasına gittiğini söyledi. Sonra da seni görmemiş. Akşam da motelden çıkarken görmüşler."

Belen kıpkırmızı olmuştu.

Kadın çayları bir tepsiye bırakıp, kızın önüne sürdü. Sonra ellerini göğsünde kavuşturup, garip bir bakış attı.

"Eğer tuvalette falan üç-dört saat geçirmediysen nerede olduğun belli! Şimdi çayı soğumadan götür de adam kahvaltısını etsin."

Bu kadın dedektif olacak kadındı. Belen şok olmuş bir halde Bora'nın yanına döndü. Gözlerindeki garipliği genç adam hemen sezmişti. Tepsi içindeki çayları alırken, kıza soran gözlerle baktı.

"Ne oldu?"

"Biliyor..." diye mırıldandı kız.

"Kim, neyi biliyor?"

Belen gözüyle mutfağı gösterdi.

"Emine Abla biliyor. Dün senin odanda olduğumu ve ne yaptığımızı..."

Genç adam umursamazca duruyordu. Kızın yanına oturmasını izledi. "Bu kötü mü?" diye sordu sakince...

"Ne demek kötü mü? Kimseye söyleyeceğinden değil ama... Ben şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım?"

"Saçma. Üzülecek bir şey değil. O da kadın ve cinsel deneyime sahip. Bir çocuğu olduğuna göre bu işlerin nasıl yapıldığını biliyor. Anlayışla karşılayacaktır."

Belen aklına gelen çılgın bir fikirle gözlerini kocaman açtı. Ekmeğine tereyağı süren adam onun "Aman Allah'ım" diye inlemesiyle başını kaldırdı.

"Ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor?" diye sordu endişeyle.

"Yok... Yok bir şey!"

"Belen, bana ne olduğunu söyle?.." diye emretti adam. Kız başını eğip sessizce fısıldadı.

"Cinsel tecrübe dedin?.. Çocuk dedin?.."

"Eee..." Adam kaşlarını kaldırmış, keyifle kızın yüzünü

süzüyordu.

"Ya!.. Aptal mısın? Çocuk! Çocuk diyorum sana?.. Anlamadın mı?"

Adam ekmeğinden ısırdı. Gözleri kızın korku dolu güzel gözlerindeydi. Biraz çiğneyip sordu. "Ben çoktan anladım da, sen ne anladın onu merak ediyorum?" dedi sırıtarak. Belen nerdeyse düşüp bayılacaktı.

"Bebek?.. Bebek?.. Sen kesin aptalsın? Ben saf olabilirim ama inan bana bebeğin nasıl yapıldığını biliyorum. Sen içime boşaldın?.. Sen korunmadın, değil mi?"

"Buna fark etmişsindir sanırım?" diye alay etti adam.

"Ben de..." durdu. Hesap yapmaya çalıştı. Sonra yavaşça arkasına yaslanıp boş boş tabağına baktı. Yiyecek hali kalmamıştı. "Ben hamile kalabilir miyim?" diye fısıldadı. Diliyle kuruyan dudaklarını yaladı. Bu ne biçim bir hayat olmuştu böyle? Hayatı sanki sürprizlerle dolu bir roman olmuştu! Kim yazıyordu bu saçma romanı böyle? (**Ben!**)

Tam yerinden kalkacaktı ki, adam yumuşak bir hareketle elini yakaladı. "Otur... Nereye gidiyorsun?"

"Gidip internetten bakacağım. Nasıl oluyor!"

"Bakarsın!" dedi adam kadife sesiyle. "Ama boşuna telaşlanıyorsun. Ortada fol yok, yumurta yok. Otur, önce kahvaltını et. Sonra birlikte bakarız."

Belen hayretle ve kızgınlıkla adama eğdi başını... Sinirinden çığlık atmak istiyordu. Bu adam geldiğinden beri çığlık atmak en büyük ihtiyacı olmuştu. Ne var ki bu mümkün değildi. "Bora! Bora! Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. Konuşmalarını kimse duysun istemiyordu. "Hamile kalamam... olamaz! Daha on dokuz bile değilim... Daha çok küçüğüm... İyi, seviştik, sorun yok ama bebek?.. Bunu nasıl kaldırırım? Allah'ım! Hele senden!"

"Ne varmış ki bende?" Adamın yüzü değişmiş, gözleri kısılmış ve sesi biraz soğumuştu.

Belen onu kırdığını anlayınca yutkundu. Biraz ağır olmuştu galiba. Toparlamaya çalıştı. "Gideceksin..." diye mırıldandı.

"Evet! Ama görüşmeye devam edeceğiz."

"Nasıl, hangi isimle? Evlenir misin ki benimle? Evlenmezsin! Müzmin bekâr Boran Karadağ! Seninle ilgili her şey internette yazıyor. Bir süre sonra beni de bırakacaksın."

Adam sustu. Kara gözlerindeki soğukluk devam ediyordu. Genç kız bakışlarını kaçırdı. "Evlenmek mi istiyorsun?" diye donukça sordu adam. Belen onun evlilikten korktuğunu, bu durumda tuzağa düşürülmüş gibi hissedeceğini düşündü. Aslında dünyada en fazla istediği şeyin, adamın yanında olmak, eşi olmak, sevgilisi ve karısı olmak, çocuklarının annesi olmak olduğunu kavrayıvermişti. Bu düşünce bile inanılmaz dehşet vericiydi. Topu topu üç gündür tanıdığı bir adamı, inanılmaz bir şiddetle, acı verici bir aşkla seviyordu. Gözleri doldu. Ona âşıktı! Bu lanet adamı seviyordu! Allah'ım! Bu nasıl olurdu? Nasıl bu kadar kısa zamanda bir erkeğe âşık olabilirdi?

"Belen! Soruma cevap ver! Evlenmek mi istiyorsun? Bekâretinin karşılığı bu mu?"

Belen'in nefesi kesildi. Bunu ona yapabilir miydi? Adamı kafese sokabilir miydi?

"Elbette hayır!.." diye yalan attı aceleyle. "Niye isteyeyim ki? Bu konuda üzgün olsaydım, senden dün evlenmemizi isterdim. Ama istemedim değil mi? Beni bekâretimi kullanma konusunda suçlaman hiç doğru değil. Seninle evlenmek falan istemiyorum. Sadece... sadece babasız bir çocuk doğuramam." diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Onu asla evliliğe zorlayamayacağı gibi, kendisine bir daha bu kadar soğuk bakmasına dayanamazdı.

Adam bu sözler hiç de rahatlamış gibi durmuyordu. Aksine sanki kızmıştı? Sanki evliliği istemediği için öfkelenmişti! "Demek evlenmek istemiyorsun?" dedi adam ters bir sesle.

Belen içini çekip siyah gözlerin derinliklerine baktı. "Merak etme! Hamile olsam bile seni evlenmeye zorlamam. Ne olur bakma bana öyle!" Adam cevap vermeyince, dudaklarının arasından mırıldandı... "Sen zorunlu olduğun için evlenmek ister miydin?"

Adam önce sustu. Bir süre konuşmadı ama sonra "Hayır."

dedi net bir şekilde. "Kahvaltını yap ve endişe etme. Eğer ki hamile kalırsan, ben sorunu rahatlıkla çözerim. Ama şu anda tartışacak bir konu görmüyorum. Henüz kesin olan hiçbir şey yok! Her şeyin bir çaresi bulunur."

Belen'in hiç iştahı yoktu. Bu sabah ne güzel başlamıştı oysa. Mutlulukla uyanmıştı ve... şimdi hiç mutlu değildi. Şu dayanılmaz adamı sevdiğini keşfetmek çok sarsıcıydı. Çocuğu olabileceğini öğrenmek de dayanılmazdı. Başka zaman olsa harika bir hediye olurdu ama...

"Kalkabilir miyim?" diye sordu yalvarırcasına.

Bora elindeki kuşun uçmak üzere olduğunu hissediyordu. Şu harika yaratığı kolları arasına alıp, üzülmemesini söylemek istiyordu. Ama kızın acı çektiği ve yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu öyle belliydi ki, sessizce başını salladı.

"Peki. Git ama..., dediğim gibi... Üzülecek bir şey yok. Henüz yok. Ben babamı karşılamaya gitmek zorundayım. Sen de çok çalışma. Eve git ve akşam için dinlen..."

Kız ayağa kalkınca, bileğini yakalayıp kendisine bakmasını sağladı. "Ayrıca..."dedi tehditkâr bir havayla. "...sakın bana sormadan, benden habersiz bir şey yapma!"

Belen onun ne demek istediğini anlamamıştı. Elini çekip kimsenin dikkatini çekmeden çıkışa yöneldi. İncecik bedeni, uzun boyu, savrulan saçları ve her adımda çıldırtıcı bir şekilde salınan güzel kalçaları ile şu an bile öyle güzeldi ki. Bora dişlerini sıkıp arkasından baktı kaldı. Bir şeyler kontrolünün dışına çıkmadan, bu kızı korkutmadan nasıl devam edecekti?

Bora, Antalya'ya gidip, uçakla gelen babasını karşıladı. Babası gerçekten de uzun ve yakışıklı bir adamdı. Eskiden beri babasıyla gurur duyardı. Onu karşıladığında elini sıkarken, kalabalık peronda ne kadar dikkat çekici olduklarının ikisi de farkında değildi. Aynı boy, aynı fizik ve etkileyici bakışlar, onları herkesten farklı yapıyordu. Fakat Bora biraz babasına kızgındı. Bu işi başına açtığı için, hayatının düzenini bilmeden bozduğu için kızgındı. Öğlen sıcağında, açık klimanın eşliğinde oluşan serin ortama bir de aralarındaki soğukluk girmişti. Bu mesafeli ortamda

arabayla motele geri gelirken fazla konuşmadılar. Aklı zaten kızla ve olması muhtemel bebeğiyle meşgul olan Bora, sessizdi. Babası da sessizce dışarıyı seyrediyordu.

Motele vardıklarında, resepsiyoncu çocuğun yardımcısı koşarak ellerindeki küçük valizi aldı. Babası da kendisi gibi fazla eşya getirmemişti. İki uzun ve yakışıklı adamın bulunduğu motel girişi adeta dolmuştu.

Gözleri Belen'i arayan Bora, babasına döndü.

"Benim biraz işim var, baba. Sen çık dinlen. Bu akşam dışarıya çıkacağız. Görevli seni odana götürür."

Siyah saçlarının sadece şakaklarında beyazlar bulunan, gözleri oğlununkinin aksine tatlı bir kahverengi olan adam, başını salladı.

"Tamam. Akşam niye çıkıyoruz?"

"Birisinin yaş günü var. Alanya'ya götüreceğim. Gelmek zorunda değilsin tabii."

Orta yaşlı adam, oğlunun huzursuz hali karşısında şaşırdı. Bir an önce yanından ayrılmak istiyordu ve bunu da açıkça belli ediyordu. O da inatçı bir tavırla, oğlunu bırakmadı.

"Kimin?"

"Belen'in. Yani buranın sahibinin..."

Deniz Karadağ hafif alaycı gülümsedi. Bavulu alan çocuk sabırsızlıkla, asansörün yanında bekliyordu ama ikisi de ona aldırmıyorlardı. "Kaleyi içerden fethediyorsun yani..." diye sordu gülümseyerek.

Bora cevap vermedi önce. Sonra sert bir şekilde karşılık verdi."Kale falan yok baba! Sadece hoş bir genç kızın yaş günü! Başka bir anlamı yok. Geleceksen eğer, yemeği de dışarıda yiyeceğiz. Akşam yedide hazır ol."

"Annesi de geliyor mu?" diye soruverdi adam. Bora durakladı. Kaşları çatıldı. Keskin bakışları babasının cildi bile hâlâ sarkmamış yakışıklı yüzünde gezindi.

"Sen annesini tanıyor musun?" diye sordu garip bir sesle.

Deniz Karadağ keyifle başını salladı. “Elbette. Burada daha evvel birkaç gün kaldığımı unutma? O çok güzel kadın!”

Genç adam babasının sesindeki beğeniyi fark etmişti ama bununla uğraşacak hali yoktu. “Geliyor...” dedi kısaca

“İyi, ben de gelirim o halde. İki gencin arasında tek kalmak istemem doğrusu. Peki, ben şimdi akşam yediye kadar ne yapacağım?”

Bora sabırsızlıkla nefes aldı.

“Havuz var, deniz var. Burada bir sürü güzel kadın var. Eminim oyalanacak bir şeyler bulursun. Hadi hoşça kal.”

Bora resepsiyona gidip, çocuğa doğrudan sordu. “Belen Hanım’ı gördünüz mü?”

“Evet efendim. Az önce bir grup ile motelin minibüsüne binip Alanya’ya gitti. Akşama doğru dönecekmiş.”

“Cep telefonu var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok”

“Nasıl cep telefonu olmaz ya?” diye homurdandı adam. Sesindeki ton, çocuğu ürpertmişti. “Ona erişmek istediğinizde ne yapıyorsunuz?”

“Kemal Bey var. O işlerle ilgileniyor. Gerekirse, buluyor da.”

Bora çocuğu orada bırakıp döndü. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu aptal kıza, eve gidip dinlenmesini söylemişti. O ise kalkıp minibüsle yolculuk yapıyordu. Belki de bir eczaneden ilaç alıp daha var bile olmayan bebeği düşürmeye uğraşacaktı.

“Saçmalıyorsun.” dedi kendi kendine. “Sanki bir aylık bebek? Daha ortada bebek olma durumu bile yok. Bunu beceremez!” Her nasılsa Belen’in, doyasıya öpmeyi arzuladığı dümdüz karnında kendi bebeğini düşünmek, içini ısıtmıştı. Bu da öfkesinin artmasına sebep oldu.

Eliyle siyah saçlarını geriye atarken, “Bu kıza acil alınacaklar var.” diye homurdandı yine. “Önce bir telefon almak lazım! Nasıl cep telefonsuz gezer ki? Bir tane de araba... Evet,

araba şart! Ehliyeti var mı acaba? Aptal kız! Şimdi kim bilir nerede?"

Dönüp arabasına gitti. Kontağı çevirip, hızla Alanya'ya doğru çevirdi yönünü.

8. BÖLÜM

Akşamdan hemen önce, Deniz Karadağ, mayo şortunu giyip, üzerine aynı oğlu gibi bir gömlek geçirip, havuzun kıyısına indi.

Yaşına rağmen, atletik vücudu gerçekten göz alıcıydı. Uzun bacakları ve güçten düşmemiş kolları ile yüzmek ona hiç zor gelmiyordu. Havuzun içinde kimse yoktu. Güneş vurduğu için çoğu kişi gölgeye çekilmişti. Birkaç bayan turist mayosunun üstünü çıkarmış, güneşin altında ıstakoz gibi kızarmaya yatmıştı. Ama hayatında çok kadın gören adam, çıplak göğüslere yan dönüp bakmadı bile. Karısının ölümünden sonra, mazbut bir hayat yaşadığı söylenemezdi. Uzun zaman olmuştu zaten. Ama yine de bir süredir, canı hiçbir kadına bakmak istemiyordu. Birisi hariç... Aklındaki kadını düşününce, içi ısındı.

"Della!" diye iç çekti. "Umarım acıların azalmıştır artık..."

Yüzmek adama iyi geldi. Yorulmadan uzun turlar attı. Enerjisini biraz boşaltıp, havuzun kıyısında şezlong üzerinde uyuklamak istiyordu. Akşamı nasıl yapacağını bilemiyordu. Daha üç saat vardı. Bir meyve suyu isteyip, şezlonguna uzandı. Serinlemeye çalışırken, bir an bile görüntüsünü unutmadığı kadını düşünüyordu.

"Belki artık, başını kaldırıp etrafına bakar, hayatın devam ettiğini görür!" diye iç geçirdi.

Bora ise Alanya'nın sokaklarında uzun turlar atmış, ama Belen'i görememişti. Hava sıcak olduğu için, caddeler fazla kalabalık değildi zaten. Motele geri döndüğünde, babasının havuz kıyısında olduğunu fark etti. Dönüp yanına gitti. Adamcağızı fazla boşlamış olabilirdi.

Genç adam babasının başına dikildiği zaman, Belen de

motelden yeni çıkıyordu. Geleli on beş dakika olmuştu. Motel için aldığı birkaç şeyi bırakıp eve gidecekti. İçi hâlâ sıkıntılıydı. İnternetten sabah araştırdığına göre, hamile olma tehlikesi vardı. En tehlikeli gün değildi ama yine de vardı. Fakat Bora'ya durumu biraz yumuşatıp, hiç tehlike yokmuş gibi söylemek istiyordu. Onun kendisi hakkında şüphe duymasını istemiyordu. Zorla bebek dayatan kadınlardan olmak istemiyordu. Ayrıca, dediği gibi ortada henüz bir şey yoktu. En azından olmayacağını umuyordu.

Biraz acele etseydi, Bora ile yolda karşılaşacaktı ama resepsiyondan kendisine seslenilince duraladı.

"Efendim?" dedi sabırsızca.

"Boran Bey'in babası geldi, Belen Hanım. Ayrıca Boran Bey öğlen sizi sordu. Telefonunuzu istedi. Size erişemeyince biraz kızdı." Sesinde hafif uyaran bir ton vardı. İki sevgili arasında huzursuzluk çıkmaması için uyarır gibiydi.

"Kendisi nerede peki?"

"Bilmiyorum. O da dışarıya çıktı. Bir daha da görmedim. Babası havuza doğru gidiyordu."

"Peki!" dedi kız. "Gidip bir hoş geldin diyeyim? Nasıl birisi! Tam hatırlamıyorum."

Çocuk kaşlarını kaldırdı. Sanki bir sır veriyordu. "İkizi gibi... Hemen tanırsınız..." dedi açıklamasındaki olağanüstü esrardan memnun olarak.

Belen dışarı çıkıp Deniz Karadağ'ın yanına varmadan önce, baba oğul konuşmaya koyulmuşlardı bile. Meyve suyunu yudumlayan dinç baba, Bora'ya bakmış ve "Ne yaptın? Moteli alabilecek miyiz?" diye sormuştu.

Genç adam sıkılı dişleri arasından homurdandı. "Hayır."

Deniz Karadağ'ın biçimli, erkeksi kaşları havaya kalktı. "Neden?" diye sordu kuru bir sesle.

Genç adam cevap vermedi. Deniz Karadağ uzun zamandır ilk kez, oğlunun sıkıntılı olduğunu gördü.

"Sen iyi misin? Canın sıkkın gözüküyor?"

"Evet, iyiyim." Gözlerini etrafında gezdirdi. Üzerinde hâlâ şortu ve gömleği vardı. Canı yüzmek istemediği için, öylesine, giyinik bir halde babasının yanındaki şezlonga oturmuştu. Sırtları motele dönüktü.

Biraz ileride uzanmış olan, iki genç turistin çıplak göğüslerine, bacaklarına hiçbir şey hissetmeden baktı. Sonra gözünün ucuyla babasını süzdü. "Bu moteli neden bu kadar çok istiyorsun ki, baba?"

Orta yaşlı adam cevap vermedi. Gözlerin üzerindeki güneş gözlüğü, bakışlarını gizliyordu. Sonra başını oğluna çevirdi. "Boş ver sen! Şimdi burayı alacak mısın, almayacak mısın?"

"Hayır!" dedi adam kesin bir sesle.

"Hayır mı?" derken adamın sesi hiç de şaşkın değildi. Fakat küçük bir kızgınlık titreşimi vardı.

"Buradan vazgeçtim. Sen ne kadar istersen iste, projeni iptal ediyorum. Sana daha güzel bir yer bulurum!" dedi Bora açıkça. Babasından çekinmeyecek kadar kendisine güvenen birisiydi o. Geri adım atmayacak kadar inatçı... Tıpkı babası gibi!

Orta yaşlı adam gergince doğruldu.

"Vazgeçemezsin! Burayı mutlaka almalısın. Ben başka yer istemiyorum. Burasını istiyorum."

"Neden bu kadar ısrarcısın? Şart değil ki?"

"İşime karışma evlat. Bu motel yıkılsın istiyorum. Yıkıldığı zaman, yerine kocaman bir merkez yapıp, ömrümün kalanını burada geçireceğim."

"Burası olmasa da istediğin merkezini yapabilirsin. Çevredeki her yeri aldım. Fakat burada bir sürü çalışan, onlara ait bir sürü anı var."

"Benim de istediğim bu zaten! Anıların hepsi yok olmalı. Ben başkalarının anılarını hayatımda istemiyorum. Örneğin şu Della Hanım! Buraya her gelişinde kocasını hatırlıyor. Oysa yeni bir otel olsa burada, hatırlayacak fazla bir şey bulamaz. Beni anlıyor musun?"

O sırada Belen arkalarında belirmişti, ama ikisi de

konuşmaya o kadar dalmışlardı ki fark etmediler. Genç kız sadece Bora'nın tehditkâr bir tavırla babasına eğildiğini fark etti.

"Hayır, seni anlamıyorum! Senin yüzünden bütün hayatım alt üst oldu." diye homurdanıyordu adam sinirle. "Buraya geldim ve küçük, aptal bir sarışının oyuncağı oldum. Düzenli bir hayatım varken şimdi her şey mahvoldu. Üstelik de kendimi tutamayıp, onunla beraber oldum. Anlıyor musun, beni? Onunla istemediği halde birlikte oldum! Şimdi ise, daha genç kızlığını bile bilmeyen bir çocuğu hamile bırakma riskim var ve hepsi de senin bu aptalca inadın yüzünden!"

Sesi gerçekten de sertti ama Belen'in kalbini parçalayan şey, sesinden çok sözlerinin içeriğiydi. Onunla yatmış olduğunu babasına açıklaması bile o kadar utandırmamıştı kendisini. Demek kendisiyle istemeden yatmıştı? Demek küçük, aptal bir sarışındı?

"Onunla yattın mı?" diye hayretle sordu babası.

"Ne yazık ki, evet! Olsun istemezdim, ama oldu işte. Kötü bir gelişme! Şimdi de korkuyor ve belki de evlenmek gerekecek..."

"Evlenmek mi? " Adam belli ki oğlunun açıklamaları yüzünden şok olmuştu.

"Sorun bu değil." diye devam etti Bora. "Daha evvel de evlenmek isteyen bir sürü kadınla beraber oldum. Beni tehdit eden benzer bir sürü güzel tanıdım. Artık alıştım. Bunlara göz yummam ama... Ama sorun başka... Sorun çocuk olma ihtimali de değil... Sorun çocuk olsa, onu aldırmak da kolay!"

"Korunmadınız mı?"

Bora bir an sinirle susup, ardından devam etti.

"Planlı bir şey değildi. Ben böyle tuzaklara düşecek kadar ahmak mıyım? Normalde korunmadan böyle şey yapar mıyım? Ama oldu işte..."

"Bence onunla evlenmelisin! Hem de en kısa zamanda. Yaptığın hiç hoş değil!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Belen yutkundu. Neredeyse ağlamak üzereydi. Hiçbir zaman adamı tuzağa düşürmek istememişti ki! Onu evlenme fikri

ile karşı karşıya getirmek de istemiyordu. Tüm istediği, adamın varlığını biraz daha yaşamak, o gitmeden onu doya doya sevebilmekti. Çocuk olsa bile onu asla tehdit etmezdi. Adamın özgürlüğünü kısıtlayacak hiçbir şey yapamazdı. Bora kendisini ne kadar da yanlış tanımıştı meğerse?

Kendisini toparlamaya çalıştı. Hafif öksürerek yanlarına gitti. Uyarı için öksürmesi iki adamı da kendisine getirmiş, gözlerini kıza çevirmelerine sebep olmuştu. Yeşil kıyafetlerinin içinde o kadar taze ve güzeldi ki, her iki adam da nefeslerini tuttu. Kocaman bal rengi gözleri, iki erkeğe göre sebepsiz bir şekilde parlak ve nemliydi. Oysa Belen ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Güzel yüzü sakin, her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi.

Genç kız Bora'ya bakmadan elini uzattı. "Hoş geldiniz, Deniz Bey!" dedi çok sakin bir sesle. Eli adamın iri, sevecen eli arasında kayboldu. Her nedense adam kızın elini biraz fazla tutmuş, sanki ona enerji aktarmaya çalışmıştı. "Sizi yeniden motelimizde görmek çok güzel! Nasılsınız?"

Adamın ılık kahverengi gözleri oğlununki gibi yanmıyordu ama her hangi bir genç kadının içini hâlâ titretebilirdi. '*Ne kadar da benziyorlar!*" diye geçirdi içinden. Aynı sert profil, köşeli çene, çatılmaya hazır kaşlar!

"Teşekkürler Belen. Beni hatırlamana sevindim, yavrum!" dedi adam nazikçe. Yerinden kalktığı için uzun boyuyla kıza tepeden bakıyordu. Kendi uzun boyuna rağmen kendisini pek küçük hisseden genç kız biraz geriledi. Gözünün ucuyla Bora'ya baktı ama adam oturduğu yerden boş gözlerle kendisini süzüyordu. Hemen bakışlarını kaçırdı.

"Umarım, rahat edersiniz. Odanızı beğendiniz mi?"

"Evet, harika. Teşekkürler..." Adam bir an duraladı. "Ya anneniz? O iyidir umarım?"

"Evet, tabii, iyi tabii!"

"Ona selamımı söyle diyeceğim ama... Bora akşam yaş günü kutlaman olduğunu söyledi. Beni de davet etti sana sormadan? Umarım gelmemin mahsuru yoktur?"

"Elbette hayır ama... e... sıkılabilirsiniz." Dudaklarının titrememesi bir mucizeydi. Göz kapaklarına hainçe çivi çakan gözyaşlarının akmaması ise daha da büyük bir mucizeydi!

"Sizin kadar güzel iki bayan arasında sıkılmak mümkün mü?"

Genç kız adama karşı yine de içinin ısındığını hissetti. Oğluna göre çok daha nazik ve sevimliydi.

"Peki, görüşürüz o zaman. Boran Bey sizi bize getirir. Yeniden hoş geldiniz." Bir iki adım geriye gidip, hafifçe selamladı onları. Tam dönüp gidecekti ki... Bora hışımla ayağa kalktı. Kızın kendisini önemsemiyormuş gibi davranması ve bakışlarındaki soğukluk sinirini bozmuştu.

"Belen!" diye seslendi arkasından. Kız duralayınca iki adımda yanına gidip kolunu tuttu. "Hangi lanet olasıca yerdeydin?" diye sordu babasının duyamayacağı kadar alçak ama sert bir sesle. "Bütün öğlen seni aradım..."

"Ben... ben... alışverişe gitmiştim."diye kekeledi. Gözleri doluydu. Ama gururlu ve dik çenesi ile taviz vermeden adama bakıyordu. "Akşam için kıyafet baktım. Size yakışmamız için."

Adam kızın gözlerindeki nemi görünce çıldıracak gibi olmuştu. Onu üzecek herkesi, tek tek öldürebilirdi. Hem de hiç acımadan! "Ne oldu sana böyle?" dedi acı dolu bir sesle! Kim üzmüştü bu tatlı yaratığı? Yoksa hâlâ bebek için mi üzülüyordu?

"Yok... Yok bir şey! İyiyim! Bebek için sevindim sadece. Gün hesabına göre olması imkânsızmış. İnternette diyor!" Ağlamadan inatla duruyordu. O kadar asil ve o kadar cezbediciydi ki.

"Öyle mi?" diye mırıldandı adam.

"Evet, artık sen de sevinebilirsin. Tehlike yok!"

Adam sesini çıkarmadan güzel yüzü süzdü. Belen ondan bir cevap gelmeyince, sessizce geri çekildi. Ne düşündüğünü anlayamıyordu. Sıktığı kırmızı dudakların arasından "Akşam gezmesini iptal edemez miyiz?" diye fısıldadı. Neredeyse yalvarıyordu. Onca söylediği kötü şeye rağmen kalbi bu adama

duyduğu aşkla yanıyordu. Öylesine yanıyordu ki, taş bile olsa patlardı.

"Neden?" dedi Bora kısılmış gözlerle!

"Eee. Belki babanla ilgilenirsin? Belki adamcağız da yorgundur?"

"Başka?" diye homurdandı adam kuru bir tonla.

"Sen de..." Durdu...

"Ne olmuş bana?"

"Yani bizimle ilgilenmek zorunda değilsin. Ben pek yaş günü kutlamam zaten!"

Bora kızın kendisinden kaçmaya uğraştığını biliyordu. Uzanıp sarılmamak için kendisini güç tuttu. Onu kaçamadan, sımsıkı kollarında tutmak istiyordu. Ama belli ki Belen hâlâ yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Akşam yedide görüşürüz." dedi ifadesiz bir sesle. Kızın isteğini reddetmişti. "Babam at gibidir. Hiç yorulmaz. Onunla ilgilenmeme de gerek yok. Çocuk değil, başının çaresine bakabilir. Ayrıca zorunluluktan sizinle ilgilendiğimi de nerden çıkardın?"

Belen burnunu çekti. Gitmeliydi yoksa ağlayacaktı. Cevap vermeden döndü, hızla bahçeye girip eve doğru koştu.

Arkasından bakan Bora, yavaşça dönüp yine babasının yanına oturdu. Babasının gözlüklerinin arkasından ne düşündüğü belli olmuyordu. Bir süre sessiz kaldılar. Sonra Bora kararlı bir sesle konuştu.

"Bu moteli almayacağım, baba. Sen de kendine başka bir yer bul. Gördüğün gibi bütün hayatım karma karışık oldu. Dediğim gibi, sorun Belen'in hamile olması veya benimle evlenmeyi istemesi değil..."

"Ne peki?"

Bora sıkıntıyla dişlerini sıktı. Açıklamak, hele ki babasına açıklamak çok zor geliyordu. Uzun zamandır dertleşmemişlerdi. Deniz, yerinden doğruldu. Oğlunun dizine koydu elini.

"Sorun ne Bora?"

"Aslında... Aslında onunla evlenmeyi isteyen benim." diye sonunda itiraf etti adam. Rahatlamıştı. Sıkıntılı gözleri bir süre babasına baktıktan sonra döndü, o tatlı sarışının gittiği yöne çevrildi.

9. BÖLÜM

Bir an etraflarını saran sesler yok oldu. Deniz Karadağ, donup kalmıştı. Bunları söyleyen kimdi? Oğlu muydu? O çapkın, kızlarla oynayıp, sonra da evlilikten köşe bucak kaçan oğlu muydu?

"Bebeğimizi doğurmasını çılgınca arzuluyorum..." dedi Bora sert bir tonla. "Sorun işte bu! Onun resmini gördüğüm andan beri başka bir kadını düşünemiyorum, sorun bu! Ben onu gördüğüm andan beri aklımdan atamıyorum. Bir gülümsese... dünya tatlısı yüzüne her şeyimi feda ederim, sorun bu! Ama bana bir an yakınlaşıyor, sonra da bir anda hızla uzaklaşıyor. Bu da başka bir sorun. Daha çok genç olması, ayrı bir sorun. Bu yüzden onun hislerinden emin olamıyorum..."

Çatık kaşlarla babasına baktı.

"En önemli sorun, benden hiçbir şey istemiyor olması... İsteyen bir kadın değil... Bana ait hiçbir şeyde gözü yok... Zengin olup olmamam umurunda değil. Sürekli benimle mücadele halinde! Onunla beraber olduktan sonra, ben ilk olmama rağmen bunun lafını bile etmedi. Ağlayıp sızlanmadı. Benden bir şey talep etmedi. Başkası olsa peşimi bırakmazdı. Ama o öyle gururlu ki... Evlenmek bile istemiyor. Oysaki ben onunla evlenmek için çıldırıyorum."

Genç adam fazla açıldığını düşünmüş olacak ki, azıcık toparlandı. Kaşları iyice çatıldı.

"Ve tatlı annesi ile kardeşi... Onları üzmeyeceğime söz verdim. Üzen sen olsan bile baba." Sesi sertti. "Bırak! Tatil merkezini git başka yerde yap!"

Babası gerçekten de şaşkındı. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra iç geçirdi. Oğlunu hiç böyle görmemişti. Eliyle dizine vurdu.

"Pekâlâ..." diye mırıldandı. "Başka çare bulacağım o zaman ben. Peki, sen ne yapacaksın şimdi?"

"Onu elde etmek için her şeyi..." Sesi çok kararlıydı. "İlk kez bir kadın için böyle hissediyorum. Artık yanımda olmasını istiyorum. Gözümün önünde olması için ne gerekiyorsa yapacağım."

O sırada Belen, annesine kısa bir merhaba diyerek odasına koşmuş, kendisini yatağına atarak hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Adamın duyabildiği sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Demek Bora kendisini fırsatçı, aptal bir sarışın kadın olarak görüyordu? Onunla evlenmek için yatan ve hamile kalmaya uğraşan, tanıdığı diğer kadınlara benzeyen fena birisi? Oysaki sadece seven ve onun çocuğunu taşımaktan mutlu olacak basit birisiydi. Öylesine seviyordu ki, o sözlerine rağmen yine de bakışları karşısında içi eriyordu. Adamın dediği gibi, kendi hayatı da karma karışık olmuştu. Bundan sonra nasıl onsuz yaşayacaktı, bilemiyordu. Ancak bu geceden sonra, görüşmelerini engellemek zorundaydı. Buna bir son vermeliydi. Ve elinden geldiği kadar adama onunla evlenmek istemediğini, kendisini tuzağa düşürmeyeceğini açıklamaya çalışmalıydı.

En azından ona karşı mesafeli olmalıydı ki, adam kendisini kapana kısılmış hissetmesin... Deniz Bey'in dediğini hatırladı.

"Bence onunla evlenmelisin!"

Babası onu evlilik konusunda zorlayabilir miydi ki? Eğer bu olursa Bora kendisinden daha da uzaklaşacak, belki de nefret edecekti? Sesindeki soğukluk, şu anda bile aklına geldikçe kanını donduruyordu.

Adamın, buradan ayrılıp gittiği zaman kendisini kötü hatırlamasına dayanamazdı. En iyisi hiçbir şey olmamış gibi hareket edip, onu kendi haline bırakmaktı.

Ya aşkı?

Nasılsa unuturdu?.. Okuluna başladığı zaman, derslerden dolayı kafası meşgul olabilir ve bir ihtimal sevdiği adamı

unutabilirdi. Bu bebek ve evlenme olayından sonra artık adamın kendisinden köşe bucak kaçacağından emindi. Eğer hamile kalırsa da çocuğu doğurmak isterdi. Ona söylemesine gerek yoktu. Annesi ise önce biraz kızardı ama sonra anlayış göstereceğinden emindi.

Uzun süre içli içli ağladı. Vakit yaklaşıyordu. Ondan nasıl uzak kalacağına dair planlar yapıp, her ihtimali hayalinde canlandırmaya çalıştı. Gururu incinmişti ve bir şekilde bunu belli etmemeli, hatta kaybolan özgüvenini geri kazanmalıydı.

Kalkıp güzelce duş aldı. Uzun saçlarını kurutup, parlaklığı göz kamaştırıncaya kadar taradı. Bugün yeni almış olduğu inanılmaz güzellikteki kırmızı gece elbisesine baktı. İncecik askıları koptu kopacaktı. Üzerine geçirip açıkta kalan çıplak omuzlarına baktı. Güneşten pek nasibini almayan hafif yanık omuzları, kırmızının altında hoş bir şekilde gibi parlıyordu. Boynunun ve omzunun narin ince kemikleri her erkeği çıldırtabilirdi.

Belini ve göbeğini sımsıkı saran alt kısmı, uzun bacaklarını geçip, bileklerinin biraz üstüne kadar iniyordu. Hem kapalı, hem de inanılmaz açık bir kıyafetti. Güzel olma isteğiyle kendisini süzdü. Gözlerinin altı ağlamaktan kızarmış mıydı acaba?

İlk kez, çocuk gibi değil de, bir kadın gibi makyaj yaptı. Kırmızı dudaklarına sürdüğü ruj, gözlerine çektiği mavi far, yanaklarının solukluğunu gizlediği allık, onun artık gerçekten de bir kadın olduğunu vurguluyordu. Saçlarını ensesinde mükemmel bir şekilde topladı. İki perçemi yanaklarından aşağıya doğru serbest bıraktı. Topuzuyla anlaşamayan bir tutam saç serbestçe yerinden kurtulmuş, kıvır kıvır olarak ensesine dökülmüştü. Kendisi gibi vahşi olan bu tutamlar canını sıksa da, onlara dokunma karşılığında birçok erkeğin ölmeyi bile kabul edebileceğini bilemezdi elbette.

Çevresinde onun güzelliğine kapılan her böceği öldürecek kadar muhteşem güzellikte tehlikeli bir çiçek olmuştu. Bunun farkında olmasa da, sadece arzulu bir erkeğin görebileceği inanılmaz bir cazibeyle, kendisini süzdü. Evet, olmuştu galiba...

Tam o sırada kapı çalındı ve açılarak içeriye annesi girdi.

“Kızım, nerde kaldın? Hadi, saat yediyi geçi...” Kelimeleri ağzında kaldı.

Kızını görünce şok oldu.

“...yor. Onlar çoktan geldiler bile...” diyerek sözlerini zorlukla tamamladı ama boğazına bir yumru tıkanmıştı. “Aman Allah’ım! Kızım? Belen? Sen... Sen ne kadar güzel olmuşsun. Aman Allah’ım.” diye fısıldadı. “Utanmasam, ağlayacağım. Aşkım benim! Vahşi güzelim...”

Ellerinden tutup kızının kollarını iki yana açtı.

“Bu sen misin? Benim çirkin minik bebeğim, bu kadar güzel mi olmuş?

Hüzünlü Belen gülümsemeye çalıştı. “Anne ya. Böyle söyleme! Bence sen her zamanki gibi çok güzelsin. Keşke ben senin yarın kadar güzel olsam. Aynaya her bakışımda bunu istiyorum. Annem kadar güzel olmak!”

Della da üzerine mavi bir gece elbisesi giymiş, güzel bedenini meydana çıkarmıştı. Kısa sarı saçları dalgalı ve çok kadınsıydı. Gerçekten de iki kadın o gecenin en güzel kadını olmaya namzetti.

“Geldiler mi?” diye sordu yavaşça.

“Evet. Baba oğul... Ne yakışıklılar, bir bilsen? Bora kaplan gibi huzursuz ama? Seni sorup duruyor. Ben de akşamdan beri seni hiç görmedim dedim ama...” duraladı şaşkınca. Bir an durup düşündü. “Sahi! Hakikaten, sen ne yapıyordun, burada?”

“Biraz yattım. Bu ara çok uyuyorum. Sen şimdi aşağıya in anne. Ayakkabımı giyip geliyorum.”

Annesi gidince dolabından, zarif bileklerini saran, ince şeritleri olan, kırmızı renkli nefis yazlık ayakkabısını çıkardı. Bu gün bayağı masraf yapmıştı. Giyip kendisini aynada inceledi. Tamam, inebilirdi aşağıya. Topuklu ayakkabısı yüzünden boyu beş santim daha uzamıştı. Şimdi bir erkek kadar uzundu! İyi ki Bora da uzun bir erkekti.

Merdivenlerin başında belirdiğinde, Della ve Deniz koltukta nazik ama mesafeli bir şekilde muhabbet ediyorlardı. Bora

ise elindeki boş kahve fincanını, üzerine koymak için masaya doğru yürüyordu. Ona aldırmamaya çalışarak birkaç basamak indi.

"Kahve mi içiyorsunuz aç karnına?" dedi doğal olmaya çalışan bir sesle. Tam o anda adam başını kaldırdı ve delici siyah gözleri ruhunun içine kadar işledi.

'*Ah Bora, aşkım!..*' diye iç geçirdi. Siyah kumaş pantolonu ve siyah gömleği ile o kadar erkeksiydi ki. Geniş omuzları gösterişli bir şekilde meydana çıkmıştı. Bu gömleği birlikte aldıklarını hatırladı ve adamın yakışıklılığında katkısı olduğu için mutlu oldu.

Bora ise kıza bakarken nefesini tutmuştu. Elindeki fincanı biraz sertçe masaya bıraktı ve fincan masaya devrildi. Ama adam beyaz örtüyü kirlettiği için özür bile dilemedi. Boş gözlerle fincandan akan bir miktar kahveye bakıp, yeniden kıza çevirdi bakışlarını.

Kasılmış yüzünden belli olmuyordu ama hayretler içindeydi, kızın güzelliği karşısında nutku tutulmuştu. Yeniden Belen'in ne kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Bu minik yaratık bütün erkekler için potansiyel bir tehlikeydi. Bir kadının bu kadar güzel olabileceğini düşünemiyordu. Şu an onu kaçırıp, yüzlerce yıl onunla yalnız kalarak bir adada yaşayabilirdi. Bu kızın kendisinde yarattığı duygulara inanamıyordu.

Belen yavaşça onun yanına kadar gitti. Adamın kendisine çatık kaşlarla bakması, onu yine üzmüştü. Acaba beğenmemiş miydi? Makyajını biraz fazla mı abartmıştı? Masanın üzerindeki fincanı usulca kaldırdı. Anne ve babaları uzaktan kendilerini izliyorlardı, ikisi de farkında değillerdi.

"Beğenmedin mi?" diye sordu çocuksu bir bakışla. Ne kadar gizlese de aşk dolu gözleri adam için yanıyordu. Bunu sadece bir kadın görebilirdi. Della, kızının aşkının her yanından bağıra bağıra yayılmasına rağmen, Bora'nın nasıl olup da bunu göremediğine hayret ediyordu. Belki de kızını on dokuz yıldır tanıdığı için kendisine doğal geliyordu. Oysa bu genç âşıklar sadece üç gündür tanışıyorlardı.

İç çamaşırı giymediği için, göğüs kıvrımları, elbisenin

oluğundan yusyuvarlak gözüküyordu. Bu gece her erkeğin onlara dokunmak için yanacağını, bakışlarını alamayacağını düşünen adam huzursuzdu.

Belen, bakışların göğüslerinin kıvrımlarında gezindiğini görünce, örtünmemek için kendisini zor tuttu.

"Çok mu açık?" diye yine sordu.

"Sorun da bu zaten." diye mırıldandı adam. "Açık değil, hatta kapalı ama şu yuvarlak çıkıntılar... Hayal gücünü yok ediyor."

"Üzgünüm." dedi kız üzüntüyle.

Bora kızın dudaklarına dikti gözlerini. Ne yapacaktı bu kızla? "Üzülme..." diye fısıldadı. "Senin suçun değil. Ne giysen vücuduna yakışıyor. Sadece benden uzakta durma, yeter. Tek başına gibi görünüp, başkalarını kendine çekmeni istemiyorum."

Ona dokunmadan, adamın yanından geçti ve kendilerini seyreden Deniz Bey'le annesinin yanına gitti. Mis gibi kokusu arkada uçuştuğu için, Bora yerinden kıpırdayamadan çakılıp kalmıştı. Gözleri ile kızın her yerini, her hareketini baştan aşağıya süzüyordu. Özellikle biçimli sırt kavisinden, ince belinden ve nefis kalçalarından gözlerini alamadı. Geriye ne kalmıştı ki? Baktığı her yer içinde dayanılmaz bir ateş yakıyordu.

"Kusura bakmayın, Deniz Bey!" dedi genç kız. Bu adama Bora'ya davrandığından daha sıcak davranıyordu. "Biraz geciktim."

"Ama değdi..." dedi adam keyifle gülerek. Bu da kızın canını acıtmıştı. Baba ve oğulun bu derece benzer ve yakıcı olması inanılmazdı.

"Beren arkadaşında kalacakmış." diye araya girdi annesi. "Gelmek istemedi. Ben de ısrar etmedim. Akşam maç mı varmış, ne? Arkadaşlarıyla seyredecekmiş."

Birlikte evden çıkıp doğruca siyah arabaya gittiler. Deniz kibar bir adamdı. Ön kapıyı açıp, Belen'i yönlendirdi.

"Siz önde oturun. Ben de annenle arkada otururum." dedi ışıl ışıl gözlerle. "Böylece herkes kendi yaşına uygun birisiyle

muhabbet eder, sıkılmayız.” Keyifle Della’ya da kapıyı açtı.

Bora’nın tehlikeli varlığına yakın olmak, kızın sesinin çıkmasına engel oluyordu. Umutsuzca annesine baktı ama adamın nazikçe çoktan açmış olduğu diğer kapıdan içeriye giriyordu ve kendisine bakmıyordu. Belen’in gözleri ‘*Bunu ben istemedim!’* der gibi kendisini savunurcasına Bora’ya baktı.

“Bin hadi!” diye emrederken, kızın kolundan nazikçe itelemişti genç adam. Belen kolunu çekmeye çalıştı ama adam, oturuncaya kadar onu bırakmadı. Kendisi de yerine geçtiğinde, Belen hâlâ o kolunda adamın ısısının, kendisinde yarattığı hazzı hissediyordu.

Arka koltuk Deniz gibi uzun biri için dar sayılırdı. Della, onun yanına oturmasını izledi. Adam biraz yan dönmek zorunda kaldığı için, bir dizi kendisininkine değdi. Güzel kadın çok uzun zamandır ilk kez içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Çok yoğun bir heyecan kalbini deli gibi sardı.

Yakışıklı baba ise, özür dilercesine kadının elini tuttu. Bu daha da korkunçtu. Della dudaklarının kuruduğunu, ilk kez göğüslerinin hızla inip kalkmaya başlamak üzere olduğunu hissetti. Nefesini tuttu.

“Affedersin.” dedi adam kibarca. “Dizini acıtmadım ya?”

“Yok... Hayır...” derken Della bir genç kız gibi kekelemek üzereydi. En azından kendi kızı gibi!

“Bu gençler böyle dar arabaları seviyorlar.” diye gülümseyerek şikâyet etti adam.. Araba hareket etmişti. Ama kadının elini bırakmamıştı. Della başını salladı...

“Evet ama... siz de fazla uzunsunuz. Ve geniş...”

İlk kez adama alıcı gözle baktı. Kır şakakları ve siyah saçları ile çok yakışıklıydı. Gülen dudaklarının arasından gözüken dişlerinin güzelliği, oğlununkini andırıyordu. Onların kendi dişi olup olmadığını düşünürken, Deniz rahat bir tavırla başını salladı.

“Kendi dişlerim.”

Della bu sefer hakikaten bir genç kız gibi kızardı. “Özür dilerim...” dedi yavaşça. “Öyle bakmak istemedim.” Ama gözleri

adamın kır saçlarından, yaşını göstermeyen cildine kaymıştı.

Adam iki eliyle kadının elini tuttu. Gülümsemesi artmıştı.

"Kırk sekiz..." dedi keyifle.

Della yutkundu. Bu olamazdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu utangaç bir hayretle. Adam hayran hayran kendisini süzüyordu o arada.

"Bana böyle bakan ilk kadın sen değilsin..." dedi. "Aynı soruları sırasıyla aldığım olmuştur. Başka merak ettiğin bir şey var mı? Boyum?.."

Della gülümsedi. Ne tatlı bir adamdı bu?

"Evet, var! Bora ile aranızdaki yaş farkı çok az değil mi?"

"Doğru, oldukça az! O doğduğunda, ben on sekiz yaşındaydım. Bizim zamanımızda evliliklere aileler karar verirdi. Askere gitmeden evlendim. Karım Gülder de işin doğrusu henüz çocuktu. Babamın küçük ama iyi kazanan bir şirketi vardı. Holding olunca adını Gülder koyduk. Ne yazık ki karım uzun zaman önce öldü. Kanserdi."

"Çok üzüldüm."

"Senin kocan da araba kazasında ölmüş?"

"Evet..." diye fısıldadı Della ama kocasını hatırlayınca, nedense eskisi kadar büyük acı hissetmedi.

"Ve kırk iki yaşındasın, Alman'sın?"

"Hayır, Türk vatandaşıyım..." diye nazikçe düzeltti. Bundan da aslında gurur duyuyordu. Bu sıcakkanlı milletin bir ferdi olmak hoştu. "Nereden biliyorsun yaşımı?"

"Biliyorum işte."

"Söyle lütfen?"

"Doğrusu... hakkında araştırma yaptım."

"Neden?" Kibarca, hâlâ adamın iki eli arasında duran elini çekmeye çalıştı.

Deniz, etkileyici bakışlarını Della'nın dudaklarından gözlerine çevirdi. Elini bıraktı.

"Senin kadar güzel bir kadının, böyle hüzünlü olması ilgimi çekmişti." Dedi biraz kuru bir sesle. "Senin sürekli gülmen gerektiğini düşündüm hep."

"Ama biz geçen gelişinde sadece birkaç defa karşılaştık?" derken kadının kalbi yeniden tatlı tatlı gümbürdemeye başlamıştı.

Adam onaylarcasına başını salladı. Gözleri kadının boynundan, dolgun göğüslerine kayınca, Della uzun zaman sonra kendini yeniden dişi gibi hissetti. Bu iki adamın da her bakışı, kadınların içini titretecek kadar etkileyiciydi. Şimdi kızına hak vermek zorundaydı. Bir şey yapmadan, dokunmadan, insan onların yanında kendisini hem kadınsı, hem de çaresiz hissediyordu. Utanarak bakışını kaçırdı.

Ön koltukta oturan Belen ise, çok sessizdi. Gözleri yoldaydı. Arkada annesi ile adamın fısıldamaları geliyordu ama araba öyle iyi tasarlanmıştı ki, tam duyamıyordu. Kulaklarını dolduran hafif müzik, sadece yandaki kişiyi duymaya müsaade ediyordu. Elleri minik beyaz çantasını sımsıkı kavramıştı. Klima yüzünden hafifçe ürperince, Bora uzanıp klimayı kapadı. Müziğin sesini de biraz arttırıp arkada kalanların kendilerini duymalarını zorlaştırdı.

"Babam, annene kur yapıyor galiba..." diye mırıldandı.

"O zaman inşallah annem benim gibi hata yapmaz." dedi Belen. "Baban da senin gibi kendisini tuzağa düşmüş hissetmez." Sesi üzüntülü ve hafif donuktu.

"Ben tuzağa mı düşmüşüm?"

Onu duyduğunu söylemek istedi ama kararsızdı. "Bebek ihtimali yüzünden öyle hissetmedin mi?"

"Ben istemediğim bir şeyi asla yapmam, Belen!"

"Ama bugün havuz başında, benimle istemeden yattığını söyledin. Aptal bir sarışın yüzünden hayatının mahvolduğunu söyledin."

Bora buz kesti. Ne diyeceğini bilemedi. Kızın duyduğu kısımların neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Babasına kızgınlıkla duygularını ifade ederken, aslında Belen'in hayatına giren en güzel

şey olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

Belen'in güzel bal rengi gözleri, biraz donuk, biraz da üzüntülüydü. Başını çevirmiş, adamın sertleşen profiline bakıyordu.

"Duydun mu?" diye mırıldandı adam onun güzelliğini içine çekerek.

"Evet! Benimle ilgili olan kısmı çok açıktı!"

"Duyduğunun hepsi doğru değildi!" dedi sıkıntıyla Bora. Bir şeyler yine ters gitmeye başlamıştı ve tam her şey kontrol altında derken, Belen yeniden avucundan kayıyordu.

"Hangisi?" diye acıyla gülümsedi genç kız. "Ben senden asla evlenmemizi istemedim. Seni zorlamak asla aklımda yoktu. Beni diğer kadınlara benzetmen hiç doğru değildi. Ben senin kollarındayken, gerçekten bendim, rol yapmadım. Ama merak etme, benimle evlenmek zorunda kalmayacaksın. Bebek... olma ihtimali çok düşük ama... olsa bile seni zorlamam. Ayrıca aldırmam da. Bugün bütün gün bunu düşündüm. Ben çocuğuma kendim bakarım."

İçinden '*Hele ki senin çocuğunsa hiç aldırmam!*' diye tüm kalbiyle tekrar etti. Gözünün önünde, minik kara bir oğlan çocuğu belirmişti.

Bora "Saçmalıyorsun!" dedi sertçe.

"Hayır, saçmalamıyorum. Beni kürtaja zorlayamazsın."

Ah, Belen, niye her şeyi ters anlıyordu? İçinde bulunduğu ruh haliyle adamın dediklerini doğru kavrayamıyordu. Oysaki adam, ondan doğacak her bebeği dünyanın en mutlu adamı olarak kabul ederdi.

"Saçmalıyorsun! Saçmalıyorsun çünkü kürtaj olmanı ben de istemem." derken sesini yumuşatmaya çalışıyordu.

"O zaman ne olacak?" dedi kız acı bir sesle. "Evlenmek zorunda mı kalacaksın? Zoraki bir evliliği istemediğini biliyorum. Senin metresin olup, gayrimeşru bir çocuk mu doğuracağım?"

Adam nefesini içine çekip, bir süre tuttu. Sonra soran gözlerle kıza baktı. "Peki, evlenelim desem, benimle evlenir

miydin?" Durdu, ekledi. "İstersen... evlenebiliriz?"

O anda Belen'in yüreği burkuldu. Boran Karadağ tuzağa düşmüştü işte!.. Adama gerçekten üzüldü. Demek bu işler böyle oluyordu? Sonunda adamın aklına zorla da olsa evlilik fikrini yerleştirmişti? Acaba hangi ruh haliyle bu evliliği önermişti ki? Zavallı adam?.. Belki de kendisi gerçekten kötü bir kadındı?..

"Bana... evlilik mi teklif ediyorsun?" dedi hayretle.

Adam umursamazca omuz silkti. "Niye olmasın? Eğer istersen?"

Hayır, bunu yapamazdı. Kendisini istemeyen bir adamla asla evlenemezdi. Her ne kadar çılgınca sevse de, onun için ölmeye hazır olsa da yapamazdı. Onu gerçekten de tuzağa düşürmüştü ve adam ömür boyu kendisini böyle hissedecekti. Kendisini topladı. Ağlamamalıydı.

"Çok fedakârsın ama sağ ol! Evlenmemize gerek yok. Birkaç gün sonra sen yoluna, ben yoluma. Benim için hiçbir fedakârlık yapmak zorunda değilsin."

Bir an sonra yavaşça "Bence evlenmeliyiz..." diye mırıldandı adam.

Araba şehrin içine girmişti. Adamın dikkatin dağıtmak istemediği için sustu. Bulanık, sulu gözlerle dışarıdaki hareketi seyrediyordu. Sadece üç gece önce, onunla alışveriş yaparken yaşadığı mutluluğu hatırladı. Onun karısı gibi, kocasına alışveriş yapan, seven bir kadın gibi, gözleri parlayarak elbiseler seçmişti. Onu kafeteryada ilk gördüğü andan beri sevdiğini düşündü. İçeri girdiği ilk andan beri, kalbini ona vermişti. Yine de sevmek güzeldi. En azından birisine ait olduğu hissini hatırlatıyor ve müthiş bir haz veriyordu.

Genç adam, çok lüks bir lokantanın önüne yanaştı. Park görevlisi, koşarak geldi. Bora eline bir miktar para tutuşturup arabasını teslim etti. İçeriye girdiklerinde, başgarson hemen denize kenarı olan kısma götürdü onları. Belli ki her şey önceden ayarlanmıştı. Gözlerden uzak, sakin, bir iskele üzerine kurulmuş servis, göz alıcıydı.

"Aslında tüm lokantayı kapatacaktım ama... annen istemedi." dedi Bora. "Senin utanacağını söyledi." Kızın yanında yürürken, nazikçe beline dokundurduğu eliyle yönlendiriyordu.

"Evet. Doğru söylemiş. Aslında buna da gerek yoktu!"

Garsonlar, bayanların sandalyelerini tutup çektiler. Onlar yerlerine oturuncaya kadar erkekler ayakta bekledi. Belen ister istemez baba-oğlu süzdü. Bora babasından bir iki santim daha uzun, daha yapılıydı. Ama şaşılacak derecede olan benzerlikleri, uzaktan ikisinin de karıştırılmasına sebep olabilirdi.

Aynı şeyi annesi de düşünmüş olmalıydı ki, neşeyle cıvıldadı. "Ne kadar da birbirinize benziyorsunuz. Bora'nın bir çocuğu olursa, o da mutlaka babasına benzeyecektir."

Genç Belen, çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. Çığlık atmak, onun çocuğunu sadece kendisinin doğurmak istediğini bağırmak istiyordu ama yapamadı. Bora'nın Della'ya gülümserken, soran gözlerle kendisini süzmesi de, sıkıntıyla başını önüne eğmesine sebep olmuştu.

"Belki öğrenmek için çok beklemek gerekmez..." derken alaycı bir tavırla gülümsedi Deniz Karadağ.

Belen kıpkırmızı olup yakışıklı babaya baktı. Gözlerinde, durumu annesine belli etmemeleri için bir yalvarış vardı. Deniz ise sadece annesine bakıyordu. Israrcı bakışları ile karşısında oturan hoş kadını utanmaksızın taciz ediyordu.

Yemeklerini sipariş etmiş, beklerken, Della keyifle karşısında oturan Deniz'le muhabbet ediyordu. Annesini uzun zamandır ilk kez bu kadar neşeli görüyordu. Belli ki çoktan adamın yörüngesine girmişti. Bora'nın babası ise hayran hayran çenesini avucuna yaslamış, kadının Almanya, anne babası ve diğer Türk arkadaşları ile ilgili anlattıklarını dinliyordu. Fakat nedense Belen bu durumdan rahatsız olmadı. Babasının ölümünü unutmasının vakti gelmişti. Henüz çok gençti ve biliyordu ki, hâlâ canlı bir kadındı. Neden onun da kendisi gibi arzuları olmasındı ki?

Bora'ya duyduğu arzunun da sadece cinsel bir arzu olmasını umut etti. Fakat bunu kocaman bir yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Onun varlığının şu anda kendisine verdiği elektrik bile

içini ısıtıyordu. Bu korkunçtu.

Yemek boyunca adamın bakışlarını üzerinde hissetti. Oğlundan bile komik olan Deniz, kendisini de sık sık güldürdü. Bora fazla konuşmamış, ama ara ara babasının takılmalarına karşılık verip ikisini de güldürmüştü.

Belen'in nihayet gülüyor olması Bora'yı inanılmaz mutlu etmişti. Bu dünya güzeline üzülmekten çok, gülmek yakışıyordu. Onu üzdüğü için saatlerdir kendisinden nefret ediyordu. Üzülmemesi için her şeyi yapardı. Buna evlenmek de dâhildi. Ama uzun süre evliliği düşünmemesine rağmen, söz konusu bu kız olunca, evlilik kendisi için bir ödül gibi görünüyordu. Onunla evlenip çocuklarının annesi olmasını istiyordu. Evlenmeden, onu başkalarından koruyamayacağını biliyordu. Bu nadide hazine, sahiplenilmek için çok meydandaydı. Hiçbir erkeğin uzak kalamayacağı kadar meydandaydı.

Yemek tabakları kaldırıldığında, yerine hemen çok güzel süslenmiş bir pasta geldi. Üzerinde tam da Belen'in yeni yaşı kadar mum vardı. Kız utangaç bir tavırla mumlarını üfleyip, kocaman gözleriyle mutluğunu belli etti. Önce annesine sarıldı. Gözleri sulanmıştı. Sonra Deniz'in kendisini yanaklarından öpmesine müsaade etti.

Sıra âşık olduğu adama gelince, bıçak gibi kesen güzelliğiyle "Teşekkürler!" diye fısıldadı. Öpmesi için yanağını uzatırken, Bora ansızın yüzünü iki eliyle yumuşakça avuçladı. Derin gözlerine bakarken, dudaklarına çok tatlı, küçük bir öpücük koydu. Belen' in gözleri ister istemez kapanmıştı.

"Mutlu yıllar!" dedi sımsıcak.

Della bakışlarını kaçırdı. Bu kadar güzel bir çift hiç görmemişti. Biri de kendi kızı olduğu için çok mutluydu. Kızı rahatsız olmasın diye öpüşmeyi görmezden geldi. Yerine oturdu. Yan taraftaki el çantasından küçük bir paket alıp kızının önüne koydu.

"Mutlu yıllar, hayatım" dedi sevgiyle.

"Anne, ne tatlısın." dedi utanan genç kız. Paketi açtığında gözlerine inanamadı! İçinden en son model bir cep telefonu

çıkmıştı. Hayretle annesine baktı. "Cep telefonunu sevmediğini sanıyordum?"

Della, Bora'nın gözlerine baktı bir an. Sonra kızına "Evet" dedi. "Sevmiyorum ama sana lazım. Ne zaman arasam bulamıyorum. Artık bir tane olmasının zamanı gelmişti. Bu zamanda küçük çocukların bile var. Sim kartı da içinde! Ayrıca akılda kalacak harika bir numaran var."

"Sağ ol anne."

Elindeki telefona bakarken, önüne bir anahtar konduğunu görünce, hayretle başını kaldırdı. Deniz bırakmıştı onu önüne. "Bu da benden! Akşam senden sonra bunu ayarlayacağız diye canımız çıktı, sakın reddetme..."

"Bu... Bu bir araba anahtarı..." dedi hayretle...

Adam öyle güzel güldü ki karşısında Bora var zannetti. "Evet. Kusura bakma onu buraya getiremedik. Şu anda parkta duruyor."

"Hayır, alamam."

"Alırsın." Sesindeki emredici ton da oğlununkiyle aynıydı. "Harcayamayacağım parayı ne yapayım. Eğer alırsan beni çok memnun edersin. İnan bana maddi değeri, senin tatlılığın yanında sıfırdır."

Bir an duralayan Belen adamın çok içten olduğunun farkındaydı. O da içtenlikle adama sarılıp, yanağına küçük bir hediye koydu. "Harika bir insansınız."

"Evet, sandığın gibi canavar değiliz. İş başka dostluk başka..." yaptığı espri hepsini güldürdü.

Belen yerine oturduğunda, gözleri nemliydi. İnanamıyordu. Bir telefonu ve bir arabası olmuştu. İki elinde de hediyeleri, öylece kalakalmıştı.

Başını kaldırdığında, Bora merakla kendisini süzüyordu. Genç adam yavaşça elini uzattı ve masaya, küçük bir kutu bıraktı.

"Bu da benden! Korkarım babamınki kadar gösterişli değil..."

Titreyen ellerle kutuyu açtı. Gözlerine inanamıyordu. Geçen gece annesi ile bakıp da pahalılığı nedeniyle gülüştükleri, muhteşem pırlantalarla işli elmas yüzük öylece duruyordu. Bu yüzüğün değeri en az iki araba ederdi.

"Ama... ama... Bora?" Korkuyla yüzüğü masaya geri bıraktı. Manasını kavramıştı birden. Gözleri doldu! En kısa zamanda bir gözcüye gidip bu aptal gözyaşı bezlerini aldırmalıydı! "Bunu alamam..." dedi fısıltıyla.

"Elbette alırsın." Tembelce konuşan adam yüzüğü kıza doğru itti.

"Hayır, asla alamam." Belen yalvaran bakışlarla Bora'ya baktı. "Alamam..."

Bora nazikçe kızın sağ elini yakaladı. Kutunun içinden çıkardığı yüzüğü, yavaşça küçük parmağının yanındakine taktı. Tam gelmişti. "Ölçüyü annen verdi. Senin pek kullanmadığın yüzüklerinden biri ile test ettik. Sanırım tam oldu."

Della kızının soran bakışlarını görünce başını iki yana salladı. "İnan ki bunu alacağını bilmiyordum." dedi kendisini savunarak.

"Bora!... Lütfen... bu çok değerli!" diye içtenlikle yalvardı kız.

Adam başını iki yana salladı.

"Hayır, mesele değeri değil." dedi genç adam. "Bu yüzük bir amaç için sana hediye edildi." Kızın soran bakışlarına hiçbir ipucu vermemişti.

Deniz birden oturuşunu değiştirip hafif doğruldu koltuğunda. "Evet, burada sıra bana geliyor" dedi keyifle. Uzanıp yine Della'nın zarif ellerini yakaladı. Kadına dokunmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hem de hiç!

"Della!" dedi yavaşça... "Della! İzin verirsen eğer?.. Güzel kızın Belen'i oğlum Bora'ya istiyorum."

Sesi o kadar sakindi ki... Bu kadar kolaydı! Kahve yok! Allah'ın emri yok! Kendisini böyle isteyeceklerini hiçbir zaman hayal etmeyen genç kız, şaşkınca bakıyordu.

Hem Della, hem de Belen şok içindeydi. Donup kalmışlardı ve konuşamıyorlardı. Belen sonra beynindeki pusu attı! Şimdi çılgın gibi düşünüyordu. Demek düşündüğü doğruydu? Hissettikleri doğruydu? O zaman bu yüzük?..

Adam yine akıllarından geçeni okudu. Başını salladı. "Evet, bu yüzük bir nişan yüzüğü... Öyle kabul etmenizi çok isterim"

Belen şimdi neredeyse bayılacaktı. Demek bu öğleden sonra duydukları doğruydu? Oğlunun evlenmesi için ısrar eden Deniz, sonunda zorla da olsa oğlunu ikna etmişti? Şimdi anlaşılıyordu! Bora ikisinin arasında kalınca daha fazla dayanamayıp pes etmişti. O yüzden yarım ağız da olsa evlilikten bahsediyordu. Ah, zavallı aşkı! Nasıl da sıkışmıştı? Onun kara kafasını göğsüne gömmeyi o kadar istiyordu ki... Avutmak, korkmamasını söylemek...

"Hayır..." dedi hüzünle. "Anne, hayır..."

Kadın tutulmuş, kalmıştı. Deniz kadının ellerini sıktı. Gözlerinde güven verici sımsıcak bir bakış vardı.

"Oğlumun kadınlar konusunda çok başarılı olduğunu söyleyemem. Hatta çoğu zaman seçimleri hep yanlış olmuştur. Ama... Belen onun görüp görebileceği en iyi kadın... Buna eminim. Lütfen kabul et."

"Ben... ben..." diye kekeledi Della.

Belen kocaman gözlerle bir annesine, bir de Bora'ya baktı. Neden kendisine yardım etmiyordu ki? Neden kendisinin de evlenmek istemediğini söylemiyordu? Babasından bu kadar mı çekiniyordu?

"Anne... bu olmaz. Hayır..."

"Della! İzin verirsen bu iş olur." diye ısrar etti adam. İnanılmaz yumuşak ve sevecendi. Bora ise sabit bakışlarla kıpırdamadan duruyordu.

Kadıncağız şaşkındı. Karşısındaki adam açıkça çekiciliğini de kullanıyordu. Kalbini birkaç saattir saran çarpıntı daha da artmıştı. "Evet... tabii ama... Belen'e de..."

Adam sözünü bitirmesine müsaade etmeden ayağa kalktı ve kadını da ayağa kaldırdı. "Tamamdır. Bundan sonrası onlara ait! Hadi biz gidelim... Pastayı sonra yeriz."

Della eline tutuşturulan çantasıyla adamın kendisini sürüklemesine ister istemez müsaade etti. Sadece "Ama... ama.." diye hâlâ kekeliyordu. Kızının yalvaran bakışlarını görmesine rağmen, o anda onların yalnız kalmalarının iyi olacağını düşündü. Koluna giren sevimli adamın kendisine sokulmasıyla da zaten heyecanlanmıştı. Nasılsa ikisi de artık yetişkin insanlardı. Başlarının çaresine bakabilirlerdi.

"Biz nereye gidiyoruz?" diye sordu sadece.

"Gidip gençliğimizin tadını çıkaralım. Hem bakalım bu oğlanın arabası kaç kilometre sürat yapıyor?" Kolunu yavaşça omuzlarına atarken, inatçılığı ve cüretkârlığı aynı oğluydu.

Giderken "Sen benim çocukken uzak doğuda bir yerde altı ay böcek yediğimi biliyor muydun?" diye kıkırdadı. "Bu bizim aile geleneğimizdir. Yakında onların çocukları da gider... Kim bilir, belki onlardan başka birilerininki daha gider! Seneye Beren'i de göndermeye ne dersin?"

Onlar gittiğinde, Belen sessizce adamı süzdü. Parmağındaki yüzük şimdi kendisine çok ağır geliyordu. "Baban mı zorladı, seni?" dedi yavaşça. "Onun sana evlenmemizi söylediğini duydum... Havuz başında!"

"Demek onu da duydun?"

"Ona bebeğimizin olmayacağını söyleseydin."

Adam sıkıntıyla iç çekti. "Neden her şeyi böyle zora sokuyorsun, Belen? Bütün yapacağın, '*evet*' demek? Bu kadar basit! Evet de... ve evlen benimle, neden inat ediyorsun?"

"Bunu yapamam... Zorla olmaz! Anla beni!"

Bora kızın inatçı yüzünü süzdü. Bu bakış, Belen'e sadece dalgın bir bakış olarak yansımıştı. İkisi de duygularını göstermeyi tam beceremiyordu.

"Benimle evlenmek istemiyorsun? Sadece bunu anlayabiliyorum! Neden?"

"Çünkü sen ve ben... o kadar farklıyız ki. Ben sevmediğim veya beni sevmeyen birisiyle evlenemem. Anlamıyor musun, ben annem ve babamınki gibi aşk evliliği istiyorum."

Bora kısık gözlerle kendisini süzüyordu. Sonra tehditkâr bir tavırla öne doğru eğildi. Bu kızı kaybetmeye dayanamazdı ve elindeki bütün kartları sonuna kadar oynamaya hazırdı.

"Ama sevmediğin birisiyle sevişmekte sakınca görmedin?" dedi soğuk bir sesle.

"Lütfen... Bora lütfen!"

"Ya çocuk?"

"Sana korkulacak bir şey olmadığını söylemiştim! Hamile kalmam düşük bir ihtimal!"

"Ama tamamen imkânsız değil?"

Belen üzüntüyle başını eğdi. "Bunun için benimle evlenmez gerekmez. Bir çaresine bakabileceğini söylemiştin?"

"Çaresi buydu zaten! Belen... Benim için ne düşünürsen düşün, ben sandığın kadar kötü bir adam değilim. Seninle sevişmek aklımda yoktu. Masumluğunu almak da! Ama madem oldu... ben bunun sorumluluğunu üzerime alabilirim. Çocuk olsun veya olmasın... Bir evlilikte sevgi o kadar önemli mi? Tanıdığım bir sürü insan sevmeden evlendiler. Üstelik ben seni çok çekici buluyorum..."

"Yine de ben evlilikte sevgiye inanıyorum..."

"Dinle... Buna saygı duyuyorum... Ama beni sevmemen benim için çok önemli değil. Ben seni nasıl olursa olsun istiyorum... Sana iyi bir hayat veririm. Motelinin sorunları ile uğraşmak zorunda kalmazsın. Ailen bir daha gelecek derdi çekmez! İstediğiniz gibi yaşarsınız. Sen ve kardeşin rahatça okursunuz! Benden istediğin her şeyi yaparım... Anlıyor musun? Evli veya değil, benden başkasına ait olmana izin veremem. Eninde sonunda benimle geleceksin. Bunun bedeli evlenmekse, ben bu bedeli ödemeye hazırım. Yok, sevgili oluruz diyorsan o başka... Seni alır buralardan götürürüm..."

"Bu kadar basit mi?"

"Basit... Sen benimle gelinceye kadar sana her konuda zorluk çıkarabilirim... Yeterince param ve sabrım var. Ama önce annene her şeyi anlatırım. Seviştiğimizi?.. Annenin bu durumda ne kadar üzüleceğini bir düşün istersen?"

"Sen bir canavarsın! Beni nasıl tehdit edersin?"

Adam belirsiz bir ifadeyle omuz silkti. Bu Belen'i yaraladı. Oysaki genç kız ona '*Evet!*' demeyi o kadar çok istiyordu ki. Bu adamla evli olmak hayallerinin bile ötesinde bir şeydi. Ama böyle olsun istemiyordu. Böyle olsun hiç istemiyordu...

"Evlen benimle Belen..." diye fısıldadı adam. "Evlen benimle... kurtul!"

"Ama okulum?.. Okulum başka şehirde?"

"Okul kaydını bugün iptal ettirdim." dedi Bora ona aldırmadan. Son derece rahat ve kendinden emin bir hali vardı.

"Ne...ne yaptın?" Belen artık şaşırmamayı öğrenmeliydi... Ama bunu öğrenmek bu adamın yanında o kadar zordu ki!

"Bazı tanıdıklarım var. Seni İstanbul'da aynı bölüme sahip özel bir üniversiteye yazdırdım. Kız kardeşim de orada. Onunla birlikte gider gelirsiniz."

"İnanamıyorum. Daha sana hiçbir konuda söz vermedim? Buna nasıl cüret edersin? "

"Ederim... Daha beni tanımıyorsun Belen? Dünyayı yıkarım, yine de seni alırım. Bu yüzden... benimle evlenmek senin için en iyi seçeneklerden birisi..."

Genç kız başını eğdi. Kafası karma karışıktı. Parmağındaki yüzüğünü inceledi dalgınca. Adamın baskısı, inadı dayanılır gibi değildi. Ama neden? Başını kaldırıp o kara gözlere baktı. İçini yakan, kendisini bir kadın gibi hissettiren o ateşli gözlere...

"Bunu bana niye yapıyorsun Bora?" diye yalvarırcasına sordu. "Ben sana ne yaptım?" Bu soruyu kaçtır soruyordu.

Bora sessizce durdu bir süre. Yanak kasları dişlerini sıktığını gösterecek şekilde oynadı. "Senin bir şey yapmana gerek yok. Sen, varlığınla bile erkekler için tehlikelisin. Benim için tehlikelisin. Sen kendi güzelliğinin farkında olmayan aptal bir

sarışınsın. Hayatımı yeniden toparlayabilmem için, senden kurtulmam lazım ama... yapamıyorum!"

Sözleri çok ağırdı. Belli ki kendisini de incitiyordu bu durum. Belen üzüntüyle yine başını eğdi.

"Üzgünüm... Ben sana kötü bir şey yapmak istemedim." diye fısıldadı. Bir süre sessizce durdu. "Peki, beni... üzecek misin?" diye çekinerek sordu neden sonra. "Evlenirsek, beni suçlayacak mısın? Başkalarının yanında beni aşağılamana dayanamam... ve eğer başkalarının yanında bana değer veriyormuş gibi gibi davranabilirsen?.." Nemli gözleri genç adamı adeta öldürüyordu. "Yapabilir misin? Sevgiliymişiz gibi..."

Adam başını yavaşça salladı. Bu hiç zor değildi çünkü. Hatta o kadar kolaydı ki hemen başlayabilirdi... Fakat karşı savunmaya geçti.

"Evet... Tabii ki aynı davranışları, ben de senden bekliyorum. Sana sarıldığımda kaçmamanı, başkalarının yanında irkilmemeni bekliyorum. Ve karı koca olunca..." Gözleri kızın kırmızı elbisesinin oluğundan taşan dik göğüslerine kaydı. "Koca olarak haklarımı tam kullanacağımı bilmeni istiyorum. Ne dersin? Bunları yapabilir miyiz?"

O sırada garsonlar gözüktü. Pastaları kesilmişti ve kendileri için bir kısmı dilimlenmiş halde geri geldi. Garsonlar orada bulunduğu sürece Belen bakışlarını adamdan kaçırdı. Aslında hayatında yaşadığı en garip yaş günüydü.

Genç adam "Evet?" diye sordu yalnız kaldıklarında. "Evleniyor muyuz, evlenmiyor muyuz?"

Kız başıyla onayladı yavaşça. Hayatta en çok istediği şeydi. Kim bilir, belki de adamın kendisine karşı duyduğu arzunun sevgiye dönüşmesi mümkün olurdu. "Evet..." diye fısıldadı yavaşça. "Gerçekten istiyorsan?.. Evleniyoruz."

10. BÖLÜM

"Güzel..."

Bu sözler genç adamın ağzından doğal bir şekilde dökülmüştü. Fakat gözleri farklı bakıyordu. Bir an için ışıldamıştı. Belen karşısındaki sıkıntılı adamın rahatladığını görünce önce buna inanamadı. Demek ki gün boyunca bu evlilik fikrine zorla da olsa, kendisini alıştırmıştı?

Bora kazandığı zaferin etkisiyle gerçekten de rahatlamıştı. İlk aşama tamamdı. Bundan sonra ikinci aşama vardı.

Gecenin geri kalanında genç kıza elinden geldiğince iyi davrandı. Nazik ve samimiydi. Evlilik kapanına girmiş bir erkek gibi değildi. Belen'in bu evlilik olayından hiç de mutlu olmadığının farkındaydı. Fakat şu an için önemli olan genç kızdan aldığı sözdü. Ne olursa olsun bu evlilik gerçekleşecekti...

Lokantadan çıktıklarında, kapının önünde siyah renkli, harika bir cip duruyordu. Bora arabayı işaret etti. Belli ki cipin ikinci bir anahtarı vardı ve araç oraya, kalktıkları sırada getirilmişti. Anahtarı kontağın üzerindeydi. Motoru hâlâ çalışıyordu. Genç adam görevliye bir miktar para verip, kaskatı kesilen Belen'e döndü. Kızın gözleri hayran hayran arabaya bakıyordu.

Adam onu özellikle sürücü koltuğuna bindirdikten sonra, kendisi de yanına geçti. Genç kız şimdi de hayranlıkla arabanın deri direksiyonuna, yumuşacık deri koltuklarına dokunuyordu.

"Bu... benim mi?"

"Senin. Beğendin mi?"

"Peki ya evlenmeyi kabul etmeseydim?" diye iğneleyerek sordu kız. Yüzündeki sevimli cinlik birden adamı güldürdü. Uzanıp

yanağının kıyısındaki uzun sarı saçları okşadı.

"Yine senindi."

"Telefonu da sen ayarladın, değil mi?"

Adam omuz silkti. "Biraz etkim olmuş olabilir. Seni aradığımda bulamadım diye bugün çıldıracaktım neredeyse!"

Belen el frenini çekti. Arabayı yavaşça kaldırdı. O kadar hassas ve güçlüydü ki... Sürmesi çok zevkliydi.

"Harika..." dedi yine keyifle. Yan gözle adama baktı. "Bir kadının sürdüğü arabaya binmekten korkmuyor musun?"

"Senin yaptığın her şeyi iyi yaptığını biliyorum. Gerçi annen küçüklüğünden beri araba sürebildiğini söyledi ama..."

Genç kız güldü. Alanya'nın temiz caddelerinde rahatça arabasını sürüyordu artık. Arabaya olan acemiliğini çabucak atmıştı. Onun kalabalık içindeki direksiyona hâkimiyeti üzerine Bora başını salladı. "İstanbul'da çok zorlanmayacaksın. İyi sürücüsün."

Belen mutluydu. Bazen adamın sesinde sevgi kırıntıları hissediyordu. Boş bir sahil yolunda arabayı kıyıya çekip, bir süre eliyle direksiyonu tuttu. Sonra dönüp adama baktı.

"Şimdi biz nişanlı mıyız?"

Adam kızın soluk kesici güzelliğini hiç acele etmeden seyrediyordu. Bu çocuğu tanıdığından beri, başka hiçbir kadın kendisine cazip gelmiyordu. Parmak uçlarını yanaklarında, ensesindeki kışkırtıcı lülelerde gezdirdi. Belen hafifçe gözlerini yummuştu.

"Hayır!" dedi yavaşça. "Ben de yüzüğümü takıncaya kadar, hayır."

Kız gözlerini açınca, diğer eliyle ona bir yüzük uzattı.

"Sen bunu bana takınca nişanlı olacağız."

Belen erkeksi, kalın, değerli yüzüğü aldı. Adamın sağ eline uzandı. Zarif parmağına geçirmeden önce gözlerine baktı. "Emin misin?" diye fısıldadı. "Sonra vazgeçmem bak?"

"Evet!" dedi Bora kesin bir sesle.

"Evleneceksin? Hem de benim gibi cadı bir kızla?"

"Sandığın kadar bu konuda sıkıntı çekmiyorum..." dedi adam gizemli bir sesle. Sonra kıza cesaret vermek ister gibi aniden gülümsedi. Böyle olduğunda, o tehlikeli hali hiç değilse biraz etkisini kaybediyordu. Yüzük kendi parmağına geçince, genç adam elini havaya kaldırıp alayla gülümsedi. "Bu yüzükle her şeyime sahip olduğunu biliyor musun?" diye mırıldandı. Kızın gülümsemesi donunca, yine aynı keyifle sarıldı ona.

Belen "Ben senin maddi hiçbir şeyini istemiyorum..." diye itiraz etmeye çalışıyordu.

Ama Bora gülerek kızın mis kokulu şakağını, boynunu öptü. Bir yandan da "Biliyorum." diye fısıldamıştı. "Ben zaten maddi olarak demedim."

Anlamayan ve iç geçiren Belen alnını adamın alnına dayadı. "Bora?.."

"Efendim?"

"Beni aldatmayacaksın... değil mi? Yani başka kadınlar... olacak mı?" Burunları birbirine değiyor, nefesleri karışıyordu.

"Başka kadınlar seni rahatsız eder mi?" diye sordu adam. Kızın ilgisinin derecesini anlayamamaktan dolayı huzursuzdu.

"Sen, benim başka erkeklere ilgi duymamı nasıl karşılardın? Evlendikten sonra yani?"

Genç adam bu fikir ile buz gibi oldu. "İnan bana, sana elini süren her erkeği öldürebilirim." Dudaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi ama öpmedi. "Evli olmamıza bile gerek yok. Ah, Belen! Beni hep yanlış anlıyorsun?" Sesi sanki acı doluydu. "Bir kadını bu kadar kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi."

Kız zaten onun dudaklarının temasıyla kendisini fena hissediyordu. Erkeksi kokusu genzini doldururken, göğsüne tırmanan ele doğru vücudunu yaslamak istiyordu. Fakat adamın son sözleri ile bir anda kendisine geldi. "Beni kıskanıyor musun?" diye hayretle sordu.

Bora geri çekilip, masum masum bakan bal rengi gözleri izledi. Bu gözler o kadar tatlı, o kadar çekinikti ki...

"Belki de yanlış başladık?" diye mırıldandı adam. "İlk günden beri seni rahatsız ettim, değil mi? Zorladım?"

Belen bunu reddedemedi. Utangaçça gülümsedi. "Beni soyar gibi bakıyordun. Ben... korktum sanırım."

"Daha evvel de sana öyle bakan olmadı mı? Eminim birçok erkek bakmıştır?"

"Bilmem... Ama sende başka bir şey vardı. Sen benim varlığımı emer gibi bakıyordun. Ve ben... utanıyorum ama... senden etkilendim sanırım. Yakışıklı olduğunu bilmiyor olamazsın. Kim bilir kaç kadın söylemiştir bunu sana?"

"Ama o sabah benden kaçtın?" dedi adam.

"Evet, kaçtım." diye itiraf etti. "Ben... senin gibi birisini daha önce hiç görmedim. Alışık değilim."

"Ama benimle seviştin?"

Kız kıpkırmızı oldu. Dudaklarını sıktı. "Senin için bir rekor olmuş olmalı?"

Adam kızın dayanılmaz güzelliği karşısında, sadece gülümsedi. "Rekor olan ne biliyor musun? Seni daha o sabah kollarıma alıp öpmek istemiştim. Hiçbir kadını ilk görüşte öpmeyi bu kadar istememiştim. Kendimi tutmak için bütün gücümü harcadım. İşte, senin bana yaptığın şey bir rekor! Seni az kalsın çekip öpecektim."

"Biliyorum." dedi genç kız utanarak. "Bunu hissettim." Bora'nın şaşkın kaşları havaya kalkınca gülümsedi. "Gerçekten hissettim. O yüzden korktum. Geriye kaçmasaydım, yapacaktın, değil mi?"

"Seni tanıdığımdan beri her dakika aklımdan geçiyor. O sabah seni öpseydim, bana karşı koyar mıydın?"

"Elbette'" dedi Belen önce. Sonra dürüstçe cevapladı. "Aslında... ben de çok düşündüm bunu o sabah. Ama ondan sonra beni zaten her fırsatta öpüp okşadın. Beni sürekli taciz ettin. Sana engel olmadım... İstemedim de. Ben hiç cinsel olarak uyarılmamıştım. Sanırım... sanırım sana karşı koyamazdım."

Utanmıştı ama bu adama karşı dürüst olmaktan başka bir

şey gelmiyordu elinden. “Peki, Ya evlenince... beni beğenmezsen? Çekici bulmazsan?” diye sordu merakla. “Sana verebileceğim tek şey bedenim...”

Adam kızı uzun uzun süzdü. Bu sorunun cevabını biliyordu ama kıza söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. “Peki kalbin? Onu elde etmek için ne yapmalıyım?” diye fısıldadı sonra.

“Kalbim mi? Seni sevmemi mi istiyorsun?” diye sordu hayretle. “Zaten her şeyimi aldın? Evet, çoğunu ben verdim ama... kalbim?.. Neden kalbim? Tamamen zafer kazanmak için mi?”

“Bu ikimiz arasında bir savaş değil Belen! Ama dediğin doğru! Beni sevmeni de istiyorum... Ben sadece vücudunu değil, kalbini de istiyorum... Belki hemen şimdi değil... Belki bir iki seneye kadar da değil... Ama çocuklarımız olduğunda beni de sevmeyi öğreneceğini umuyorum...”

“Bora?” Belen şaşırmıştı. Güzel bal rengi gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti. “Ben... ben ne demek istediğini anlayamıyorum?.. Seni sevmem için çocuklarını doğurmama gerek yok ki?” Genç kız yüzünde gezinen parmaklara yasladı yanağını. Bu adamı o kadar çok seviyordu ki, her şeyi ile ona aitti. Bir bilseydi aslında onu ne kadar sevdiğini...

“Belen... bugün havuzda duyduklarını...”

“Lütfen... Lütfen Bora... Yalvarırım... Zaten bu konuda çok üzgünüm...”

“Ama hepsi o kadar değil diyecektim!”

“Dahası da mı var? Daha kötü ne olabilir ki?”

“Kötü mü? Belen... Ah Belen...” Genç adam derin bir nefes aldı. Söyleyip kurtulmalıydı. Belli ki kız hâlâ üzülüyordu. Kendi erkekçe gururu incinecekti ama olsun! Onun gururunun incinmesindense, onun kalbinin üzülmesindense kendisininki yerlerde sürünsün buna razıydı. Artık dayanamıyordu.

“Bora? Eğer evlilikten vazgeçmek istiyorsan ben... ben karşı koymam!” diye fısıldadı genç kız. Onun yüzündeki dertli ifadeye dayanamıyordu. Sevdiği adam için her şeyi göze alabilirdi.

Ayrılmayı bile! Eğer o mutlu olacaksa, bunu severek yapardı. "Başkasını seviyorsan... bunu anlayabilirim."

"Ben sadece bir tek kadını seviyorum Belen!"

Genç kız acıyla başını eğdi. Dayanabileceğini sanmıştı ama gerçekten de çok zordu. En azından ağlamamayı başarabilseydi bari? Dudaklarının ucunu dişledi.

"Kim diye sormayacak mısın?"

"Ahu Hanım mı?"

"Aptal! Şimdi onun yüzünü bile hatırlamıyorum... Nasıl onu sevebilirim?" Biraz öfkeyle kaşlarını çattı: "Neden bu kadar körsün? Neden bana yaptıklarının farkında değilsin?"

"Benim tek farkında olduğum, seni benimle evlenmeye zorlamış olmam..."

"Ya kalbim?"

"Ne...Ne olmuş ona?"

"Belen? Belen? Seni ne kadar sevdiğimi görmüyor musun? Senin için nasıl çıldırdığımı?"

Genç kız irkilmişti. Gözleri zaten dolu doluydu. Fakat artık isyankâr yaşlar söz dinlemiyordu. Göz pınarı doldu önce. Gözünü kırptı. Şahane kirpikleri ıslandı...

"Bora? Yalvarırım oynama benimle?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ben! Bunu anla artık? Nasıl bu kadar kör olursun? Erkeklere yaptıkların hakkında nasıl böylesine cahil olabilirsin? Ya bana yaptıkların?.."

"Ben sana... ne yaptım ki?"

"İlk saniyeden itibaren kendine âşık ettin!"

"Ya...yapmadım?" diye kekeledi Belen.

"Aklımı başımdan aldın? Senden başkasını düşünemez oldum?"

"Seni gerçekten... tuzağa düşürdüğümü mü sanıyorsun? Bunu bana yapan asıl sensin! O sabahtan beri... dikkatimi dağıtıyorsun. Seni düşünmeden yapamıyorum. Ben sana ne yaptım

ki?"

"Belen! Dediklerimi dinlemiyorsun?"

"Dinliyorum ama... ama inanmıyorum! Baban için,... bebek için... yalan söylüyorsun! Aşkımla oynamaya hakkın var mı? Her şeyimi aldın... Kalbimi bile! Neden hâlâ benimle oynuyorsun? Beni sevdiğini söylerken bile öfke dolusun? Bana kızgınlıkla bakıyorsun! Oysa ben seni karşılıksız seviyorum. Her halinle seviyorum... Seni özgür bırakacak kadar seviyorum..."

Bora da donup kalmıştı. Genç kızın gözlerindeki acıya baktı. Yanağından kayan bir damla yaşa... Üzüntüyle titreyen kırmızı dudaklarına...

"Belen?.. Sen ne dedin?"

"Söylemem!" dedi genç kız çocukça.

"Öyle mi?" Bora onu sarıp kendisine çekti. Arabanın müsaade ettiği kadar sıkı sarılmıştı. Dudakları önce kızgınlıkla kızın dudaklarını hapsetti. Kızgındı çünkü aptal gibi bir sürü zaman kaybetmişlerdi. Kızgındı çünkü onu sevdiğini daha önce açıklasaydı bu güzel gözler şimdi böyle acıyla bakmayacaktı.

Belen önce onun bu sertliğine karşılık vermedi. Dudakları acıyordu. Onun öfkesinin sebebini anlayamıyordu. Genç adamın söyledikleri ise o kadar imkansız geliyordu ki! Birkaç saniye sonra Bora'nın dudakları yumuşayınca, inleyerek ona sokulmaya çalıştı. Yavaşça bedenini saran heyecan, acısını, üzüntüsünü kısmen azaltmıştı. Birkaç saniye sonra ise her şeyi unutmuştu. Bir anda aklındaki tüm karmaşa yok oldu. O anda sadece o ve lezzetli öpüşü vardı. Ateşli, yüreğini söken ve... ve... aşk dolu! Bu... bu gerçekten olabilir miydi? Bir erkek sevmediği bir kadını böyle öpebilir miydi? Bu öpücük daha önceki ateşli öpücüklerinden bile çok farklıydı. Sanki bir şeyler anlatmaya çalışıyordu?

"Söyle?.." diye fısıldadı Bora. Şimdi dudaklarını çekmiş, alnını kızın alnına dayamıştı. "Söyle Belen! Buna ihtiyacım var... Seni sevdiğim kadar, senin de beni sevdiğini duymaya ihtiyacım var!"

"Bora?"

"Vahşi güzelim benim... Biricik aşkım! Söyle hadi! İnanmakta zorlandığım o iki kelimeyi söyle! Söyle ki beni dünyanın en mutlu adamı yap! Söyle ki, ölünceye kadar senin kölen olayım..."

Belen gözyaşları içinde kıkırdadı. Güzel, ıslak gözleri ışıldamıştı. "Sen asla köle olmazsın! Sen olsa olsa efendi olursun! Benim efendim... Kalbimin sahibi..."

"Ne olursam olayım... senden asla vazgeçmem Belen. Bir kadını bu kadar sevebileceğimi düşünmemiştim. Söyleselerdi de inanmazdım bile. Sen bunu başardın! Nasıl yaptın bilmiyorum ama... senden başka bir şey düşünemiyorum. Ne iş, ne de başka bir kadın... Babama bile karşı çıktım..."

Belen nefesini tutmuş, alnını dayadığı adamı dinliyordu. Sonra başını geriye çekip, yarı gülen yarı ağlayan gözlerle ona baktı. Dudakları ise gülümsüyordu... Şaşkınlıktan, mutluluktan...

"Sen... beni gerçekten seviyorsun?" dedi yavaşça.

"Hem de nasıl! Sen benim hayatımdaki en güzel şeysin..."

Belen gülümsedi iyice. Elinin tersi ile gözyaşlarını sildi. "Ben de seni seviyorum, ahmak! Sevmesem seninle yatar mıydım? Sevmesem senin için endişelenir miydim? Sabah o kayalıkta dalmandan öyle korktum ki, hemen yanına geldim. Sana bir şey olacak diye tüm kalbim yerinden oynamıştı. Bir daha öyle tehlikeli şeyler yapma! Beni üzme... Ayrıca üzgünüm ama sanırım hamile kalmanın en tehlikeli gününde o işi yapmışız. Bebeğimiz için artık tehlikeli şeyler yapmak yok. Bir süre tabii... Kendine hakim olabilir misin? Mesela kız olursa o evleninceye kadar?.. Oğlan olursa da askere gidinceye kadar?.."

"Sen ne dersen onu yaparım..." diye gülümsedi Bora... Gözleri gerçekten aşkla yanıyordu. Belen artık o gözlerdeki ifadenin kendisinde uyandırdığı çığlık atma hissini daha iyi anlıyordu. Delicesine sevdiği bu adam, tüm hayatını bir anda kapladığı için aşırı korkmuştu. Sevmekten korkmuştu... Sevilmemekten... Arzulamaktan korkmuştu... Onun tarafından arzulanmamaktan... Ve sonunda yalnız bırakılmaktan!

"Ama çok çocuk isterim ben?" derken küçük, mutlu bir

kahkaha attı Belen. "Ölünceye kadar dizimin dibinde oturabilir misin?" Elini bakmaya doyamadığı erkeksi yüzünde gezdirdi. "Bıkmadan beni sevmeye devam edebilir misin? Ya da sana olan sevgimin yoğunluğuna dayanabilir misin? Seni mutlu etmek için uğraşmama?.. Yine de çılgınca şeyler yapmama?"

Dudakları yeniden kavuştuğunda, cevaplarının hepsini almıştı zaten. O gözler kendisine gereken her şeyi söylemişti.

"Bana ait olduğun sürece başka hiçbir şey umurumda değil!" dedi adam sonra. "Şu birkaç gündür bunun düşüncesi bile beni delirtiyordu. Benden başka birisine ait olmana dayanamazdım. Beni sevmemene katlanabilirdim. O yüzden evlilik için seni zorladım. Fakat sensizliğe katlanamazdım. Hele ki bir başkasına ait olmana asla!

"Merek etme..." diye fısıldadı adama, o kendisini yine öperken. "Senden başka kimseye ait olmadım. Sanırım artık olamam da... "Kadınsı bir sinsilikle adamı iğneledi. "Beni bırakmadığın sürece!"

Dudakları uzunca bir süre birbirinin üzerinde gezindi. Belen rahatlamanın verdiği mutlulukla ona sarılmıştı. Öpüşüne istekle ve arzuyla karşılık veriyordu.

"Seni bırakamam Belen... Seni asla bırakmam..." Ellerini zorlukla kızın göğüslerinden çekti. "Şimdi gitsek iyi olur... Yoksa sana burada sahip olmaya kalkacağım... Evleninceye kadar nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Her an bende dayanılmaz arzular uyandırıyorsun..."

Belen utanarak kırmızı gece elbisesinin askısını düzeltti.

Motele dönüş yolunda fazla konuşmadılar. Sadece elleri ve çoğu zaman gözleri birbirlerine takılıyordu. Belen yaşadığı inanılmaz mutluluk hissiyle arabayı nasıl sürdüğünün bile farkında değildi. Motelin önüne nasıl geldiklerini bile anlamadı. Sadece radyodan gelen romantik gece müziğinin eşliğinde, dudaklarında bir gülümsemeyle ışıkları fark etti.

Arabayı motelin parkına değil de, evin önüne götürdü. Kimsenin şimdiden dedikodu yapmasını istemiyordu. Vakit henüz gece yarısı olmamıştı. Belki birkaç dakikası daha vardı. Evin

lambalarının yanmadığını gören kız, annesinin gelmediğini anladı.

"Bizimkiler dönmemiş daha!" diye mırıldandı. "Bu saate kadar ne yapıyorlar ki?" Emniyet kemerini çözüp sevdiği adama baktı.

Adam hafifçe gülümsedi. Etrafa değil, doğrudan âşık olduğu bu harika yaratığın güzel gözlerine bakıyordu. Belen de bir an aynı aşkla ona karşılık verdi. Sonra uzandı ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Geri çekilirken utangaççça fısıldadı. "Bakma böyle! Gerçekten utanıyorum... Zaten daha inanamıyorum. Yol boyu '*Şaka!*" diye bağıracaksın zannettim."

"Aynı hislerle dolu olduğumu söylememe gerek yok her halde?"

Belen derin bir nefes aldı. Konuyu değiştirmeliydi. Değiştirmeleri gerekiyordu yoksa az sonra adamın kollarına atlayacaktı. Gözlerini kaçırdı.

"Annemle... baban... nerede kalmış olabilirler? Bir arasak mı?"

"Babam genelde çok eğlencelidir. Eminim annen vaktin nasıl geçtiğini bile anlamamıştır."

"E... ben... biz şimdi ne yapacağız?"

"Ne yapmak istersin?"

"...Onlar gelinceye kadar... Seni içeriye davet edebilirim... Tabii istersen? Belki kahve... içeriz? Gerçi geç oldu ama..."

"İsterim." diye alayla mırıldandı adam. Parmak uçları genç kızın saçlarıyla oynuyordu. İpek gibi yumuşaktı o sarı saçlar. "Korkuyor musun?"

"Neden?"

"Benimle yalnız kalmaktan!"

Belen başını salladı. "Uslu durmayacağını biliyorum."

"Durmayacağım." dedi adam kendinden emin bir sesle. "Bütün gece yalnız kalabileceğimiz bir an nasıl bulurum diye düşünüp durdum. Bu kıyafetin altındakini yeniden görmek için çıldırıyorum. Ve bu özel gecede tek kalmak istemiyorum.

Biliyorsun... ben...aşık oldum ve nişanlandım?"

"Yani?.." Belen ürperdi. Bu gizemli adamın gizem dolu sesi, içinde ürpertiler yaratıyordu. Onunla evliliğin nasıl olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Evet, mümkün olsa seninle bir daha sevişmek için hiçbir fırsatı kaçırmam. Ama sanırım evleninceye kadar bu fırsatı bulmak zor olacak. Bence en kısa zamanda evlenmeliyiz. Hem de en kısa sürede..."

Belen gülümsedi. "Öbür yaz?"

"Kesinlikle olmaz! Haftaya!"

"Sen... sen delisin! Şaka yapıyorsun, değil mi?" Belen'in gülümsemesi donmuştu. Bu adama inanamıyordu? Yine kendisini şaşırtmıştı.

"Beklemeye ne gerek var? Ya hamileysen? İşimizi şansa bırakamayız."

"Çocuk için yani?" dedi Belen hayal kırıklığıyla.

"Aslında benim için... Seni ne kadar arzuladığımı anlatamam bile! Fakat hamileysen bunu açıklamak zor olacaktır. Seneye kucağımızda bebekle nikâh dairesine gitmemizi kabul edersen, sen bilirsin?"

Belen güldü. "İstemem... Onu unutmuştum bir an. Kendimi hiç hamile gibi hissetmiyorum. Ama haftaya da çok erken değil mi?"

"Benim için bir saat bile fazla!" o kadar ateşli konuşmuştu ki, Belen kıpkırmızı oldu. Aceleyle anahtarı kontaktan çekip arabanın kapısını açtı. Buradan bir an önce çıkmalıydı. Adamın konuşurken bile yaydığı cinsel elektrik dayanılacak gibi değildi.

Kapıyı açarken anahtarı tutan elinin titrediğini hissetti. Adamın arzulu bakışları onu da isteklendirmişti. Kasıklarından bedenine yayılan sızıyı bastırmak için aceleyle anahtarı çevirdi. Dış kapıyı açıp, döndü. Bora da arabadan aşağıya inmişti. Yanan gözleri delici bir şekilde genç kızın üstündeydi. Belen uzaktan kumandayla arabayı kilitleyip, genç adamın yanına gelmesini bekledi. O içeri girince kendisi de girip kapıyı yavaşça kapadı.

Döndüğü anda adamın iri bedeninin hemen önünde durduğunu gördü. O kadar yakındılar ki, vücutları neredeyse birbirlerine değiyordu. Lambayı yakmamalarına rağmen giriş yeterince aydınlıktı. O kara gözlerdeki ihtirası görünce, ürperdi ve anladı. Adamın sarılışına hiç karşı koymadı. Arzulu dudakların dudaklarında gezinmesine, inleyerek izin verdi. Geniş sırtına doladığı kollarıyla adamı kendine çekerek, vücudunu vücuduna yasladı. Birkaç dakika sonra, kırmızı askıların sıyrıldığını, ihtiraslı dudakların göğüslerinin oluğunda, pembe uçlarında gezindiğini fark etti. Ona daha fazla izin verirse, adamın duramayacağını biliyordu. Kalçalarını kavrayan ellerin, daha da baskıcı olduğunu hissetmişti. Kapıya yasladığı bedenini kurtarmaya çalıştı.

"Hayır! Dur!" diye isteksizce yalvardı. "Şimdi gelirler ve bizi böyle karanlıkta bulurlarsa hiç hoş olmaz!"

Bora buğulu gözlerle kıza baktı. Gece elbisesinin askısı kollarına kadar sıyrılmış, belden yukarısı çıplak kalmıştı. Yapıştırma gibi duran dimdik göğüsleri, hâlâ heyecanla inip kalkıyordu. Solukları ikisinin de hızlanmıştı.

"Motele gidelim..." diye arzuyla fısıldadı adam.

"Olmaz... Annem gelince beni arayacaktır? Artık cep telefonum var, unutma? Ayrıca bizi motelde görenler ne düşünür sonra?"

Bora birkaç adım geri çekilince, Belen askılarını isteksizce kaldırdı. "Bir kahve içsek iyi olur her halde?" diye mırıldandı. Adamın yanından geçerken, durdu, parmak uçlarında yükselip dudaklarına bir öpücük koydu. "Özür dilerim!"

Adam cevap vermedi.

Genç kız kahveleri hazırlayıp, aydınlık mutfakta daha da yakışıklı duran adama verdiğinde, Bora henüz yeni kendine gelmişti. Dalgınca kızın her hareketini seyrediyor, gözlerini bedeninin ve yüzünün kıvrımlarından ayırmıyordu. Belen ona uzak bir yere oturdu. Adamın daha da tahrik olmasını istemiyordu.

"Geç kalmadılar mı?" diye sordu.

"Merak etme. Babam yanında olduğu sürece annene bir

şey olmaz.”

“Bir arasak mı?”

“Bekle biraz daha. Kocaman insanlar. Az sonra gelirler.”

Tedirgince kıpırdanan Belen, adamın gözlerini yine göğüslerinde hissedince, ayağa kalktı. “Gidip üstüme daha uygun bir şey giyeyim bari. Sen öyle baktıkça... kötü oluyorum. Sen de oyalanmak için televizyon seyredebilirsin.”

Odasına aceleyle çıktığında, iyi başlayan günün kötü devam ettiğini, ama sonra yeniden iyiye döndüğünü düşündü. Mutluydu. Adamı her ne kadar zorlamış gibi olsa da, onun karısı olacağını düşündükçe heyecanlanıyordu. Onun karısı olmak, yatağını ve belki de çocuğunu paylaşmak için, dayanılmaz arzu duyuyordu. Ve o kendisine aşıktı!.. Sevinçten çığlık çığlığa bağırmak istiyordu. O kendisine aşıktı! Bu inanılmaz bir şeydi! Bu ne güzel bir histi. Kendisinde artık her şeyi yapabilecek bir güç buluyordu.

Telefonu çalınca irkildi. Çantasından çıkarıp, ekranda yazan numarayı tanımadan baktı. Sonra açtı. İnşallah kötü bir şey yoktu. “Alo?”

“Alo Belen, ben annen...” diye karşıdan Della’nın hafif kıkırdayan sesi geldi.

“Anne! Neredesiniz?” diye sordu biraz telaşla. Annesi neden kendisini arama gereği duymuştu ki?

“Merak etme diye aradım kızım. Yok bir şey. Daha Antalya’dayız!”

“Antalya mı? Orada ne yapıyorsunuz anne? Alanya’dan Antalya’ya mı gittiniz?”

Kadın yeniden kıkırdadı. Sesinden keyifli olduğu belliydi. Yoksa annesi alkol mü almıştı?

“Evet, öyle. Deniz gerçekten çok eğlenceli... Her şey çok güzel... Çok eğleniyorum... Şimdi karakoldayız.”

“Ka...karakol mu?” Belen’in elinden telefon düşüyordu. “Anne! Karakolda mıyız dedin?” diye korkuyla tekrar etti. Karakoldaydı ve eğleniyordu? Artık annesinden de şüphe etmenin

zamanı gelmişti!

"Evet! Burada birkaç adam Deniz'le bana laf attı da..." Kıkırdadı yeniden. Annesinin normal modda olmadığı çok belliydi.

"Kavga mı çıktı? Deniz Bey iyi mi? O hastanede mi yoksa?"

"Yok, Deniz iyi! Yanımda! Şimdi ifadesini aldılar da... Ama adamların hepsi hastanede!.. Yaşlı tilki hepsini haşat etti. Küt küt! Çok hoştu." Kadının sesindeki keyif Belen'i hayretler içinde bırakmıştı.

"Aferin anne! Anladım! Karakoldasın ve birisi senin için kavga etti diye çok eğleniyorsun? Öyle mi? Yerinizi söyle bana? Neredesiniz? Hangi karakoldasınız? Gelelim hemen."

"Yok, gerek yok. Karışma bize! Biz bu gece burada kalacağız. Şimdi Deniz yer ayırttı. Geç oldu diyor. Lüks bir otel! Orada hep kep kalmak istemişimdir." Hafifçe duraladı. "Mahsuru yok değil mi?"

"Hayır... hayır ama. Anne?"

"Efendim?"

Kız nefesini saldı. "Yok bir şey! Dikkat et. Sabah beni ara!"

"Tamam. Sen ne yaptın. Kabul ettin mi? Yani Bora'nın teklifini kabul ettin mi? Deniz'le ben çok merak ediyoruz."

"Ettim!" dedi kısaca kız. "Çok ikna ediciydi."

"Anladım... İnan bana çok sevindim. Birbirinize çok yakışıyorsunuz! Evde misiniz şimdi? Ona durumu anlat... Sorun olmadığını söyle!"

"Evet, ben durumu Bora'ya söylerim. Hadi yarın görüşürüz. Deniz Bey'e geçmiş olsun de."

Telefonu kapattıktan sonra, yaşadığı şoku atlatması bir dakika aldı. Sonra yavaşça yataktan kalktı. Yüzünü bir gülümseme sarmıştı. Bu Bora'nın çok şanslı bir adam olduğu kesindi. O gerçekten şanslı bir şeytandı.

Üzerindekileri usulca sıyırdı. Banyoya gitti. Elini yüzünü

yıkayıp makyajını temizledi. Kendisini bir kez kontrol etti. Sonra odasına döndü. Dolabının gizli bir köşesine koyduğu beyaz bluzuna uzandı. Bu Bora'nın ilk gece kendisine aldığı için homurdandığı seksi bluzdu. Üzerine geçirdi. İçini de hoş bir ısı kaplamıştı. Bu şey... gerçekten çok tahrik ediciydi. Çok seksiydi... İncecik kumaşı altında göğüsleri bir bikininin bıraktığından daha fazla çıplaklık hissi bırakıyordu.

Altına da, adamı çıldırtacağını bildiği, neredeyse bütün kalçalarını olduğu gibi göz önüne seren, ince kumaştan sımsıkı şortunu giydi. Uzun bacakları göz alıcıydı. Gülümsedi. Bora'nın bu gece çok işi olacaktı.

Yalınayak, sessizce aşağıya indi. Adam üç kişilik bir kanepeye oturmuş, kaykılarak uzun bacaklarını ileriye uzatmıştı. Dalgın dalgın televizyon seyrediyordu. Önce belli etmeden yakışıklı çehresini ve güçlü bedenini seyretti. Yapacağı şeyin doğruluğuna karar veremiyordu. Evlenmeyi mi beklemeliydi? Ama o da en az adam kadar onunla birlikte olmayı arzuluyordu. Evleninceye kadar bir daha böyle bir fırsatı yakalayamazlardı. Kardeşi Beren de nasılsa arkadaşındaydı? Sabaha kadar tüm gece onlarındı. Bu düşünce onu heyecanlandırdı yine! Sabaha kadar... Bu harikaydı...

Sonra yavaşça yanına gitti. Adam onu görünce doğrulacak gibi bir hareket yaptı ama kızın giydiklerini görünce olduğu gibi kalakaldı. Bakışları değişmişti. Belen karşısında öylece durunca bile, konuşamadı. Yanan gözleri, bedeninin her yerinde gezindi.

"Bu mu daha uygun giysin?" diye sordu garip bir sesle. "Bana niye eziyet ediyorsun Belen?" dedi sonra yavaş ve boğuk bir sesle. Sıkıntısı gözlerine ve kasılan çenesine vurmuştu.

"Sana eziyet etmiyorum!" dedi genç kız doğal bir omuz silkişle. Ama adamın rahatsızlığı keyfini yerine getirmişti. Yapacağı şeyle ilgili endişelerini yok etmişti.

"Ama bunlar... aklımı başımdan alıyor. Çok... çok güzelsin. Neden bunları giydin?"

Belen uzanıp televizyonu kapadı. Dönüp adamın üzerine yürüdü. Kadınsı bir davranışla, adamın uzun bacakları kendi

bacakları arasında kalacak şekilde, kucağına oturdu. Kalçalarını kıvırarak istediği gibi yerleşti. Ellerini adamın göğsüne dayamıştı.

"Annem aradı." dedi genç adamın şaşkın ve arzulu gözlerine bakarak. İki eliyle siyah gömleğinin üst düğmesine uzanmıştı. Tık! Düğme açıldı! Kolay olmuştu. "Antalya'da bir karakolda ifade veriyorlarmış!.."

"Öyle mi?"

"Evet! Baban bir kavgaya karışmış!"

Tık! Bir düğme daha! Parmaklarıyla bir üçüncüsünü çözmeye girişti. Altından çıkan esmer tene ve okşamak için sabırsızlandığı tüylere bakıyordu.

Bora elleriyle kızın kalçalarını kavrayıp, onu iyice kendisine çekince, ona uydu. En hassas kısmını adamın sertleşmiş bölgesine yapıştırdı. Bir yandan da onun bu haber karşısındaki tepkisini izliyordu. Genç adam hiç tepki vermeyince Belen hafif bir hayretle mırıldandı. "Merak etmiyor musun?"

Adam dudaklarını kıvırdı. "Babam başının çaresine bakabilir. Sen adamlardan haber ver?"

Belen elinde olmadan güldü. Genç adamın gömleğinin son düğmelerini çözerken, onun da minik bluzu yukarı sıyırmasına izin verdi. "Bu gece orada kalacaklarmış."

Onu dinleyen kimdi ki? Genç adam hayranlıkla karşısındaki bedeni seyrediyordu. Narin omuzlarını, beyaz gerdanını süsleyen dik göğüslerini seyretti. Bu genç kızın her hangi bir şeyine doyması mümkün gözükmüyordu. İki eliyle diri göğüslerini sıkıca kavrarken, hafif bir alayla sordu. "Eee?" Demek ki dinliyordu!

"Belki de... bu gece... ben de sana... bir nişan hediyesi verebilirim." Elleriyle adamın gömleğini iyice sıyırdı. Çıplak omuzlarında, ince parmaklarını yavaşça gezdirdi. Aynı genç adamın yaptığı gibi iki eliyle onun kaslı göğsüne dokundu. Yavaşça okşadı. Onun önce nefesini tuttuğunu, sonra da kasıkları arasındaki sertliğinin daha da arttığını hissetti.

"Bu fena bir fikir değil!" diye mırıldandı adam. "Hediyem

bu mu?" Bluzu acele etmeden çıkarıp bir kenara attı. Ateşli dudakları göğüs uçlarına yanaşmıştı. Belen gülümseyerek onun saçlarını kavradı. Göğüslerini öpmesi için kendisine çekti. O tepeciklerde gezinen dudaklar, ne kadar hassas bir tene sahip olduğunu yeniden hatırlattı. Gözlerini yumarak başını geriye attı. Birkaç dakika sonra göğüslerini bırakan dudaklar mis kokulu boynuna doğru tırmanınca, sevgiyle adama sarıldı.

Sonunda Bora onu çocuk gibi kucaklayıp ayağa kaldırdı. Geçen gece uyurken yaptığı gibi hiç zorlanmadan merdivenleri çıkarıp kızın odasına götürdü. Yatağın yanında yere bıraktıktan sonra uzun süre öptü onu... Ateşle ve aşkla... Belen'in artık hiç şüphesi yoktu. Bu uzun adam kendisini seviyordu. Sevmeyen bir erkek böyle güzel öpemezdi... Kırılacak bir eşya gibi böyle narin davranamazdı...

Acele etmeden birbirlerini iyice soydular... Belen'in zaten fazla bir şey kalmamıştı üstünde... Çıkarılıp fırlatılan şortunun altında ise bir şey yoktu. Bora şimdi onun devam etmesini bekliyordu. Eliyle adamın kemerini tuttu. Utangaçça çözdü. Titreyen parmaklarla fermuarını indirdi. Siyah pantolon yere düşünceye kadar nefesini tutmuştu. Gözleri yukarıya kaldırdı. Bakışları adamın gözlerinin derinliklerindeyken, onun iç çamaşırına dokundu. Bora da kendisine bakıyordu.

Acele etmeden ağır ağır aşağıya indirdi. İç çamaşırı yere düştüğünde utangaçça gülümsedi. Sonra elini uzattı. Çıplak göğüslerini onun yanan bedenine yapıştırırken, elindeki sertliği hissetti ürpererek... Onun gücünü... Heyecanını... Fethetmeye hazır direncini... Yavaşça dudaklarını genç adama uzattı.

"Beni sevdiğini yine söyle?.." dedi adama

"Hissetmiyor musun?" diyen adamın sesi muzipti.

Belen kıkırdadı. "Hissediyorum... Daha da fazlasını hissedeceğimi biliyorum... Ama duymak istiyorum işte! Söyle hadi... Seni sevdiğim kadar beni sevdiğini söyle..."

Genç adam uzun süre öptü onu... Genç kızın dizlerinin bağı kesilince isteksizce elini çekti. Ona tutunmasa düşebilirdi. İki koluyla geniş omuzlarına dolandı. Ensesindeki minik elleri

öpücüğü hiç bitirmemesini ister gibi onu çekip duruyordu.

Sonunda dudaklarını ayırdı Bora...

"Belen... Aşkım..." diye fısıldadı. "Belen!.. Tatlı sarışınım benim... Seni seviyorum... Tüm ömrümü seninle geçirmek istiyorum... Senden bir an bile uzak kalmak istemiyorum..."

Belen bu sefer neşeyle güldü. Güzel gözleri hayat doluydu."Bu gece evlilik teklifini bana böyle yapsaydın... seni hiç uğraştırmazdım!.." dedi ona. "Sanki bir iş teklifi yaparmış gibiydin... İş hayatında iyi bir yöntem olabilir ama kadınlar konusunda işe yaramaz aşkım..."

"Öğrenmeye çalışıyorum... Daha evvel âşık olmadığımı unutma?" diye fısıldadı adam. Onu yavaşça yatağa itelemişti. Yatağın ortasına kendisini bırakan Belen bir an onun heybetli vücudunu seyretti. O da aç gözlerle kendi vücudunu seyrediyordu. Belen onu daha evvel böylesine açıkça görmemişti. Bedeninde bütün çıplaklığını hissetmişti ama böylesine güzel, roma heykelleri gibi karşısında ihtişamıyla dururken, heyecanı ve beğenisi, merakı ve utangaçlığı birbirine karışmıştı.

Gözlerini adamın bedeninin her yerinde gezdirdi. Sonra gülerek kollarını açtı. "Gel bakalım, Boran Bey. Bugün şanslı günün!"

Tertemiz bedeninde gezinen dudaklar, vücudunda öpülmedik bir yer bırakmayıncaya kadar gezindi. Önceki sevişmelerinde bu kadar uzun süre uğraşmamışlardı. Belen o sevişmeleri sırasında üstte ve doyuma hazırdı. Şimdi de hazırdı ama adam buna izin vermiyordu. Dili ve dudakları, hatta arsız dişleri her yerinde geziniyordu. Bacaklarının arasına kaymasına sessizce izin verdi. Önce direnecek gibi olmuştu ama bacaklarını nazikçe iki yana ayıran ellere ve ateşli dudaklarına karşı koymak zordu. Kısacık tüylerin arasına gizlediği dişiliği kolaylıkla zapt edildi. Açlıkla... Sömürürcesine... Attığı küçük çığlığı bile adamın devam etmesini engellememişti. Ne kadar da fazla hassas noktası vardı?.. Ne kadar da... güzeldi!

Bacaklarını ne zaman adamın boynuna doladığının farkında değildi. Ama az sonra çok geç olacağının farkındaydı.

Hem onun daha da devam etmesini istiyordu hem de istemiyordu. Kararsızca duraladı...

"Bora?" diye ağzından kısık bir fısıltı çıktı sadece.

Genç adam onun ne durumda olduğunu anlamıştı. Genç kızdaki minik kasılmaları hissedecek kadar tecrübeliydi. Ona daha da eziyet çektirebilirdi. Fakat kendisi de aşırı uyarılmıştı. Daha fazla kendisini tutmak zor olacaktı. O da bir an önce bu güzel vücuda sahip olmak istiyordu. Aldığı dayanılmaz lezzetten sonunda vazgeçip yukarıya tırmandı. Ama acele etmeden... Geçtiği her yeri yine öperek... Her yeri neredeyse yakarak...

Belen'in arzusu dayanılmaz seviyeye çıkmıştı. Neredeyse artık hiç sabrı kalmamıştı. Genç adam uzatarak onu çıldırtmaya mı uğraşıyordu? Kızgın bir gülüşle gözlerine baktı. Küçük elleri açık bacakları arasındaki gergin kalçaları yakaladı. Sonra da tüm güzelliğiyle sevdiği adama yalvardı. "Lütfen!"

11. BÖLÜM

Bu sefer uyumadı. Göğsüne yığılan adama sımsıkı sarıldı ve değerli vakti harcamadı. Terli bedenlerinin harareti zorlukla söndükten çok sonra, genç adam muhteşem güzellikteki sevgilisinin yanına uzanıp onu kollarına aldı. Belen kendisini öyle güvende hissediyordu ki. Ona dolanıp, başını göğsüne yasladı. Elleriyle bedenini okşuyordu. Aynı şekilde adam da onu küçük dokunuşlarla okşuyordu.

İkisi de hiç uyumadı. Heyecanlandıkları ilk anda, isteklerine engel olmadan daha yavaş seviştiler. Yorgunluklarına rağmen sabaha karşı yine seviştiler. Belen bundan şikâyetçi değildi. Gün ışımıştı artık. Ama kalkmaları gerektiğini ikisi de biliyordu. Onun kollarından sıyrılan genç kız isteksizce yatağın kenarına oturdu. Gözleriyle adamın çıplak vücudunu süzdü. O da bir kolunu başının altına dayamış, kendisini seyrediyordu. Çarşaf uzun bacaklarına dolanmıştı. Ayağa kalkan genç kız utangaçça gülümsedi...

"Kalkmalıyız... Annemler gelebilir..."

"Daha erken... Oradan buraya gelmeleri öğleni bulur bence..."

"Beren de gelebilir. Ayrıca kimse fark etmeden motele dönmelisin. Evlenecek olsak bile dedikodu olsun istemem. Şimdi herkesin dikkati dün gece senin ve benim yokluğumda yoğunlaşmıştır. Evden çıktığın görülürse yandık..."

"Giderim birazdan... Ama inan bana çok zor olacak... Bir an önce evlenmeliyiz... Senden ayrılmayı hiç istemiyorum!"

Belen gülümsedi. "Ben de istemiyorum." Gözleri aşkla parlıyordu. Elini karnına götürdü. "Eğer bu gece de hamile kalmazsam... hiç kalmam artık!" dedi yavaşça. Kızarmış yanaklarla

duruyordu şimdi. Bora onun dümdüz midesinde gezdirdi gözlerini. Belen onun konuşmadığı zamanlar korkutucu durduğunu biliyordu artık. Keskin hatlı yüzü eskisi kadar kendisini ürpertmiyordu. Yine de onun öfkesine şahit olmak istemezdi. Bu adama hep gülümsemenin yakışacağına inanıyordu. Ve onu artık gülümsetmek için ömrü boyunca uğraşacaktı. O sevdiği adamdı.

"Bence harika olurdu..." diye mırıldandı Bora yavaşça... Dudakları kıvrılmıştı bu düşünceyle.

"Gerçekten mi?" Belen sevindi. Onun çocuk konusundaki fikirlerinden aslında biraz huzursuzluk duymuştu. Motelin kafeteryasında konuşurlarken bebekleri sevip sevmediğini tam anlayamamıştı. Çünkü kendisi o sıralarda dehşet içindeydi. "Çocuğumuz olsun ister misin?" diye merakla sordu.

"Elbette! Senden bir çocuğum olması harika olurdu. Dünden beri bunun heyecanıyla yaşıyorum. Daha evvel pek düşünmemiştim. Ama şimdi düşündükçe..." Adamın gerçekten de bu fikirde olduğu, dürüst bakışlı gözlerinde belliydi.

Belen çırılçıplak bir halde yatağa yanaşıp o sevdiği dudaklara sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Sadece yaşın biraz küçük olduğu için çekiniyorum..." diye ekledi adam. Genç kız gülerek omuz silkti.

"Ne varmış yaşımda? Anne olabilirim... Buna hazırım... Gerçekten! Ben de dünden beri bunun heyecanını yaşıyorum. Sanırım sen benimle evlenmek istemeseydin bile onu doğurmak isterdim!"

"Annene nasıl açıklardın?"

Belen banyoya doğru yürürken saçlarını savurdu. Neşeli küçük bir kızdı hakikaten! "Gerçeği söylerdim tabii... Senin yüzünden ona bir sürü yalan söylemek zorunda kaldım..." dedi banyo kapısının önünde. "Fakat çocuğumun babasının sen olduğunu o zaten şıp diye anlardı. Bizim ailenin kadınları zekidir. Sadece erkekler konusunda biraz aptal olduğumuz doğrudur. Ama bunu da değiştirmeye çalışıyoruz."

Bora kahkaha attı. "Annenin de tehlikede olduğunu

hissediyorsun, değil mi?"

"Elbette hissediyorum. Sizin yüzünden tüm hayatımız bir anda tehlikeli oldu. Düşünsene bir? Annem karakoldan beni aradı? Hem de o kadar çok eğleniyordu ki, kıkır kıkır gülüyordu..."

"Onun için sevinmelisin!.. O harika bir kadın!"

"Biliyorum..." dedi Belen iç çekerek. "Biliyorum... Babamın ölümünden beri onun öyle güldüğünü görmemiştim... Çok mutluydu. Ya baban onu üzerse?.."

Bora başını salladı iki yana... Kesin bir tavırla konuştu.

"Üzmez... Üzemez... Asla bilerek ona bir fenalık yapmaz. Ben de babamı hiç böyle görmemiştim. Ama ne zamandır sebebini düşündüğüm bir sorunun cevabını dün gece buldum."

"Neymiş o?"

"Sana onların söylemesini tercih ederim aşkım... Şimdi gözümün önünden gitsen iyi olur. Böyle çırılçıplak aklımı başımdan alıyorsun. Eğer başka bir niyetin yoksa... yanlış yaptığını söylemek zorundayım."

Belen muzipçe ona baktı. Sonra aceleyle banyoya girdi. Onun vurguladığı şey için yine hazır olduğuna inanamıyordu.

Duşunu alıp kurulandıktan sonra, kendisini mıncıklamak için hiçbir fırsatı kaçırmayan adama aldırmadan banyodan kaçtı. Gülerek odasına döndü. Giyinip hazırlandıktan sonra banyoya geri dönüp Bora'ya da temiz bir havlu götürdü. Havluyu ona vermeden önce uzun süre iri bedenini seyretti. Bora bunu fark etmişti. Genç kız gözlerini ondan alamıyordu. Üzerinden kayan sularla, göğüs kasları harika gözüküyordu. Sırtındaki tırnak izlerini görmezden geldi. Ama çıplak kalçalarına ve dümdüz göbeğine bakarken gözleri parlıyordu. Dudaklarını ısırdı. Suyu kapatıp kendisine alayla bakan Bora'ya havluyu uzatırken iç çekti.

"Biliyor musun?.. Sen gerçekten de fena değilsin!" dedi.

Karşılığında aldığı ise uzun ve ateşli bir öpücüktü.

O sabah otele geç gitti. Bora önceden gitmişti. Her zamanki gibi günlük işleriyle uğraşmak üzere odasına girdi. Ardından da Kemal girmişti içeriye. Bu genç adam artık kendisine

karşı daha mesafeliydi. Bora ile yarışamayacağını kabullenmiş gibi gözüküyordu. Belen ona hiç ümit vermemiş olmakla beraber, genç adamın kendisine olan ilgisinin farkındaydı.

"Her şey yeniden yoluna girdi..." dedi adam.

"Anlamadım?.."

"Bir anda sihirli bir değnek değdi sanki!" diye mırıldandı Kemal. Gelip kızın karşısındaki koltuğa oturdu. "Sen yokken arayanlar oldu. Yine yat turu düzenleyebilirmişiz. Adamlar özür diledi. Et konusunda da sıkıntı kalmadı. Bize müşteri ayarlayan tur şirketleri birden bize karşı ilgilerini arttırdı. Çok şaşkınım. Ne oldu bilmiyorum. Bugün itibariyle hiç yerimiz yok ve acil büyümezsek talepleri hep geri çevirmek zorunda kalacağız."

Belen güldü. Gözleri neşeyle parlıyordu artık. "Ben ne olduğunu biliyorum... Hepsi o Bora denen sersem yüzünden... Burayı almak için gelmişti ama avucunu yaladı. Şapşal..."

"Öyle mi? Burayı almak isteyen adamlardan bir miydi Bora Bey?"

"Büyük patron... Yetmezmiş gibi babası da geldi. Ama bana sökmez! İş konusunda ne inatçı olduğumu bilirsin. Gerçi bu sefer haksız değillerdi. Gerçekten de otelimiz eskidi... Yenilenmemiz lazım değil mi?"

"Doğru ama..." Şüpheyle kıza baktı. "Sen hiç de kızgın gözükmüyorsun onlara..."

"Değilim tabii. Otel konusunda eli boş kaldı ama başka bir şey aldı benden..." Kıkırdadı. Genç adam kaşlarını biraz anlamazca, biraz da hayretle yukarı kaldırınca Belen ona sağ elini gösterdi. "...Beni!"

"Ne?"

"Onunla dün nişanlandık!"

"Ciddi olamazsın?"

"Ciddiyim... Biraz hızlı oldu ama öyle işte."

"Böylece oteli de mi aldı?"

Belen gözlerini kıstı. Deli bakışlı vahşi gözleri Kemal'in

yüzünde gezindi. "Bu söylediğinden hoşlanmadım bilesin! Bora'nın yanında söyleme sakın. Kızınca ben bile durduramam sanırım. O oteli istemiyor. Dahası burayı geliştirmem için bana söz verdi. Hepiniz daha iyi koşullarda daha iyi maaşlarla çalışacaksınız. Ne yapacağımdan henüz emin değilim ama burada çalışanlar için elimden gelen en iyisini yapacağımdan emin olabilirsin!"

"Özür dilerim..." dedi Kemal. "Ağzımdan çıktı birden!"

"Sorun değil... Fakat Bora için olabilir!"

Kapı açılınca gözlerini kapıya çevirdi. İçeriye parlayan bir yüzle annesi girmişti. "Merhaba!" dedi kadın neşeyle. Della neredeyse genç kız gibiydi. Saçları daha vahşi, gözleri daha aydınlıktı. Dudakları muzip bir gülümsemeyle bükülmüştü. Kemal'e candan bir selam verip kızının yanına gitti. Belen hayretle ayağa kalkmıştı. Annesi kendisine sevgiyle sarılınca daha da şaşırdı. Annesi kendisini sevdiğini her zaman gösterirdi ama hiçbir zaman böyle delice davranmadı. O kadar hayat doluydu ki, Belen de onun için mutlu oldu. Yanaklarını öpüp geri çekilen annesinin parlak gözlerine baktı.

"Anne? İyi misin?"

"Ah... hayatım... İyiyim tabii! Neden iyi olmayayım?"

Kemal biraz huzursuz olmuştu. İki kadın da onun izin isteyerek ayağa kalktığını ve dışarıya çıktığını fark etmediler. Sadece birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Belen neşeyle kıkırdadı.

"Anne! Çok tatlı gözüküyorsun? Ne oldu sana böyle?"

"Söylemem..." Neredeyse bir şarkı mırıldanarak gidip Kemal'den boşalan yere oturdu. Sonra heyecanla dikeldi. "Hayır söylerim... Daha fazla dayanamayacağım... Sor! Hadi bir daha sor!"

Belen yeniden güldü. Annesine inanamıyordu. Kollarını bilmiş bir tavırla göğsünde kavuşturdu.

"Ben biliyorum galiba?"

"Ukalalık etme çocuk! Sor hadi... Ama cevabı hoşuna

gitmeyebilir?"

"Anne! Canım annem benim... Seni böyle mutlu edecekse her cevap hoşuma gider benim! Yeter ki gözlerin yine böyle eskisi gibi parlasın! Yeter ki yine böyle karşımda mutlu ol!"

"Evet... Öyleyim... Ah, kızım... Öyle mutluyum ki! Olanlara bir türlü inanamıyorum."

Belen onun karşısına geçip oturdu. Sevgi dolu bir şekilde elini tuttu. Yumuşakça sıktı. "Peki... Soruyorum şimdi. Hadi söyle bana? Neden bu kadar mutlusun? Neden birden bire böyle genç kız gibi olmuşsun?"

"Belen... Belen ben..."

"Evet..."

"Ben... Ben yine âşık oldum..."

"Ne? Hepsi bu mu?" diye alay etti Belen. Gerçekten de hiç şaşırmamıştı. Bu Karadağ erkeklerinden korkulurdu.

"Değil tabii! Buna şaşırmanı beklerdim ama neyse... Başka bir şey daha var."

"Neymiş?"

"Deniz... O... aylardır bunu planlıyormuş..."

"Neyi?"

Della derin bir nefes aldı. Ama gözleri hâlâ parlıyordu."Evlenmeyi... Bu sabah... *Deniz beni evlenmeye ikna etti!*"

12. BÖLÜM

"Ne?"

Belen hayretle kaşlarını kaldırdı. Sonra öfkeli bir şekilde başını iki yana salladı hırsla! Sarı saçları savrulmuştu. Della kızının öfkeli yüzüne baktı hayretle.

"Belen?"

"Asla olmaz!"

"Kızım... Neden?"

"Anne olmaz dedim!" Sinirle dişlerini sıktı. Güzel bal rengi gözleri yanıyordu. "Bu yaşta! Hem de bu halde? Utanmıyor musunuz?"

Della iç çekti. Sonra yine neşeyle güldü. "Utanmamız lazım gerçekten ama değil mi? Başta ben de zaten utandım. Ama o Deniz ne ikna edici bir adam bilemezsin. Bana istediği her şeyi yaptırıyor. Ona karşı koyamıyorum!"

"Bana anlatma anne! Aynı modelin daha yenisi bende var." Elini karnına götürdü. Suyun içinde olmaları, karnındaki bebeği hissetmesine engel değildi. "Üstelik daha da yenisi geliyor!"

İkisi de havuzun içindeydiler. İstanbul'daki ev, gerçekten de çok büyüktü. Isıtmalı havuzda hiç üşümeden yüzerken, geniş cam pencereden dışarıda yağan kar rahatlıkla izlenebiliyordu. Evlendiklerinden beri her gün havuzda yüzmeyi alışkanlık yapan Belen, bu evi çok seviyordu. Her yönden kullanışlı ve sıcacıktı.

Della kızına göz kırptı. "Hadi ama... Dikkatli olacağım söz!"

"Neymiş dikkatli olacağın konu?"

Soruyu soran, keyifle sırıtan Deniz Karadağ'dı. İkisi birden

başlarını çevirip havuza yaklaşan iki erkeğe baktılar. Bu erkeklerin ikisi de birbirinden yakışıklıydı. Belen yine de kocasını favori gösterirdi. Annesi de elbette kendi kocasını!

Erkekler havuza yanaşınca, öfkeli Belen elini kocasına uzattı. Karnı büyüdüğünden beri havuzdan çıkmak biraz zorlaşmaya başlamıştı. Doğuma sadece birkaç ay kalmıştı. Yakında fok balığı gibi karnı üstünde havuzdan çıkmak zorunda kalacaktı.

"Babanızın planından haberin var mı Boran Bey!" dedi Belen öfkeli bir kaş çatmayla. Yan gözle de karısına havuzdan çıkması için el uzatan kır saçlı adama bakıyordu. Kocası cevap vermeyince de, tehditkâr bir tavırla onun siyah gözlerine baktı. "Var tabii değil mi?"

"Var... Ne olmuş ki? Çok hoş bir şey bence!" dedi genç adam onun öfkesine aldırmadan. Elini uzatmış, bikinisinin açıkta bıraktı göbeğini okşuyordu. Genç kıza hamilelik çok yakışmıştı. Bu kesindi. Avucunun içinde sanki doğumu için sabırsızlanan bebeğini hissedebiliyordu. Hem de oğlan olacaktı!

"Bence değil... Bu yaşta tehlikeli olabilir. Bir de şu durumuna baksana? Nasıl yaparlar bunu!" diye mırıldandı Belen. Öfkesi yok olmak üzereydi. Kocasının da onlardan yana çıkması, öfkesini arttıracağına biraz azaltmıştı. Ama asıl sebep onun her zamanki sihirli dokunuşlarıydı. Göğüs uçları bile hemen canlanıvermişti. Tahrik olan bir kadın nasıl öfkeli kalabilirdi ki?

Bora bir an onun karnındaki oğlunu okşamayı bırakıp, diğer çifte baktı. Belen de başını çevirmiş, annesine ve onun artık taparcasına sevdiği Deniz Karadağ'a baktı. Aynı şeyin o şeytan adam için de geçerli olduğu çok belliydi. Boran ile kendisi nasıl birbirlerini hâlâ delicesine seviyorlarsa, onlar da hâlâ büyük bir aşkla birbirlerini seviyorlardı. Evlendiklerinden beri bir kez bile pişmanlık duymamışlardı.

Deniz de aynı oğlu gibi elini uzattı. İri avucu yavaşça karısının büyük karnına dokundu. Della gülerek kurulandığı havluyu çekti. Kocasının kendi şiş karnını okşamasına müsaade etti. Gözleri sulanmıştı. Sonra elini onun eli üzerine koydu. Sevgiyle bakıştılar. Della'nın karnındaki bebek bir an kıpırdandı.

Bu ikisinin de aynı anda gülüşmelerine sebep oldu. Biri kızının diğeri de oğlunun farkında bile değildi.

"İyi ki o planı yapmışım..." diye fısıldadı Deniz. "İyi ki seni elde etmek için o hainliği yapmışım... Seni gördüğüm anda sensiz bir hayat yaşamak istemediğimi anlamıştım... Senden asla vazgeçmezdim!"

"İyi ki..." diye fısıldadı Della.

Bu manzara karşısında Belen'in de gözleri sulanmıştı. Dudaklarını sıkıp hislerini gizlemeye çalıştı.

"Yine de yaptığınız şey çok saçma anne!" diye homurdandı. "İkimiz de aynı gece hamile kaldığımıza göre aynı gece doğuracağız demektir... Doğumumuza da az kaldığını hatırlatırım. Sen bu iki aylık dünya turuna çıktığında ya başına bir şey gelirse? Bu kocan seni köpekbalıklarıyla yüzdürmeye bile kalkar! Pişmiş kurbağa yemek istemediğini de söylemiştin? Neden şimdi böyle bir çılgınlık yapıyorsunuz ki?"

Bora üzerinin ıslanmasına aldırmadan, karısına arkadan sarıldı. Dudaklarını ıslak sarı saçlarına dokundurdu. "Bence yaptıkları şey çok güzel... Hatta harika bir fikir... Bırak gitsinler. Senin okulun olmasaydı ben de onlarla gitmemizi teklif edecektim. Bu kış günlerini sıcak denizlerde yat ile geçirmek çok güzel olurdu..."

Belen duraladı. Başını çevirdi. Sevdiği adamın gözlerine baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet... Güzel olmaz mıydı?"

"Eee... Olurdu galiba!" diye isteksizce onayladı Belen.

"Bak, kendin de kabul ettin güzel olacağını?" dedi annesi gülerek. Belen hemen geri adım atmak niyetinde değildi. Burnunu havaya kaldırdı.

"Biz genciz... Dayanabiliriz..." dedi kendini beğenmiş şakacı bir tavırla. Öfkesi tamamen gitmişti. "Aslında sizden çok doğacak kardeşimi düşünüyorum. Sen her ne kadar o şişko halinde dünyayı gezerken çok komik ve paspal gözükecek olsan da, yorulacak olan benim zavallı doğmamış kardeşim olacak. Neyse!

Bana ne! Kocaman insanlarsınız. Endişe etmeme gerek yok!" Sonra elini tehdit eder gibi salladı! "Ama sakın erken doğurayım deme?"

Onlar sarmaş dolaş uzaklaşırken, başını hala arkasında duran kocasının geniş göğsüne yasladı. Bir süre onların odalarına gidişlerini seyrettiler. Tam çıkarken Deniz eğilip karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu. Della da kızının ve damadının kendilerini seyrettiklerinden habersiz, bu öpüşe karşılık vermişti.

Belen gülerek kocasının kollarında döndü. Kollarını elinden geldiği kadar boynuna doladı. Tabii irileşmiş karnı yüzünden bunu yapmak biraz zordu. "Gördün mü ne yaptıklarını?" dedi ona neşeyle.

"Evet..."

Belen hevesle dudaklarını uzattı. "Hadi sen de yap!"

Sevdiği adam ikiletmedi. Yumuşacık, sevgi dolu bir öpüştü. Evlendiklerinden beri onun sevgisini hep yüreğinde hissetmişti. Ve kendisi de aynı açık yüreklilikle kendi kalbindeki sevgiyi ona vermişti. Kocası yanına geldiğinde hâlâ ürperiyordu. Onu hâlâ deli gibi çekici buluyordu. Zaman içinde aşklarının arttığına yemin edebilirdi. Her gün sanki daha da artıyordu. Kocasının kendisine olan düşkünlüğü asla inkâr edilemezdi. Bora nerdeyse taparcasına seviyordu güzel karısını. Belen ise onsuz geçen bir dakikasına bile acıyordu.

Dudaklarını geri çeken adam gülümsedi. "Sana iyi bir haberim var..."

"Neymiş?" Hâlâ az önceki güzel öpücüğün etkisinde olarak baygın bir şekilde sormuştu.

"Planlar tamam... Yakında sizin motelin çevresine ek binalar yapılmaya başlanacak. O bölgenin en büyük turizm merkezi seneye hazır olur..."

"Güzel!"

"Kemal beni aradı. Motelin restorasyon işi de bitmiş. Yeni müdür olarak yerinden çok memnun!"

"Sevindim. Maaşını artırdığın için zaten çok mutluydu.

Emine Hanım da yardımcı müdüre oldu diye havalarda geziyordu. Doğuma illa geleceğim diye tutturdu. Çenesiyle başıma dert olmasa bari... Tabii ben yine de sesimi çıkarmadım. Ne de olsa seni sevdiğimi önce o anladı!"

"Öyle mi?"

"Evet... O çok zeki... Sana daha ilk dakikadan itibaren bayıldığımı anlamıştı. Ben kabul etmiyordum ama gerçekten de öyleydi. Seni görünce tüylerim diken diken oluyordu." Bir öpücük kondurdu sevgiyle. "Yine öyle! Beni mahvediyorsun?"

"Ben mi sen mi?" diye alay etti adam. "Altta bir fazlalık hissetmiyor musun?"

Belen gülerek elini aşağıya attı. Adamın pantolonu üzerinden aradığı sertliği buldu. Elini üzerinde gezdirirken dudaklarını yeniden uzattı. "Bana hiç söylemedin?" dedi bir süre sonra. Nefes almak için başını geriye çekmişti. Sevgi dolu gözleri şimdi açık bir merakla bakıyordu.

"Söylemedim mi? Neyi?"

"Sen bana âşık olduğunu ilk ne zaman anladın?"

Bora onu iyice sardı. Gözleri biraz utançla parlıyordu. "Seni ilk kez... büromda sevdim..."

"Ne?" diye hayretle sordu Belen. İnanamazdı buna! "Ama ben senin bürona hiç gelmedim ki?"

Adam güldü. "Evet... Gelmedin... Avukat Murat'ı biliyorsun. Bana senin resimlerini göstermişti. Gizlice çekilmiş resimlerdi. En üstte bir tanesini gördüm... Saçların rüzgârda savruluyordu. Çok vahşi... çok güzel gözüküyordun. O resmine bir dakika kadar baktım sanırım. İşte o anda karar verdim."

Belen neşeyle güldü. "Ama bu çok saçma! Neye karar verdin?"

"Sana sahip olmaya!"

"Bak sen?"

"Evet... Kararım kesindi! Gidip seni elde edecektim. Başka bir şey umurumda değildi. Kıskançlığımdan, motelle bağını

kesmek istiyordum. Gerekirse saçlarından tutup seni oradan kaçıracaktım. Moteline çok bağlıydın. Babam da annen için aynı şeyleri hissediyormuş. O anılara saygı duyuyormuş ama annenin onlarla yaşamasına dayanamıyormuş. İşte bu yüzden motelinizi alıp yıkmaya karar vermiş."

"Ve bizim birbirimizle tanışmamızı planlamış?"

"Öyle! Anladığım kadarıyla o annene nasıl çarpılmışsa benim de sana öyle çarpılacağımı düşünmüş. Seni, motelden ayrıldığı gün bahçede görmüş. Beni adam edecek kızın senin gibi vahşi bir güzel olacağına karar vermesi iki saniye sürmemiş. İlgimi çekmesi için de resimlerini çektirmiş Murat'a..."

"Yani ben çok önceden tuzağa düşmüşüm öyle mi?"

"Öyle... Kızdın mı?"

"Hayır... Şimdi hoşuma gitti."

"Tabii babam sana resminden âşık olacağımı hiç akıl bile etmemiştir?" Kendi kendisiyle dalga geçiyordu. "Bir an bile düşünmeden yola çıktım. Yolda bir sürü plan yapıyordum. Sen çığlık çığlığa bağırsan bile dinlemeyip benim yapacaktım... Kimse çığlığını duymasın diye de sürekli seni öpecektim... "

Belen neşeyle bir kahkaha attı. Kahkahası tüm evde yankılandı. Hoş, güzel bir gülüştü. Mutlu, sevildiğini bilen bir kadının şen kahkahasıydı. Neşesinin duyulmasına aldırmayan tatlı bir anneydi o!

"Siz Karadağ erkekleri çok fenasınız hakikaten!" dedi sonra. Gözlerindeki ışık nerdeyse adamın gözünü alıyordu. "Ama umarım annemle benim oğullarımız da size benzer! Böyle inatçı ve... sevdiğinin peşinden yılmadan koşan... yakışıklı erkekler olurlar..."

Bora cevap vermedi. O elde edeceğini etmişti zaten. Gerisi umurunda değildi. Ve bunu karısına göstermek üzere onun neşeyle kıvrılmış çekici dudaklara uzandı.

*** * * * * SON * * * * ***